

DIKOTENEIA

ΕΤΟΣ Ε!
20
245

ΕΙΣ ΤΟΝ
ΕΜΠΟΡΟΡΑΠΤΙΚΟΝ
ΟΙΚΟΝ

ΓΟΥΔΑΚΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

Παρελήφθη πλουσιωτάτη συλλογή
demi-saison και θερινών υφασμάτων
των καλύτερων Άγγλικών Έργαστασίων
Αριθ. Τηλ. 71—97

Είνε ωραία και θα είναι πάν-
τοτε ωραία, διότι μεταχει-
ρίζεται προϊόντα της Άρω-
ματοποιίας Α. Τ. Ριβέρ.

Πομπεία-Φλοραμ-Άζουρέα-Βόλτ-Βί-
βιτς-Φετίς Ρεβ ντ' όρ-Ρεϊνίτα-Ποϋδρες
Μπριγιαντίνες - Λοσιόν - Έσσανς - Κρέ-
μες-Ρουζ ντε λέβρ-Κολώνιες

L.T. RIVER

PARIS

ΓΚΡΕΚΑ

ΓΕΥΣΙΣ ΚΑΙ ΠΟΙΟΤΗΣ

Πάντοτε η γεύσις του γάλακτος
Γκλόρια είναι ωραία γιατί και η
ποιότης του είναι πάντοτε καλή. Είναι
το καλύτερο Όλλανδικό γάλα το ό-
ποιον συμπιωνούται με άριστην ζάχα-
ριν επί τόπου — ανάμεσα στα κατα-
πράσινα Όλλανδικά λειβάδια — και
σφραγίζεται με όλους τους κανόνες
της υγιεινής σε αεροσταγή κουτί.

ΓΚΛΟΡΙΑ

Μη ξεχνάτε το όνομα. Έπαναλά-
βετέ το μερικές φορές για να το θυ-
μάστε διαν θα πάτε να αγοράσετε
γάλα από τον παντοπώλη σας.
Προσέξτε το κουτί. Φέρει κινά-
λενη ετικέτα. Έχει ένα κεφάλι ά-
γελάδας επάνω σε ένα κόκκινο λου-
λούδι. Αυτό το σήμα εγγυάται την
άριστην ποιότητα του γάλακτος.
Ήγγυημένον από τον Άμερι-
καν. Συνασπισμόν Γαλακτού-
χων Προϊόντων Νέας Υόρκης.

Ομιογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ . . . ΔΡΧ. 150
> ΕΞΑΜΗΝΟΣ . . . 80
> ΕΞΟΤΕΡΙΚΟΥ . . . 1
> ΑΜΕΡΙΚΗΣ . . . 6
> ΑΦΡΙΚΗΣ . . . ΣΕΛΙΝΙΑ 30
> ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ . . . 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΜΑΪΟΥ 1931

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 52-03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Έν Άμερική Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York U. S. A.
Έν Αιγύπτω ό κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha Alexandrie.
Έν Βελγική Κογκό ό κ. Γ. Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Έν Άμερική διά την κατά φύλλον πώλησιν της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Όπου δέον ν' απευθύνωνται οι ενδιαφερόμενοι.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

..... Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΛΙΝΟΥ ΟΡΕΣΤΗ: Ναδία, ρω-
μάντσο.

Ό κ. Λίνος Όρέστης στο βιβλιαρά-
κι του αυτό, τυπωμένο στη Λευκωσία
της Κύπρου, διηγείται μίαν υπόθεσι που
μπορεί νάγαι ενδιαφέρονσα, για όποιον
θάχε την ύπομονη να το διαβάσει μέχρι
τέλους, αλλά που δεν προκαλεί ενδια-
φέρον με το ίδιο το γράφημό του. Ό
συγγραφέας του, όπως και τόσοι άλλοι
σύγχρονοί του, δεν κατάλαβε αυτή τη
μεγάλη αλήθεια, που παίζει πρωτεύον-
τα ρόλο στη σημερινή λογοτεχνική πα-
ραγωγή: ότι δηλαδή στο καινούργιο
διήγημα—από παλαιότερα και στο
ποίημα—έκείνο που του δίνει την αξία
δεν είναι το θέμα καθ' εαυτό, αλλά ό
τρόπος κατά τον όποιο εκφράζεται, και
μάλιστα όχι όποιουδήποτε είδους τρό-
πος, μα ό πιο καλός και κατάλληλος
από λογοτεχνική άποψι. Ένα φιλολο-
γικό κομμάτι καλογραμμένο διαβάζεται
εὐχάριστα, κι όταν ακόμα δεν λείει τί-
ποτε. Ένα άλλο όμως που στερείται
ώραία έκφρασι, γίνεται έτσι αδιάβα-
στο, έστω κι αν το περιεχόμενό του
έχει στοιχεία που θα μπορούσαν άλλοι-
ως να ελκύσουν την προσοχή.

Ό κ. Όρέστης χρησιμοποιεί ένα β-
φος δανεικό, κατά συνθήκη και εν τών
πρωτέρων, που μπορεί να το σχηματίσει
όποιοςδήποτε με κάμποσο διάβασμα και
μια λίγη προσοχή. Διαβάζοντάς τον έ-
χεις την εντύπωσι ότι διαβάσεις δημο-
σιογραφική περιγραφή και άπορείς για-
τί αυτά τα πράγματα να βγαίνουν σε
βιβλίο και να μη δημοσιεύονται απλώς
σε έφημερίδα. Παραθέτουμε σχετικά
μερικές γραμμές, παρμένες από την
πρώτη σελίδα του βιβλίου του: «Α-
π'ότι γιναν μανρευιδεροί από το κάμα-
τοϋ ήλιου και της φωτιάς, με σγου-
ρά λερωμένα μαλλιά, μεγαλόσωμοι,
καλόπυργοι με πρόσωπα γελαστά από
τη νεαρότητα της ηλικίας και την ά-
φροντισιά, ήμεροι με πρόσωπα περι-
λυπα και μέτωπα ονιδωμένα από τις
πικρές της ζωής, άγριοι με μέτωπα
συγγοσπασμένα, χείλια σφιγτοδεμένα
και μάτια φλογερά... απ' τις αναπο-
διές της τύχης!».

Α. Α. ΛΙΔΩΡΙΚΗ: Δύο φλόγες
από μια φωτιά, μυθιστόρημα.

Το μυθιστόρημα του κ. Λιδωρίκη,
που για πρώτη φορά εμφανίζεται στη
λογοτεχνική αήνησι του τόπου μας, είναι

άσφαλώς πολύ καλύτερο από το παρα-
πάνω. Δεν έχει λάθη ούτε εκφραστικά,
ούτε ψυχολογικά, είναι γραμμένο με σα-
φήνεια και διαλότητα και έχει μερικές
άρετες άξίες προσοχής. Άντι να κα-
ταφεύγει σε άκροβατισμούς που οδηγ-
γούν άμεσα στην πτώσι, περιορίζεται σε
μια δρθόδοξη όπωσδήποτε διατύπωσι
και δεν μπορεί να πη κανείς ότι απο-
τυγχάνει στην επιδίωξι του σκοπού του.
Παίρνει ένα θέμα της σύγχρονης ζω-
ής, το αναλύει και το ξετυλίγει με με-
θοδικότητα και
προσπαθεί να
τοϋ δώσει κάτι
από τη σημερι-
νή ψυχή των
πόλεων και του
πολιτισμού. Ό
αναγνώστης το
διαβάσει χωρίς
να προσκόψη
σε πολλά μέρη
και μπορεί, αν
δεν έχει πολλές
άπειτήσεις, να
μείνει στο τέλος
εὐχάριστ η μέ-
νος.

Αλλά — και
εδώ αρχίζουν
η αντίρρησης
μας — ένα υπο-
περτό γράφημο
δεν αποτελεί το
άπαντο ενός κα-
λού βιβλίου, έ-
στω κι όταν αι-
τό άντρεί στο
μυθιστόρημα,
είδος ελαφρό-
τερο πάντως κι
από το διήγημα κι
από το ποίημα. Το
μυθιστόρημα, ύστερ' από τόσες ηλენ-
τες επιδόσεις ξένων ιδίως συγγραφέ-
ων, έχει αναχθεί σε ξεχωριστό λογοτε-
χνικό είδος με δικές του προϋποθέσεις
και δικές του απαιτήσεις. Η πλοκή, ή
συγκρούσεις και τα επεισόδια που χα-
ρακτήριζαν προ πάντων το παλιό μυ-

θιστόρημα, έχουν παραμεριστεί σήμερα
κι έχουν αντικατασταθεί κατά μέρος
από την ποικιλία της μορφής, ή όποια
τείνει παντού να υποκαταστήσει το πε-
ριεχόμενο. Όταν μάλιστα τα έργα που
εξεκολουθούν να γράφονται σήμερα
κατά τον παλιό τρόπο, χωρίς να έχουν
δυος και την ελκυστικότητα των πα-
λαιών, τότε κινδυνεύουν να έχουν πολύ
δλιγώτερο αναγνωστικό κοινό.

ΘΑΝ. ΚΑΤΡΑΠΑΝΗ: Ό ύμνος
στη γυναί-
κα, κ.τ.λ.,
ποίημα.

Το βιβλίο
του κ. Κατρα-
πάνη, τυπω-
μένο στην
Κωνσταντι-
νούπολι, είναι
μικρό σχετι-
κώς κατ' όγ-
κο, άλλ' έχει
πολλά και
διάφορα — δ-
λα, έννοείται,
έμμετρα και
σε διάφορα
μέτρα, από το
δεκαπεντα-
σύλλαβο ως
τους πεντα-
σύλλαβους και
τετρασύλλα-
βους. Έπί της
προμετωπί-
δος του βι-
βλίου ό ποιη-
τής έχει βάλει
ως ερώτημα όχι
τους στίχους κανενός μεγάλου ξένου,
όπως συνήθεται, αλλά (γιατί να υπο-
χεωνόμαστε χωρίς λόγο στους άλ-
λους); Ένα διότιχο δικό του άρχεται
διαφωνιστικό, καθώς θα ίδιhte:

Σαν θέλεις να 'χης τη χαρά μέσα στο
(σπιτικό σου,

άγατα τη γυναίκα σου όπως τον έαυ-
τό σου.

Η συνταγή, καθώς βλέπετε, είναι ά-
λουστατή. Η άγάτη της γυναίκας ό-
μως μπορεί να φέρη χαρά στο σπιτι-
κό, αλλά δυστυχώς δεν υποβοηθεί και
στην κατασκευή καλών ποιημάτων, του-
λάχιστο στην προκειμένη περίπτωση.
Οι στίχοι του κ. Κατραπάνη δεν είναι
ακατάληπτοι και βαρειοί, αλλά έχουν
την άτυχια αντίθετως να είναι κάπως
πολύ... ελαφροί. Παραθέτουμε προς ά-
πόδειξιν ένα ποίημά του με τον τίτλο
«Άλλοίμονο σε μένος»:

Σαν αγαπήσης άλλονα
και πās στα ξένα
να μην ξεχάσης μια στιγμή
ένα τραγουδιό σου,
όταν το σπύτι σου το δγνώ
αμπαρωμένο
τα μάτια μου θα ψάχνουνε
τρελλά στα παραθύρια
κι αν δεν σε δγη το βλέμμα μου
θα φεύγη λυπημένο
μαύρο σκετενισμένο

Άξεις σημασίας είναι μόνον ή λαϊκές
παροιμίες που προσθέτει ό κ. Κατρα-
πάνης στο τέλος του βιβλίου του — χω-
ρίς να αναφέρει ωστόσο σε ποιά περι-
φέρεια ανήκουν — για τον λόγο ίσως
ότι δεν είναι έργα του ίδιου...

ΣΗΜ. ΧΑΜ ΚΑΙ ΙΑΦΘ

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Είς την αίθυσαν του ξενοδοχείου «Ίλιον»
Πάσης άνοίξε προ Φθινον ήμερών ή γε-
λοιογραφική έκθεση του γνωστού γελοιο-
γράφου-σκιτογράφου Σοφ. Αντωνιάδη (Σά-
φο). Η έκθεση περιλαμβάνει σκίτσα και γε-
λοιογραφίας πολιτικών, διασκευμένων και
συνθέσεις από την Αιγυπτιακή ζωή. Όσοι
επισκέψωνται 9-1 και 3-9 μ.μ. Είσοδος έ-
λευθερά.

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

Έκυκλοφόρησε προ ήμερών το «Πασχα-
λινο Λευκώμα του 1931» με συνεργασία πε-
ρίπου 100 λογοτεχνών, ποιητών, ζωγρά-
φων, γλυπτών, των κ. κ. Στεκιανού, Κα-
βάση, Άθάνη, Μαλακάση, Φιλαδέφους,
Φιλίππου, Βασιάνου, Δαφνι, Αργυροπούλου,
Βάσου, Γκόλφη, Δασκαλάκη, Δειδρινού,
Θάσου, Θωγοπούλου, Καροφύλλα, Λαπα-
θιώτη κ.λ.π. Πωλείται παντού.

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Η εικών του σημερινού μας εξωφύλ-
λου είναι έργο του Φρίντελ με τον τί-
τλο «Μεταγχολία».

Προσεχώς στην «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

«Ο ΜΙΜΙΚΟΣ ΚΑΙ Η ΜΑΙΡΗ»

Έπί τη βάσει της έρωτικής αλληλογραφίας των δύο
έρωτευμένων.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Τό τρομερό καί παντοδύναμο τράσι των κακούργων του Σικάγου, τό όπό του άρχιλή-σταρχου Καπόνε του «Σημαδεμένου» διευθυνόμενου, αναθέτει σ' έναν αμοχαρή Άράπη κακούργο, τόν Τόμ τόν «Κακαλάον», νά δολοφονήσιν την όρειοσάτη καί πάμπλουτη χορεύτρια Άλιαν Μπάκκλαιν, γιατί πρόκει-ται νά προδώσιν στην Άστυνομία μυστικά της συμμορίας, τά όποια έλαθε από ένα έ-ρωτευμένο τρελλά μαζί της συμμορίτη. Η Άλιαν φρουρείται άγρυπνα άπ' την Άστυ-νομία μπας δολοφονηθή. Κι' ό Τόμ, γιά νά μπορέσιν νά την δολοφονήσιν, ζητάει τή βοή-θεια της φίλης του Μώδ, παλιάς θεατρίνας της Νέας Υόρκης. Η Μώδ κατορθώνει, μ' ένα πονηρό της τέχνασμα, νά μπει στην ύ-πηρεσία της Άλιαν, κι' άποφασίζει πεινά νά κοιμισούν μέ ναρκωτικό τους φρουρούς καί την ύπηρεσία της χορευτριάς, γιά νά την ξεμπερδέψουν... Μά τήν τέταρτην στιγ-μή, άπολαύοντα την γενική επίθεσιν της φρουράς της χορευτριάς, γιά την κρίσιμη αυτή νύκτα, ό περίφημος άστυνομικός 'Ιρ-βιγκ. Έναντιον αυτού έχουν νά παλαφιούν τώρα οι κακούργοι. Τι θά κάνουν γιά νά τόν βγάλουν άπ' τή μέση; Η νύκτα της Τετάρτης έφτασε. Τό σπίτι της Άλιαν φρου-ρείται άγρυπνως. Ο 'Ιρβιγκ είν' εκεί. Μο-λαταύτα, η Μώδ κατορθώνει νά ρίξιν ναρ-κωτικό στο νερό καί νά τους βυθίσιν όλους σέ ύπνο. Ο 'Ιρβιγκ δέν βάζει τίποτα στο στόμα του κι' όμως τήν παθαίνει κι' αυτός. Έν τούτοις, βλέποντας τή γυναικα γύρω του, κατορθώνει ν' άποφύγην τή νάρκωσι καί ζητάει μ' άπελπισία βοήθεια άπ' την άστυ-νομία...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου).

Τρομερά άνήσυχος πειά ό 'Ιρβιγκ, χτυπάει τό κουδούνι, γιά νά καλέσιν τόν άκόλουθό του. Χτυπά, χτυπά δια-ρκώς, επίμονα, μά κανέναν δέν φαί-νεται...

Ο 'Ιρβιγκ χύνει τότε ένα ποτήρι νερό στο πρόσωπό του γιά νά συνέλ-θη, πετάγεται όρθιος καί τρέχει στο δωμάτιο πού είχε αφήσει τόν άκόλου-θό του...

Ο άκόλουθός του είνε εκεί... Μά κοιμάται!...

Πεσμένος σέ μιá πολτρούνα, μέ τό κεφάλι κρεμασμένο στο στήθος του, φαίνεται σάν νεκρός...

Ο 'Ιρβιγκ τόν άρπάζει από τό χέ-ρι καί τόν τινάζει άπτόμα...

— Τζέρε, ζύπνια λοιπόν!...

Μά ό άκόλουθός του, ό μαθητής του ό ξυπνος καί δραστήριος δέν ξυπνάει.

Κοιμάται...

Ο 'Ιρβιγκ είνε πειά έξαλλος, δέν ξέρει τί νά κάνη. Τρέχει σ' άλλα δωμάτια. Όλοι κοιμούνται σάν γ' ά-πλώθηκε μέσα στο μέγαρο ή σκιά του 'Υπνου!...

Εαπλωμένη σ' ένα κάθισμα φαί-νεται κοιμισμένη κι' αυτή ή Μώδ. Ο 'Ιρβιγκ παραξενεύεται. Κοιμάται τά-χα ή ύποπτη αυτή κόρη ή προσποι-είται την κοιμισμένη;

Ο 'Ιρβιγκ σκύβει κοντά στο αυτό καί της μιλάει. Μά ή κόρη φαίνεται βαθεία κοιμισμένη...

Τήν πιάνει άπ' τό χέρι, τό σηκώνει ψηλά καί τό άρπίζει πάλι. Τό χέρι της Μώδ πέφτει κάτω άπνοα, άψυχο...

— Κοιμάται! Φιθυρίζει ό 'Ιρβιγκ.

Καί προσθέτει:

— Η κοιμάται ή παίζει θαυμάσια τό ρόλο της. Ο Θεός άς μέ βοηθήσει πλέον.

Συγγρόνως ό δραστήριος άστυνομι-κός τρέχει στο μαγειρείο του μεγά-ρου. Τού είνε άδύνατον νά βασταχτή πειά... Τά μάτια του κλείνουν...

Βουτάει τό κεφάλι του σ' έναν τε-νεκέ νερό γιά νά συνέλθη, σηκώνει ή-πειτα, τον τενεκέ όλόκληρο, τρέχει στο δωμάτιο πού βρίσκεται ό Τζέρε καί τού γύνει πόλο τό νερό κατάρ-φαλα.

Η ψυχρολουσία αυτή κάνει τόν Τζέρε γά συνέλθη γιά μιá στιγμή. Ο

ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

Ο 'Ιρβιγκ τόν άρπάζει από τό χέρι καί τού φωνάζει μέσα σ' αυτό μ' όλη του τή δύναμη:

— Τζέρε!... Εύπνια, Τζέρε, γιά τό Θεό! Κινδυνεύει ή ίδια ή ζωή μας!

Ο Τζέρε τόν κύτταζε χανωμένα, σάν νά μήν καταλάβαινε τί τούλεγε.

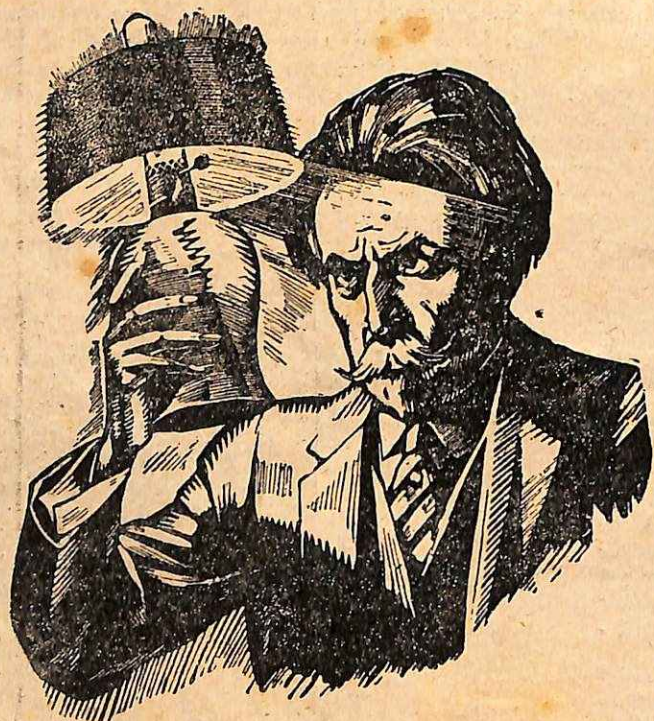
Ο 'Ιρβιγκ τόν τράβηξε πάλι από τό χέρι καί τόν σήκωσε επάνω.

— Προσπάθησε νά διώξιν τόν ύπνο, φίλε μου, τού φωνάζει. Δέν καταλα-βαίνεις λοιπόν; Σ' άς έρρίξιν κάποι-

νόταν, αυτός, ό άφθαστος στη δου-λειά του, γιά τό πάθημά του, έπρε-πε νά τηλεφωνήσιν τό γρηγορώτερο στην άστυνομία καί νά ζητήσιν ένι-σχύσεις. Διαφορετικά τό πανηγύδι θά χανόταν...

Έτρεξε γιά μιá στιγμή κι' έρριξε μιá ματιά σ' όλα τά δωμάτια του με-γάρου. Οί ντετέκτιβ κι' οι ύπηρετές ήσαν βαθεία ναρκωμένοι. Δέν μπορού-σε νά τόν βοηθήσιν κανένας.

Κι' αυτή ή φρουρά πούχε βάλει

Ο 'Ιρβιγκ άρπαξε μιá λάμπα κι' έτρεξε νά δη τί τρέχει...

ναρκωτικό στο νερό. Κάποιος διάβο-λος υπάρχει μέσα στο μέγαρο. Έχουν κάμει τό ίδιο καί σέ μένα. Κι' όμως δέν έδωλα τίποτα στο στόμα μου. Μοί' άλλαξαν τά σινιάρα... Μά τό κατά-λαβα... Καί όμως άγωνίζομαι γιά νά συγκρατηθώ ξύπνιος. Τί συμβαίνει; Τί μέσον χρησιμοποίησαν γιά νά μέ ναρ-κώσουν;... Τζέρε, Τζέρε, μ' άκούεις;... Κινδυνεύουμε!

Μά ό Τζέρε δέν άκούει. Τά μάτια του είχαν κλείσει πάλι. Καί μόλις ό 'Ιρβιγκ τόν άφησε, σωριάστηκε βαρύς στο κάθισμά του.

Βλέποντάς το αύ-τό ό άστυνομικός έ-φρόνιωσε. Δέν έβλεπε πειά άλλη έλπίς σω-τηρίας. Μ' όλη τή ντροπή πού αίσθα-

στην πόρτα της κρεβατοκάμαρας της Άλιαν, είχε πάθει τά ίδια.

Μολαταύτα όλα φαίνόντουσαν ήσυ-χα. Οί κακούργοι μαντεύανε φαίνεται πως ό 'Ιρβιγκ άγρυπνούσε καί δέν είχαν τόλμησει νά μπουνε στο μέγαρο.

Έπίσης δέν φαίνόνταν πούθενά τό πρόσωπο πού βρισκόταν μέσα στο μέ-γαρο καί πού έχε σκαρώσει όλες αυ-τές τίς δουλειές.

Ο 'Ιρβιγκ θάδινε καί τή ζωή του γιά νά μαντέψιν ποίό ήταν τό πρόσωπο αυ-τό. Η Μώδ... Μά κι' αυτή φαίνόταν κοι-μισμένη...

Γιά νά βεβαιωθή καλύτερα ό άστυνο-μικός καναπήγε κοντά της.

Έσκυψε κι' άκουγ-κράστηκε την άνα-

πνοή της. Η νέα άνάσινε κανονικά σάν νά κοιμόταν βαθεία.

Ο 'Ιρβιγκ τήν γαργάλισε μ' ένα χαρτί στο λαιμό.

Μά ή νέα δέν κινήθηκε καθόλου.

— Η άδωά ή περίφημη κομωδός! ψιθύρισε ό άστυνομικός καί βγήκε άπ' τό δωμάτιο.

— Καί τώρα στο τηλέφωνο, είπε. Έγχεσα τήν πρώτη παρτίδα. Άς ζη-τήσω τή βοήθεια των συναδέλφων μου. Καλύτερα έτσι παρά νά έπικρα-τήσουν οι κακούργοι, παρά ν' αφήσω τό τσιμάρι μου έδώ μέσα... Νοιώθω άλλωστε τόση εξάντλησι!... Καί τό-ση νύστα, πού νά πάς; ό διάβολος!... Θάθελα νά κοιμηθώ έναν αιώνα... Μά έμπρός!... Άς μ' ή γάνα καιρό...

Πλησίασε στο τηλέφωνο καί πήρε στα χέρια του τό άκουστικό.

— Άλλό... Άλλό...

Σιωπή...

Καμιά άπάντησι δέν τού δινόταν...

— Άλλό... Άλλό...

Η ίδια σιωπή...

Ο 'Ιρβιγκ άρχισε νά νευριάζη.

— Άλλό... Άλλό... Άλλό... φώναξε μέσ' άπό τά σφιγμένα του δόντια.

Μά μάταια καλούσε, μάταια ξεφώ-νιζε.

Κανέναν δέν τού άπαντούσε.

— Κατάρα! ούρλιαξε τότε. Έχουν κόψει τή γραμμή. Τό τηλέφωνο δέν λειτουργεί. Καί τώρα; Θά σκοτώσουν τή χορεύτρια, θά γελοιοποιηθώ... Μά αλλοίμονό τους. Θά πληρώσω ακριβώς τή ζωή μου. Θά πάω νά σταθώ έξω από την κρεβατοκάμαρα της Άλιαν κι' αλλοίμονο σ' όποιον πλησιάσει!...

Τράβηξε τό πιστόλι του κι' ήταν έτοιμος νά τρέξιν προς τόν κοιτώνα της Άλιαν, όταν έξαφνα τό τηλέφω-νο άρχισε νά κουδουνίζει σάν δαιμο-νισμένο...

Ο 'Ιρβιγκ άνάσινε μ' άνακούφισι.

Έπι τέλους!...

Πήρε πάλι τό άκουστικό καί ζήτη-σε τή Διεύθυνσι της Ασφαλείας.

Περιμένα νά τού δώσουν γραμμή άρκετά λεπτά. Τέλος τό τηλέφωνο κουδούνισε.

— Άλλό... Διεύθυνσι! Ασφαλείας έ-κει; ρώτησε ό 'Ιρβιγκ.

Τού άπάντησαν αναί.

— Ποιός είνε στο τηλέφωνο;

— Ο άξιωματικός της ύπηρεσίας Στάγκερσον.

— Εσύ, Στάγκερσον; Δόξα σοι ό Θεός! Μά... είσαι σύ; Δέν μοιάζει καθόλου ή φωνή σου... Είσ' εσύ, Στάγκερσον;

— Μάλιστα. Ποιός έχει;

— Ο 'Ιρβιγκ... Δέν τό κατάλαβες από τή φωνή μου; Διαβολοτηλέφωνο! Άκου, Στάγκερσον. Βρίσκομαι, ή-πως ξέρεις στο μέγαρο της Άλιαν Μπάκκλαιν. Μά συνέδη κάτι άπόρρο-πο, κάτι σατανικό. Είδοποίησε τό διευθυντή καί τρέξε, τρέξε γρήγορα έδώ μ' όσους άνδρες βρείς μπροστά σου. Γρήγορα, Στάγκερσον, γιατί τήν έπάρθε...

Γρήγορα γιά τό Θεό!... Κι' άκου ακόμα... Άν βρείς τήν πόρ-τα τού μεγάρου κλειστή, ήν χτυπή-σεις τό κουδούνι καί δέν κατέβω ά-μέσως, σπάστην κι' άνέβα γρήγορα έ-πάνω μέ τό πιστόλι στο χέρι... Ά-κούσε;

Άντί άπάντησεως ένα τρανταχτό, σαρκαστικό, άγριο καί σκληρό γέλιο έφτασε σ' αυτά τού 'Ιρβιγκ...

(Άκολουθεί).

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

ΤΟ ΔΕΞΙΚΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Πολλές φορές ή κοιταριά έπιτυ-χάνει τόν αντίθετο από τόν επιδιωκόμε-νο σκοπό.

(Ρουάν)

ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΗ. Η φίλη της καρ-διάς ενός βασιλέως.

Η ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ

(Ευνουμένη του Αντωνίου)

Έν ανάλαφρο τρανταφυλλέιο σύν-νεφο αλάνετα πάνω άπ' τή διάφανη επιδερμίδα των παρειών της, τονίζον-τας τή γοητευτική τους χλωμάδα. Οί κορόταφοι της, ξανθοί σάν τό ήλεκτρο, άφίνονταν νά φαίνεται ένα σύμπλεγμα γαλάζιων φλεβών. Τό τέλειό μέτωπό της ένώνεται μέ μιá ίσια κι' άμειπτη γραμμή μέ τήν λεπτή καί άσπρη μύ-τη της. Τό στόμα μικρό, στογγυλό, πολύ κοντά στη μύτη, αναδίνει μέσ' άπ' τά κόκκινα χείλη του μιá φλόγα έρω-τος καί πάθους. Τά μάτια λάμπουν σάν δυό άστρα τ' ουρανού ή σάν φωτιές της κολάσεως...

(Ο. Γκωτιέ)

Ο Πλίνιος αναφέρει τό εξής άνέν-δοτο γιά τήν Κλεοπάτρα:

«Μία μέρα πού ή βασίλισσα της Αι-γύπτου έφαγε μαζί μέ τόν Μάρκο Άν-τόνιο, ό τελευταίος μεθύσιμένος από τόν έρωτά της, ήθελε νά μεθύσι ακόμα πε-ρισσότερο μέ τό ποτό. Καί σέ μιá στιγ-μή σήκωσε τό ποτήρι του γιά νά πιή.

Μά έξαφνα ή Κλεοπάτρα τού έπιασε τό χέρι καί τόν έμπόδισε. Έπειτα φώ-ναξε ένα σκλάβο καί τόν διέταξε νά πιή τό περιεχόμενο τού ποτηριού αυ-τού.

Ο φτωχός σκλά-δος ύπάκουσε καί άμέσως σωρίστηκε κάτω νεκρός.

Τότε ή Κλεοπά-τρα, γυρίζοντας προς τό Μάρκο Αντώνιο, τού είπε:

— Καθώς βλέ-πεις, άν δέν σ' ά-γαπούσα όσο σ' ά-γαπώ, θά μπορού-σα εύκολα ν' άταλ-λαγώ από σένα...

Μά ή ζωή μου είνε πειά ένομένη μέ τή δική σου.

ΚΥΡΙΑ ΠΟΜΠΑΔΟΥΡ

(Ευνουμένη του βασιλέως της Γαλ-λίας Δουδοίκου 15ου).

Η κ. Πομπα-δούρ γεννήθηκε στο Παρίσι στα 1721.

Από τήν παιδική της ήλικία έδειχνε έξαιρετική κλίσι-πός τή ζωγραφική καί τή μουσική καί όλοι οι σύγχρονοί της καλλιτέχναι έ-ξεθείασαν τό τα-λέντο της. Επίσης ή Πομπαδούρ ά-γαπούσε έξαιρετι-κά τή φιλολογία καί οι άνδρωποι των γραμμάτων βοή-

καν πάντοτε μεγάλη προστασία κοντά της.

Οί ποιηταί τήν άγαπούσαν καί άπει-ρα είνε τά ποιήματα πού είχαν συνθέ-σει προς τιμήν της. Όταν μάλιστα τέ-θανε συνέθεσαν περισσότερα από πε-νήντα επιτύμβια γιά τό μνημείο της.

ΝΤΕΚΟΛΤΕ. Η άποκάλυψις ενός τιμήματος των όμων καί τού στήθους.

ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΙΔΗ ΤΟΥ ΝΤΕΚΟΛΤΕ

Ντεκολτέ τετράγωνο.

Σ' αυτό τό ντεκολτέ πρέπει κανείς νά δυσπιστή, γιάτί κάνει νά μαντεύετε καί τά μέρη τά όποια σκεπάζει.

Τό στογγυλό ντεκολτέ άπαιτεί, γιά νά είνε όραίο, άμειπτους όμους. Είνε ίσως τό όραιότερο ντε-κολτέ.

Ντεκολτέ Έρρίκου ΙΙ.

Άρχίζει από τήν πλάτη καί προχωρεί προς τό στήθος, ακολουθώντας τή γραμμή τού όμρου. Τό ντεκολτέ αυτό γοητεύει, όταν μιá γυναίκα έχει όραίο στήθος.

Ντεκολτέ αυτοκρατο-ρικό.

Τό ντεκολτέ αυτό δέν είνε ού-τε στογγυλό, ούτε τετράγωνο, ούτε μακρύ, ούτε μυτερό, μά έντελώς άκα-νόνιστο καί σ' αυτό άκριβώς έγκειται όλη ή χάρις του.

Ντεκολτέ της καρδιάς.

Πολύ τολμηρό, γιάτί προχωρεί μέχρη της καρδιάς καί άναστατώνει τίς...καρ-διές των άνδρών.

ΛΑΤΡΕΙΑ. Έρωσ τρελλός, παρ-άφροσ.

Η γυναίκα πού λα-τρεύουμε σήμερα, είνε συχνά ή ίδια τήν άποία παρτάμε τήν άλλη ήμερα.

Αυτό πού λατρεύ-σε σένα, πολυαγαπη-μένη μου, είνε όλό-κληρο τό εγώ μου, είνε τό όνειρό μου πραγματοποιημένο.

(Συδέστε)

ΠΡΟΙΚΑ. — Τά χρήματα τά όποια ό γονείς μίας κόρης προσφέρουν στο σύ-ζυγό της.

100.000 ΦΡΑΓΚΑ ΠΡΟΙΚΑ

(Χιουμοριστικό διηγημάκι)

Κάποτε, πού τού πολέμου, ένας πατέ-ρας πού ήθελε νά παντρέψιν τήν κόρη του, γνόριζε παντού λέγοντας πως της έ-δινε 100.000 φράγκα προίκα.

Άμέσως ένα σω-ρό υποψήφιοι γαμ-ποί παρουσιάστη-καν. Ο πατέρας της νέας, άφού ζήτησε πληροφορίες γιά αυ-τούς, διάλεξε ένα νεαρό έμπροσθέντα καί τόν άραβάδινε με τήν κόρη του.

Άμέσως ένα σω-ρό υποψήφιοι γαμ-ποί παρουσιάστη-καν. Ο πατέρας της νέας, άφού ζήτησε πληροφορίες γιά αυ-τούς, διάλεξε ένα νεαρό έμπροσθέντα καί τόν άραβάδινε με τήν κόρη του.

Άμέσως ένα σω-ρό υποψήφιοι γαμ-ποί παρουσιάστη-καν. Ο πατέρας της νέας, άφού ζήτησε πληροφορίες γιά αυ-τούς, διάλεξε ένα νεαρό έμπροσθέντα καί τόν άραβάδινε με τήν κόρη του.

Άμέσως ένα σω-ρό υποψήφιοι γαμ-ποί παρουσιάστη-καν. Ο πατέρας της νέας, άφού ζήτησε πληροφορίες γιά αυ-τούς, διάλεξε ένα νεαρό έμπροσθέντα καί τόν άραβάδινε με τήν κόρη του.

Άμέσως ένα σω-ρό υποψήφιοι γαμ-ποί παρουσιάστη-καν. Ο πατέρας της νέας, άφού ζήτησε πληροφορίες γιά αυ-τούς, διάλεξε ένα νεαρό έμπροσθέντα καί τόν άραβάδινε με τήν κόρη του.

Άμέσως ένα σω-ρό υποψήφιοι γαμ-ποί παρουσιάστη-καν. Ο πατέρας της νέας, άφού ζήτησε πληροφορίες γιά αυ-τούς, διάλεξε ένα νεαρό έμπροσθέντα καί τόν άραβάδινε με τήν κόρη του.

Άμέσως ένα σω-ρό υποψήφιοι γαμ-ποί παρουσιάστη-καν. Ο πατέρας της νέας, άφού ζήτησε πληροφορίες γιά αυ-τούς, διάλεξε ένα νεαρό έμπροσθέντα καί τόν άραβάδινε με τήν κόρη του.

Άμέσως ένα σω-ρό υποψήφιοι γαμ-ποί παρουσιάστη-καν. Ο πατέρας της νέας, άφού ζήτησε πληροφορίες γιά αυ-τούς, διάλεξε ένα νεαρό έμπροσθέντα καί τόν άραβάδινε με τήν κόρη του.

Άμέσως ένα σω-ρό υποψήφιοι γαμ-ποί παρουσιάστη-καν. Ο πατέρας της νέας, άφού ζήτησε πληροφορίες γιά αυ-τούς, διάλεξε ένα νεαρό έμπροσθέντα καί τόν άραβάδινε με τήν κόρη του.

Άμέσως ένα σω-ρό υποψήφιοι γαμ-ποί παρουσιάστη-καν. Ο πατέρας της νέας, άφού ζήτησε πληροφορίες γιά αυ-τούς, διάλεξε ένα νεαρό έμπροσθέντα καί τόν άραβάδινε με τήν κόρη του.

Άμέσως ένα σω-ρό υποψήφιοι γαμ-ποί παρουσιάστη-καν. Ο πατέρας της νέας, άφού ζήτησε πληροφορίες γιά αυ-τούς, διάλεξε ένα νεαρό έμπροσθέντα καί τόν άραβάδινε με τήν κόρη του.

Άμέσως ένα σω-ρό υποψήφιοι γαμ-ποί παρουσιάστη-καν. Ο πατέρας της νέας, άφού ζήτησε πληροφορίες γιά αυ-τούς, διάλεξε ένα νεαρό έμπροσθέντα καί τόν άραβάδινε με τήν κόρη του.

Άμέσως ένα σω-ρό υποψήφιοι γαμ-ποί παρουσιάστη-καν. Ο πατέρας της νέας, άφού ζήτησε πληροφορίες γιά αυ-τούς, διάλεξε ένα νεαρό έμπροσθέντα καί τόν άραβάδινε με τήν κόρη του.

Τήν παραμονή τού γάμου ό πατέρας της νύφης κάλεσε τό γαμπρό στο γρα-φείο του καί τού είπε:

— Άγαπήτέ μου φίλε, σέ προσκάλεσα γιά νά σου δώσω τήν προίκα της κό-ρης μου.

— Μπα;... Έκανε ό γαμπρός. Γιατί τόσο γρήγορα! Δέν υπάρχει βία...

Μά, παρ' όλη φαινομενική άδιαφορία τού γαμπρού, ό πεθερός του έπέμεινε καί τού παρουσίασε ένα φύλλο χαρτί, στο όποίο ήταν άραδιασμένα γράμματα καί αριθμοί.

— Νά, ή προίκα της κόρης μου! τού είπε. Διάβασε!...

Ο γαμπρός πήρε τότε τό χαρτί καί διάβασε κατάληκτος τά εξής:

Η ΠΡΟΙΚΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΜΟΥ

Έπιμελημένη άντροφή καί νοικοκυριστικό πνεύμα άξία.

20.000 φ.

Η κόρη μου δέν είνε κακία. Τό προτέριό της αυτό μπο-ρεί νά έκτιμηθί τούλάχιστον

20.000 »

Ένάρετη, τακτική, οίκονόμος, ικανή νά διευθύνη μέ πρα-κτικό πνεύμα τό σπίτι της. Τά χαρίσματα της αυτά αξί-ζουν τούλάχιστον

30.000 »

Δέν της άρέσουν οι χοροί, ή συγκεντρώσεις καί τά θεά-ματα, προτέρημα πού δέν μπο-ρεί νά έκτιμηθί λιγώτε-ρο από

10.000 »

Είνε επιδέξια καί μπορεί νά κά-νι χωρίς μοδίστερα γιά τά μι-κροπρωμάτια της. Κι' αυτό δέν μπορεί νά υπολογιστή λι-γώτερο από

10.000 »

Τέλος, της δίνω μετρητά δέκα χιλιάδες φράγκα, τά όποια προστίθενται στα χαρίσματα της κόρης μου πού δέν άνα-φέρω, αξίζουν όσο καί μιá μεγάλη περιουσία

10.000 »

Σύνολον 100.000 φ.

Δέν ξέρουμε άν έπειτα άπ' αυτό, ό γαμπρός παντρεύτηκε ή τό έδωλε στα πόδια...

(Κόχμερσον)

Η προίκα είνε ό λόγος τού γάμου καί ό έρωσ ή πρόφασίς του.

(Μπαλζάκ)

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΗΣ ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (ΒΡΑΒΕΙΟ ΝΟΜΠΕΛ)

Η ΦΩΛΗ ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΡΔΕΡΙΝΕΣ

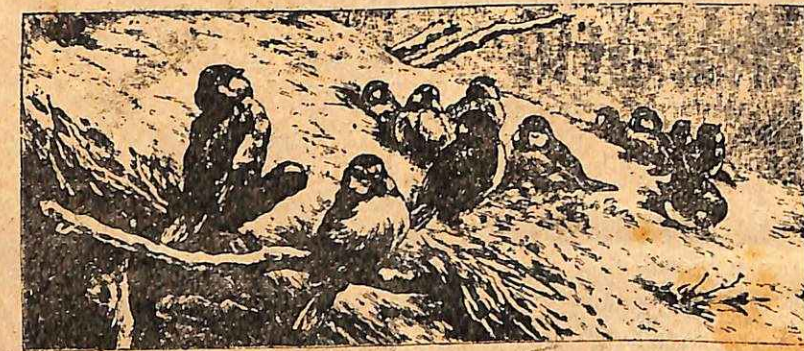
Ο Χάττω, ο ερμής, προσευχόταν στο Θεό μέσα στην απέραντη έρημια. Τά μακρὰ του γένεια και τὰ υπερδεμένα του μαλλιά κυμάτιζαν γύρω από τὸ πρόσωπό του σὰν τούφρες γροταριού ἐπάνω σ' ἓνα ἐρείσιο. Μὰ ὁ Χάττω δὲν ἔκανε οὔτε τὴν παραμικρὴ κίνησι γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὰ μαλλιά του ἢ γιὰ νὰ σφίξῃ τὰ γένεια στὴ ζώνη του, γιατί εἶχε τὰ γέλια του σηκωμένα πρὸς τὸν οὐρανό. Ἀπὸ τὴν αὐγὴ εἶχε ὑψωμένα ἔτσι τὰ κοκαλιάρικα καὶ τριχωτὰ μπράτσα του, ἀκούραστα, ὅπως ἓνα δέντρο ἀπλώνει τὰ κλαδιά του, κι' ἐλογιάριζε νὰ μείνῃ ἔτσι ὡς τὸ βρόδου.

Ὁ Χάττω ἦταν ἓνα πλάσμα πού ἤξερε τὴν κακία τῶν ἀνθρώπων. Τὸν εἶχαν βασανίσει καὶ τυραννήσει καὶ τὰ μαρτύρια πού τοῦ εἶχαν ἐπιβάλλει ἦσαν ἀπερίγραπτα. Γι' αὐτὸ λοιπὸν εἶχε ἀποτραβηχθεὶ στὴν ἀπέραντη ἐρημιά κι' εἶχε γίνει ἓνας ἄγιος, πού ἡ προσευχὴ του ἀνέβαιναν κατ' εὐθείαν ὡς τὸ Θρόνο τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Χάττω ὁ ερμής ἔκανε ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὴ μεγάλη προσευχὴ τῆς ζωῆς του. Ἰκέτευε τὸ Θεὸ νὰ κατασπείρῃ τὸν καταραμένο αὐτὸ κόσμον. Καλοῦσε τοὺς ἀγγέλους νὰ ἀναγγέλλουν μὲ τίς φοβερὲς σάλπιγγές τους τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως. Καλοῦσε τὰ κίματα τοῦ αἵματος νὰ πνίξουν τίς ἀδικίες τῶν ἀνθρώπων. Καλοῦσε τὴν πανοικία νὰ σκορπίσῃ παντοῦ τὸ θάνατο.

Γύρω του ἀπλώνονταν γυνὴ ἡ ἐρημιά. Μὰ λίγο πρὶν πέρα ὑψωνόταν ἓνα γέρικο δέντρο, πού τὰ κλαδιά του σάλειναν σὰν τὰ μαλλιά καὶ τὰ γένειά του Χάττω, τοῦ ἐρμῆ.

Ἦταν ζευγάρι καρδερίνες πού ἔκανε καθεὶ ἀνοίξῃ στὸ δέντρο αὐτὸ τὴ φωνὴν του, εἶχε ξαναγυρίσει κι' εἶν' ἀρίστη νὰ τὴν ξαναχίτῃ. Μὰ τὰ κλαδιά τοῦ δέντρου ἦσαν πολὺ γυνὰ καὶ τὰ πουλάκια δὲν κατάφεραν τίποτε. Τότε ἀντίκρουσαν τὸν γέρο Χάττω πού παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ ἐξαπολύσῃ τίς καταιγίδες καὶ νὰ σαρώσῃ τὴ φωνὴν τῶν μικρῶν που-

τὰ μὴξουν ἀνάμεσα στὰ ροζιάρικα δάχτυλα τοῦ γέρο-ερμῆ. Τώρα τὰ κατάφεραν καλύτερα.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Χάττω ἐξακολουθοῦσε τίς προσευχὲς του: «Ἄ, Κύριε! ἔλεγε. Ποῦ εἶναι τὰ πύρινα νέφη σου πού κατέπρεψαν τὰ Σόδωμα; Πότε θ' ἀνοίξῃς τοὺς οὐρανούς κατὰρράχτες σου πού ὑψώσαν τὴν κιβωτὴ τοῦ Νῶε ὡς τὸ ὄρος Ἀραράτ;»

Καὶ μέσα στὸ φλογισμένο μυαλὸ τοῦ ἐρμῆ, παρουσιαζόντουσαν διάφορα ὄραματα τῆς ἡμέρας τῆς Κρίσεως. Ἡ γῆ ἔτρεψε καὶ ὁ οὐρανὸς ἦταν ὅλο φλόγες. Μὰ ἐνῶ ἡ τρομερὴ αὐτὴ ὁπτασίς ἐμάχευαν τὴν ψυχὴν του, τὰ μάτια του ἀρχίσαν νὰ παρακολουθοῦν τὸ πέταγμα τῶν πουλιῶν, πού κάθε φορὰ, μὲ μιά μικρὴ χαρούμενη φωνίτσα, ἔφεραν κι' ἀπὸ ἓνα κεινοῦργιο κλαράκι στὰ χέρια τους γιὰ τὴ φωνὴν τους.

Ὁ γέρος δὲν κουνιόταν καθόλου. Γιατί, κι' ἂν ν' ἀναγκάσῃ τὸ Θεὸ νὰ τὸν εἰσακούσῃ, τοῦ εἶχε πᾶσι νὰ προσεύχεται ἀκίνητος ἀπὸ τὴν αὐγὴ οὗ το βρόδου. Κι' ὅσο ἡ κοίρασίς του μεγάλωνε, τόσο οἱ ὁραματισμοὶ του γινόνταν καὶ πρὶν ζωντανοί. Ἀκούγε τώρα τὸν κρότο τῶν σπιτιῶν πού γκρεμίζοντο. Ἐβλεπε πλήθη ξεπερλαμένα ἀνθρώπων πού περνοῦσαν μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια του, κυνηγημέ-

να ἀπὸ τοὺς δαίμονες τῆς καταστροφῆς... Ἐβλεπε ἀκόμα ἀγγέλους μὲ πρόσωπα τρομαχτικὰ ὠραία, θωρακισμένους μὲ ἀσπίς καὶ χρυσάφι, πού ἵππευαν σὲ ὀλόμαυρα ἄτια κι' εἶχαν ἀστροπελέκια γιὰ μαστίγιο.

Ἡ καρδερίνουλες ἀκούραστα ἐξακολουθοῦσαν τὸ χρίσμά τους, καὶ πρὶν βραδυάσει, ἡ φωνὴν κόντευε στὸ τέλος τῆς. Μὰ πρὶν βραδυάσει, κι' ὁ Χάττω, τοῦ ὁποίου τὰ μάτια εἶχαν ἐπὶ ὥρες παρακολουθῆσει τὴν ἐργασίαν τους, ἐννοίωθε κάποιο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ δουλειὰ τους. Σὰν ἔδωσε, τέλος, ὁ ἥλιος, τὰ πουλιά ἔφυγαν καὶ πῆγαν νὰ κοιμηθῶν στὶς καλαμιές.

Τὴ χαρυνή, ἡ καρδερίνουλες ξαναγυρίζοντας στὸ ἴδιο μέρος, νόμισαν, στὴν ἀρχή, πὼς ὅλα τὰ χέσινά δὲν ἦταν παρὰ ἓνα ὄνειρο γλυκὸ. Κύτταζαν ἀνήσυχες γύρω τους, πετοῦσαν, ἔβλεπαν παντοῦ, μὰ τίποτε... Δέντρο καὶ φωνὴν εἶχαν χαθεῖ. Στὸ τέλος στάθηκαν ἐπάνω σὲ δύο πέτρες κι' ἀρχίσαν νὰ κουβεντιάζουν, κουνώντας τὰ κεφαλάκια καὶ τίς οὐρὲς τους. Μὰ πρὶν ἀνέει ὁ ἥλιος μιά πιθαμὴ στὸν οὐρανὸ, ἀντίκρουσαν πάλι τὸ... δέντρο τους. Ἦταν, ὅπως καὶ γῆς, ροζιάρικο, μαῦρο, κι' ἐκρατοῦσε τὴ φωνὴν

κι' ἔδωκαν ὡς τὰ χεῖλη του τὸ κινᾶν μὲ τὸ γάλα καὶ τὰ κομμάτια τοῦ ψωμί. Ὅταν ὁ Χάττω ἔφαγε κι' ἦγε, ἔδωκε τοὺς ἀνθρώπους μὲ λόγια σκληρὰ. Αὐτοὶ ὅμως ἀποκρίθηκαν στίς κατάρες του μὲ γλυκὰ χαμόγελα.

Ἡ φωνὴν τέλειωσε ἔπειτα ἀπὸ δύο μέρες κι' ἡ δοὺ καρδερίνουλες ἐγκαταστάθηκαν σ' αὐτὴν... Τότε ὁ Χάττω δὲν ἔπῃγε νὰ κοιμηθῇ ὅπως ἄλλοτε στὴ σπηλιά του. Μὰ κοιμήθηκε γονατιστὸς στὸ ὑπαιθερ, μὲ τὰ χέρια του ὑψωμένα πρὸς τὸν οὐρανόν.

Τὸ ἔκανε δὲ αὐτὸ γιὰ νὰ μὴν ταραχῇ τὰ πουλάκια.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες τὰ πουλιά ἔκριναν τ' αὐτὰ τους, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ἀργήσαν νὰ ξεπεταχθοῦν οἱ μικροὶ νεοσσοί.

Μὰ μέρα, ἐνῶ τὰ δύο μεγάλα πουλιά εἶχαν φύγει ἀπὸ τὴ φωνὴν τους γιὰ νὰ κυνηγήσουν μυῖγες καὶ κουνοῦπια, ὁ Χάττω ἄκουσε νὰ γινόντων μέσα ἀπὸ τὴ φωνὴν λεπτές καὶ διαπεραστικές φωνούλες. Γεμάτος περιέργεια τότε, κατέβηκε σιγὰ-σιγὰ τὸ χεῖρ του κι' ἐβύθησε τὸ βλέμμα μέσα

στὴν πολυτάραχη φωνήν. Ποτὲ τοῦ δὲν εἶχε ἰδεῖ τίποτε πρὶν ὅλῳ κι' ἄσχημο. Εἶδε ἕξ γυναικὺς σωματάκια πουλιῶν, χωρὶς φτερά καὶ χωρὶς μάτια, πού εἶχαν μόνο ὀλάνουχα τὰ στόματά τους. Μὰ συγχρόνως ἐννοίωσε τὴν καρδιά του μὴ περιεργὴν στοργὴν γι' αὐτά. Κι' ἀπὸ τότε, παρακαλῶντας τὸ Θεὸ νὰ κατασπείρῃ τὸν κόσμον, ἔκανε μιά σιωπηλὴ εἰσαίρεσι γιὰ τὰ ἕξ ἀπροστάτευτα πλασματάκια. Κι' ὅταν οἱ χωρικοὶ τοῦ ἔφεραν τροφή, δὲν ποὺς εὐχαριστοῦσε πρὶν μὲ κατάρες θανάτου. Ἦταν εὐχαριστήμενος πού δὲν τὸν ἄφιναν νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας, ἀφοῦ ἡ ζωὴν πού ἦταν χρήσιμη στὰ μικρὰ πού ἐστειρίζονταν μέσα στὸ χεῖρ του.

Σὲ λίγο ἕξ στοργικὰ κεφαλάκια ἐπρόβαιναν ὅλη τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὴ φωνήν. Κι' ὅλο καὶ πρὶν συγχὰ τὸ μπράτσο τοῦ γέρο Χάττω κατέβαινε ὡς τὰ μάτια του. Ἐβλεπε τὰ στερὰ πού ἔστο τοῦ γέρο Χάττω κατέβαινε ὡς τὰ σωματάκια πού ἔπαιρναν στήν. Κι' ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἡ προσευχὴ ἀνέβαινε ὅλο καὶ πρὶν διασταχτική. Ἦταν βέβαιος πὼς ὁ Θεὸς τοῦ εἶχε ὑποσχεθεῖ πὼς ἡ καταστροφὴν θὰ γινόταν μὲ τὰ καρδερίνουλες ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ θυσιασθοῦν μαζὺ μὲ τὸν ἄλλο κόσμον τὰ πλασματάκια αὐτά.

Πολλὰ φορὲς πάλι τοῦρχόταν νὰ πετάξῃ τὴ φωνήν μέσα στὸ ροῦκι. Τί μεγάλη εὐτυχία γιὰ τὰ πουλάκια ἀπὸ τὸ νὰ πεθάνουν, χωρὶς νὰ γνωρίσουν τὸν πόνο καὶ τὴν ἀμάρ-

τια; Ὡστόσο, καθὼς τὰ συλλογιζόταν αὐτά, ἓνα γεράκι ὤρμησε ἔξω ἀπὸ τὴ φωνήν, κι' ὁ Χάττω μὲ τὴν πρῶτην καὶ πρῶτα νὰ τ' ἀρπάξῃ μὲ τ' ἀριστερὸ τοῦ χεῖρ καὶ νὰ τὸ ρίξῃ στὸ ποταμῆ.

Ἐπὶ τέλους ἔφτασε ἡ μέρα πού τὰ μικρὰ θὰ δοκίμαζαν γιὰ πρώτη φορὰ τὰ φτερά τους. Οἱ γονεῖς τους ἀπὸ τὸ πρῶτο τοῦς ἔδειχναν ὅλη τὴν τέχνην τους: Πετοῦσαν ὀλοένα καὶ ξεμάκρυναν φτερά πρὸς τὸν οὐρανόν. Τότε κι' ὁ Χάττω, ἀνακατέθηκε κι' αὐτὸς στὸ μάθημά τους, δίνοντας μὲ τὸ δάχτυλό μιά ἐλαφρὴ σπρωξίκα στὰ πουλάκια... Καὶ τὰ πουλάκια ἐκίνησαν, ἐνῶ ὁ Χάττω χαμογέλουσε ὑπερήφανα!

Χαμογελὰ καὶ συλλογίζεται ὅτι ἴσως κι' ὁ Θεὸς ὁ Πατέρας νὰ κρατοῦσε τὴ γῆ μέσα στὸ δεξί του χεῖρ, σὰν μιά μεγάλη φωνήν πουλιῶν, καὶ μὲ τὴν αὐτὴν νὰ καθιέρωνε κι' αὐτοὺς ν' ἀγαπήσῃ ὅλους κατοικοῦν σ' αὐτήν. Καὶ τὴ στιγμή πού θὰ ἦθελε νὰ τὴν καταστρέψῃ, μὲ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν ἑαυτοῦ ἀνθρώπων. Μὰ ὁ Χάττω ἐκαταλάβαινε πὼς θὰ μπορούσε ὥστόσο ὁ Θεὸς νὰ νικήσῃ κατὶ τὴν καρδίαν καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΕΖΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟΥ

1. Ο ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ

Στὸ τρεμάμενο καὶ κατακίτρινο ἀγκυραχτὸ τῆς ἀσπρηνίας καντήλας, λευκὸς καὶ ἀχνὸς σὰν τὸ φεγγάρι, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ γαλανὰ, βαλσαμωμένα στεφάνια τοῦ λιθανίου πού μοσχοβολοῦσε, ἀπελπισμένος καὶ ὀλομόνυχος, ὁ Ἐσταυρωμένος!

Τὰ μάτια του, σβυσμένα ἀπὸ τὴ σιωπὴ τοῦ μαρτυρίου, γέρνουν βαθυλωμένα πρὸς τὸ χῶμα, καὶ βαθεῖα τους κυματίζει τὸ αἰώνιο παράπονο τῶν πονεμένων.

Ἦξε ἀπλωμένα τὰ λευκά του χέρια, καὶ ἄμα τὸν πολυκυττάζει, θάρεις πὼς κρέμεται στὸν ἀέρα σὰν τοὺς σταλαχτίτες καὶ κολυμπᾷ ὀλόλευκος μέσα σὲ μίαν ἀπέραντη κατασκότεινη θάλασσα μὲ γαλανὰ κύματα...

Γύρω τὰ κεράκια φέγγουν κι' ἀνατριχιάζουν ἀπὸ μιά ἱερὴ φοβήν, καὶ τρεμοῦλιναν σὰν ἔρμης βασανισμένες ψυχούλες, καὶ λυώνουν σὰν ἀπὸ κάποιον ἀκοίμητον καὶ μὲ ὅλο σταλάζουν βουδὲς σταλαγματίες σὰν νὰ κλαίει...

Ἀπὸ τὸ ραγισμένο φεγγίτη φυσᾷ: λιποθυμισμένα ἡ δροσὺλα τοῦ μεσονυχτιοῦ, καὶ ἀπὸ τὸ λιθανιστήρι ἀνεβαίνουν ἀνέλαφα γαλανὰ φειδάκια καὶ στριφογυρίζουν ἐτοιμοθάνατα κάτω ἀπὸ τὸν ὀλογάλο οὐλόν.

Εἶνε ἡ πεθαμένη φυγὴ, ἡ ἀπελπισμένη φυγὴ πού κατασταλάζουν μέσα ἀπὸ τὰ κύματα τοῦ λιθανίου, ὁ ἐκράτησα τὸ λόγον μου, δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ κρατήσῃς καὶ σὺ τὸ δικό σου!

2. ΟΙ ΤΑΦΟΙ

Ἐξω οἱ τάφοι...

Σὰν νὰ χύνισε, τὰ μεσάνυχτα, σὰν νὰ χύνισε καὶ ἀπλώθηκαν τὰ κρεσὰ καὶ παγωμένα μάμαρα.

Εἶνε σὰν χειμῶνιοι καὶ σὰν κρῖνα πού ἀνθίσαν ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, μέσα στὸ ἀμύλητο καὶ θαμπὸ πεισθὶ τοῦ θανάτου.

Σὰν νὰ εἶνε τὰ ὄνειρα τῶν πεθαμένων, τὰ ὀλόλευκα ὄνειρα τῶν πεθαμένων πού ἀρέσαν γιὰ πάντα στὸ ἀκύμαντο καὶ ἀσάλευτο λιμάνι τοῦ θανάτου.

Σὰν νὰ ἐτράνταζε τὰ λουλουδάκια τῆς μιάς πελώρια ἀμυγδαλῆς, καὶ ὅλα τὰ λουλουδάκια τῆς σκορπίστηκαν καὶ κατακλύθηκαν ὅλα στὴν τρεμουλαστὴ ῥοχλῇ.

Γύρω ἀπὸ τοὺς τάφους, βιολέττες καὶ τριαντάφυλλα καὶ πανσέδες καὶ περιπλοκάδες σταλάζουν ἀργὰ-ἀργὰ δροσούλες ἀπὸ τὰ σιγαλὰ φυλλαράκια τῶν λουλουδιῶν.

Καὶ ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα χύνονται ὅλο ἀναφυλλητά, ὅλο πνιγμένα ἀναφυλλητά, καὶ ὅλο γλυκόλογα, τὰ ἐρωτόλογα τῶν πεθαμένων πού ἀγαποῦσαν...

Ἐρχεται ἓνα κοράκι, τὰ μεσάνυχτα, μὲ ὀλόμαυρες φτερούγες καὶ χτυπάει λαχανιασμένο τίς καμπάνες, τίς ἔρμης καμπάνες, καὶ ζυπνῶνε οἱ πεθαμένοι καὶ σέρνουν τὸ χορδόν.

Καὶ σαλεύουν στὸ σελτνόρωπο σκελετωμένα γέλια καὶ πέπλοι, λευκόπε-

τρίσθα ἐνὸς τάφου, ξεθάβει τὸ ἀκάματο χεῖρ τοῦ νεκροθάφτη.

Καὶ ὅμως ποῖς γελᾷ μ' αὐτό; Ποῖός, ἀλήθεια, γελᾷ;

Εἶνε ἓνα ἄδειο, κίτρινο κοσμάκι, πού ἐσκέθρωσε ὁ καιρὸς καὶ τὸ χῶμα, τόσο ἄδειο, πού δὲν μπορούμε νὰ καταλάβουμε ἂν εἶχε ποτὲ μυαλὸ, τὸ δυστυχισμένο, καὶ τόσο κίτρινο σὰν τὰ ξεραμένα φύλλα!

Κι' ἂν δὲν ἦταν μέσα μας ἡ ἀπελπισία, ὅτι ὅλη μας ἡ ζωὴν μὲ τοὺς πόθους καὶ τίς χαρὲς καὶ τὰ ὄνειρά τῆς, κλείνεται μέσα σ' αὐτὸ τὸ γελοῖο λείψανο, πού ἀπομένει πρὶν τὸ μοναδικὸ σύμβολο τῆς, καὶ ἂν δὲν ἦταν μέσα μας ὁ πόθος καὶ τὸ μικρὸ προσέστημα ὅτι μὴ μὲς ἓνας νεκροθάφτης τοῦ μελλοντος θὰ σένη ἀπὸ τὸ σκατάδι ἐνὸς λάκου τοῦ ἀποσκελετωμένου κρανίου μας καὶ θὰ τὸ παῖξῃ σὰν κουσελάκι στὰ δάχτυλά του τὰ βλακώδη, θὰ ἐπελάυνε ἀπὸ τὰ γέλια...

Ποῦ εἶνε τὰ γαλανὰ, τὰ καπνὰ καὶ τὰ ὀλόμαυρα μάτια πού ἐρίγγαν λιγώματα, χαμόγελα καὶ γλυκοκα-

τίες;

Ἐλᾶτε τώρα σεῖς πού ἀγαπήσατε, νὰ ἴδῃτε τοὺς ἀγαπημένους σας, καὶ ἂν δὲν σπαράξουν τὰ χεῖλη σας οἱ λυγροὶ θὰ κρυφογελᾶτε!

Τὸ κρανίον εἶνε ἡ τρομαχτικὴ καὶ ἐπὶσημη γελοιογραφία, πού μὲς ἀφίνει ἡ Φύσι γιὰ νὰ μᾶς ταπεινώσῃ καὶ νὰ μᾶς ἐκτελείσῃ.

Ἡ Φύσι εἶνε ὁ μεγαλειότερος σαρκιστὴς, πικρὸς σαρκιστὴς — αὐτὸς ποῖς θὰ τὸ ἀρνηθῇ; — ἀλλὰ καὶ σατανικός...

Πρὶν νὰ μᾶς ταπεινώσῃ, πού βαδίζουμε μὲ τὸ μέτωπο ὀρθὸ ἀντικρὸ ἀπὸ τὴν φοβερὰ τῶν αἰώνιων στοιχείων, θανάτων, καθεὶ μᾶς ἐγγενεῖς ὁρμή, κάθε γλυκὸ καὶ ὀμορφὸ μάς.

Φοβᾷ ἀπὸ μᾶς ἓνα κομικὸ ἐρείσιο καὶ μᾶς ὑπογράφει: νὰ τοῦνομε καὶ νὰ κλαίμε μ' αὐτό, σὰν τὰ πουλιά πού θωροῦν σκίανμένα ν' ἀνεμίζῃ κάθε νύκτα τὸν τρομερὸ σκιάχτρο, ἀνάμεισ' ἀπὸ τὰ ἀμυγδαλὰ καὶ τὰ σταφύλια!

Καὶ ἡ Φύσι γελᾷ, καὶ τὸ φεγγάρι γελᾷ, ὅλα γελῶνε μὲ τὴ φοβὴν καὶ τὴν ἀπελπισίαν μας, κι' εἰς διασκέδαίμεν τὸ ἄπειρο, ἀστεία νευρόσπαστα πού σέρνουν μὲ θανάσιμον τρόπο ἡ ἀόρατες κλωστὲς τραγικῶν δυνάμεων...

ΝΑΠ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΚΑΙ ΑΤΑΙΡΙΑΣΤΗ ΦΙΛΙΑ

Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ ΚΑΙ Ο ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ

Ἡ ἀγάπη τοῦ Πιέρ Λοτί πρὸς τοὺς Τούρκους. Ἡ μανία του γιὰ κάθε τὸ τουρκικό. Πῶς πέρασε τὰ ὠραιότερα χρόνια τῆς ζωῆς του. Πῶς συνδέθηκαν ὁ Λοτί καὶ ὁ Χαμίτ. Ἕνας γεροντικός κι' ἐπικίνδυνος ἔρως τοῦ Χαμίτ. Ἡ ἀνησυχία τοῦ Λοτί. Συμβούλια καὶ διαβούλια γιὰ τὸν. Μία πάλη μεταξύ ἑρωτος καὶ ζωῆς. Ἡ ἀπόφασίς τοῦ Σουλτάνου. Ἕνα πτώμα στὸ Βέσπερο, κ.τ.λ.

Ἀπὸ τ' αὐτιά μου, σὰν μέλισσες, ἀναμνήσεις ποὺ φεύγουν ἔπειτα μακριά, γιὰ νὰ πάνε ν' ἀναπαυθοῦν ἡμέρες... σὰν στὴ γαλήνη τῆς ἡσυχίας νύχτας... Παλιὰ εὐτυχισμένα χρόνια!... Ὁραῖες ἡμέρες ποὺ μόνο στὴ φαντασία μου μπορῶ καὶ σὰς ζωντανεύω...

Μία φορὰ, μέσα στὴν τραπέζια τοῦ σπιτιοῦ του, ποὺ ἦταν ὅλη φραγμένη γύρω μὲ παχιὲς πυκνὲς κουρτίνες, εἶδε στὸν Πιέρ Λοτί ἕν' ἀνοιγμα τοῦ τζακιῦ ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔβγαλε καπνός.

—Κύττα πῶς βγαίνει ἀπὸ κεῖ ὁ καπνός! τοῦ εἶπε.

—Γιατί θές νὰ τὸν ἐμποδίσῃς νὰ βγαίνει ἀπ' αὐτοῦ θέλει; μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ φίλος μου.

Δὲν ἀστεϊεύονταν καθόλου μὲ τὴν ἀπάντησί του αὐτή... Ὁ Χ. Ὀλόκληρος ὁ Πιέρ Λοτί ἦταν μέσα στὰ λόγια του ἐκεῖνα, ποὺ δείχνουν ὅλη τὴν ὑποταγή του στὸ μοιραῖο, στὸ τουρκικό

Πῶς ἔγινε τὸ θαῦμα αὐτό;

Ἴσως ἡ γοητεία τοῦ τόπου ἐκείνου, ἴσως ἡ ἐπιβολὴ ποὺ ἔξασκουσε ἐπ' αὐτοῦ τὸ μεγαλοπρεπὲς παρελθὼν τῆς Τουρκίας, ἴσως ἡ ἰδέα τῆς παντοδυναμίας τοῦ Πατισῆ νὰ ἦσαν οἱ λόγοι ποὺ ἔξασκουσε τόση ἐπιρροή ἐπ' αὐτὸν Πιέρ Λοτί ὁ αἰματοδαμμένος Ἀβδὺλ Χαμίτ...

Θυμᾶμαι μιά φορὰ, ποὺ ὁ Λοτί εἶχε γυρίσει ἀπὸ ἕνα ταξίδι του στὴν Κωνσταντινούπολη, ἐνῶ τρώγαμε στὴν ταράτσα τῆς βίλλας μου, μοῦ ἐμπιστεύθηκε μὲ ὕψος μυστηριώδους ὅτι οἱ αὐλοὶ καὶ ὅλοι οἱ ἀφοσιωμένοι τοῦ Σουλτάνου ἀνησυχούσαν πολὺ γιὰ τὴν ὑγεία του. Κι' αὐτὸ γιὰ τὸν μιλῆσαι ἔξω ἀπὸ τὰ δόντια, παρουσιάστηκε μιά μέρα στὸν Πατισῆ καὶ ὁρθὰ-κορτὰ τοῦ εἶπε ὅτι ἂν δὲν ἄρνευε αὐτὴ τὴν ζωὴ κι' ἂν δὲν ἀπομάκρυνε τὴν ὥρα τῆς Κιρκασίας πολὺ λίγο καιρὸ θὰ ζούσε ἀκόμη, γιὰ τὴν πράγματι εἶχαν φτάσει στὸ ἀποχρόνιο καὶ γρήγορα θὰ τὸν κυρίευσεν ἡ ἐξάντλησις, πράγμα πολὺ ἐπικίνδυνον γιὰ τὴν μεγάλῃ του ἡλικία καὶ τὴν ἀδυναμία ποὺ αὐτὸ καιρὸ εἶχε. Μὲ ἄλλους λόγους, τοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβῃ καθαρά ὅτι ἡ ἀγκυάλῃ τῆς Κιρκασίας θὰ τοῦ ἐξηγοῖτο γιὰ διαβατήριο στὸν Παράδεισο τοῦ Μωάμεθ, ὅπου ἄλλα οὐρὶ τὸν περίμεναν γιὰ νὰ τὸν διασκεδάσουν.

Μπορεῖ νὰ φανταστῇ κανεὶς τὴν ἐσωτερικὴν πάλιν, τὸν ψυχικὸν ἀγῶνα ποὺ ἐκυρίευσεν τὸ Σουλτάνο σὰν ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ γιαιοῦ του. Καὶ τὰ λόγια αὐτὰ δὲν ἔπαιρναν συζητήσι, δὲν ἔπαιρναν ἀναβολή, Σερὰ-Σερὰ, τοῦ ἔθεσε τὸ ζήτημα. Ἄν ἤθελε νὰ ζήσει, ἔπρεπε ἀμέσως νὰ χωρίσῃ ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς Κιρκασίας, ἀλλοῶς τὸν περίμενε ὁ Χάρος...

Στὴν ἄγρια ψυχὴ τοῦ αἰματοδαμμένου τυράννου, τὸ δилημμα αὐτὸ ἦταν φρικτὸ. Τὸ χῶμα του, ποὺ πάντα ἦταν χλωμό, γίνθηκε ἀκόμη χλωμότερο. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἦταν ἀπὸ χῶμα. Τὰ μάτια του εἶχαν βαθυλώσει καὶ τὸ βλέμμα του εἶχε σχεδὸν σβήσει. Τὸ καμπουριασμένο κορμὶ τοῦ ἔγειρε ἀκόμη περισσότερο. Καταλάβαινε τώρα καὶ μόνος τὸν μαῖον ἀλήθεια, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ συνηθίσῃ μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ἡ παντοδυναμία του δὲν μποροῦσε νὰ φτάσῃ στὸ σημεῖο ὥστε νὰ νικήσῃ τὸ θάνατο, ἀλλὰ ἔπρεπε γι' αὐτὸ νὰ θυσιάσῃ τὴν ἀγάπην του, τὴν ὁραία Κιρκασία. Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ λάβῃ τὴν ἀπόφασιν καὶ γρήγορα μάλιστα.

Ἀλλὰ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ἔχη μέσα στὸ χαρμὶν του τὴν ὁραία χωρὶς νὰ τὴν πλησιάσῃ; Αὐτὸ ἦταν δυνατότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ του.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἔτρεμε στὴν ἰδέα πῶς μποροῦσε νὰ πεθάνῃ. Ἀγαποῦσε φοβερὰ τὴν ζωὴν καὶ ἀνατρεχάσε στὴν ἰδέαν τοῦ θανάτου. Διαρκῶς φοβόταν μήπως τὸν σκοτώσουν. Σὲ τοιοῦτο μάλιστα σημεῖο εἶχε φτάσει ὁ φόβος του, ὥστε γιὰ νὰ μὴ ἔξερει κανεὶς ποῦ κοιμάται, κάθε βράδυ ἄλλαζε δωμάτιο, κι' ἔτσι ἂν ὑποτεθῇ ὅτι γινόταν συνωμοσία ἐναντίον του, οἱ συνωμότες

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ἝΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΛΕΟΝΚΑΒΑΛΛΟ

Δὲν πρέπει ποτὲ κανεὶς νὰ παραβυλῶν τὸ ἀστείον, γιὰτὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μετανοήσῃ πικρά. Ἀπόδειξις ἡ παρακάτω περιπέτεια, ἡ ὁποία συνέβη στὸ διάσημο μουσουργὸ Λεονκαβάλλο, τὸν ἀθάνατο συνθέτη τῶν «Παλητάων».

Κάποτε, ὁ μεγάλος μαστρος εἶχε πάει στὸ Μάντσεστερ. Κατὰ σύμπτωσιν, τὸ ἴδιο βράδυ ποὺ ἔφτασε σ' αὐτὴ τὴν πόλιν, ἔπαιζαν στὸ Μελοδράμα τοὺς «Παλητάους». Ὁ μουσουργός, ὁ ὁποῖος ἀπέφυγε πάντοτε τὴς ἐπίσημες ὑποδοχάς, ἔπαιε ἕνα δωμάτιο σ' ἕνα ξενοδοχεῖο μὲ ψευτικὸ ὄνομα, ντύθηκε καὶ πῆγε στὸ θέατρο, περιεργος νὰ δῇ πῶς θὰ ἔπαιζαν τὸ ἔργον τοῦ Ἀγγλοῦ καλλιτέχνη καὶ τί ἐντύπωσιν θὰ ἔκανε στὸ δῶλο αγγλικὸ κοινόν.

Στὸ θέατρο, διπλα του, καθόταν ἕνας κληντυμένος κύριος, ὁ ὁποῖος παρηκολούθησε τὸ μελοδράμα μὲ μεγάλη προσοχή. Στὸ πρῶτο διάλειμμα, γύρισε πρὸς τὸ Λεονκαβάλλο καὶ τοῦ εἶπε μὲ θαυμασμό:

—Τὶ ἀριστούργημα, ἔ;

—Δὲν συμφωνῶ μαζί σας! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Λεονκαβάλλο, ποὺ εἶχε διάθεσιν ν' ἀστεϊεῖ. Εἰμαι κ' ἐγὼ μουσικός καὶ ἔξω κατὰ ἀπὸ ὅπου. Σὰς λέω, λοιπόν, ὅτι οἱ «Παλητάοι» εἶνε ὅχι μόνο μὴ κοινὴ, κοινοτάτη δὲρα, ἀλλὰ καὶ κλειμένη δεξιὰ κι' ἀριστερά. Ὁ συνθέτης τῆς ἔκλεψε μὴ καθάτινα ἀπὸ τὸν Μερζιόλ... Τὸ νουέττο τῆς πρώτης πράξεως, εἶνε τοῦ Γκουγκ, καὶ τὸ φινάλε, ποὺ σὰς συγκίνησε τόσο πολὺ, εἶνε διασκευὴ μὲς ἄλλας τοῦ Βέρδι ἀπὸ ἕνα μελοδράμα τοῦ ποὺ δὲν εἶναι, δυστυχῶς, πολὺ γνωστὸ!...

Ἐνῶ ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Λεονκαβάλλο, γελοῦσε μόνος του ἀπὸ μέσα του γιὰ τὸ ἀστείον του.

Φανταστῆτε ὅμως τὴν κατάληξιν τοῦ ὅταν τὴν ἄλλῃ μέρα, ἀνοίγοντας μὴ μεγάλη ἐφημερίδα τοῦ Μάντσεστερ, διέβασε στὴν πρώτη σελίδα μὴ κριτικὴ τοῦ ἔργου του μὲ τοὺς ἑξῆς χτυπητοὺς τίτλους:

«Ἡ γνώμη τοῦ μαστροῦ Λεονκαβάλλο γιὰ τοὺς «Παλητάους» του.— Ἀποτελεῖ ἕνα συνονθύλευμα ἀπὸ ἄλλα μελοδράματα.— Ἡ ἐξομολόγησις ἑνὸς μουσουργοῦ, ποὺ τοῦ λείπει κάθε πρωτοτυπία!»

Ὁ ἀγνωστός ἐκεῖνος κύριος, ἦταν ἕνας δημοσιογράφος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν Λεονκαβάλλο καὶ τὸν φάρμαγε μὲ τρόπο γιὰ νὰ τοῦ πᾶρῃ συνέντευξιν!...

δὲν θὰ ἤξεραν ποῦ νὰ τὸν βοῦν τὴν νύχτα γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν.

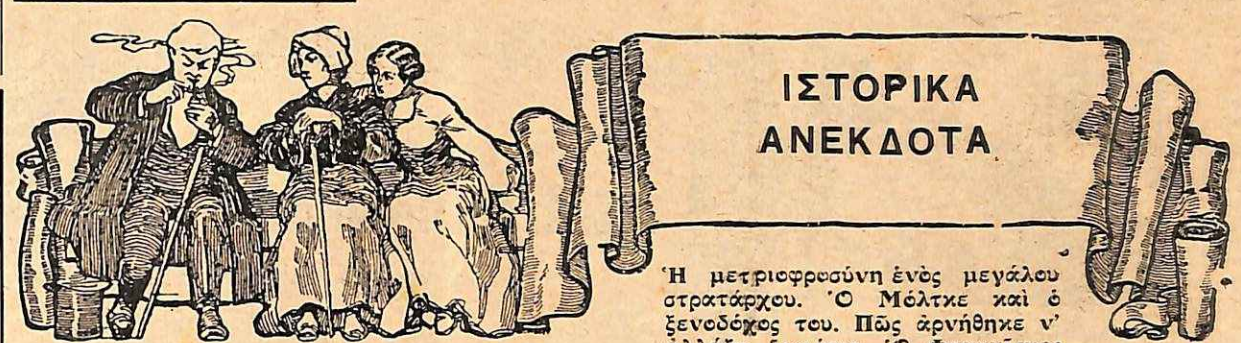
Ὁ φιλόδοξος λοιπὸν αὐτὸς ἄνθρωπος ἔδωσε τὴν προτίμησιν στὴν ζωὴν. Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνῃς ἡ ὁραία Κιρκασία εἶχε καταδικαστεῖ.

Ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέρα οἱ αὐλοὶ τοῦ ἔπαιζαν τρομπέτες καὶ εἶνε λυπημένοι, σκυθρωπὸς, ἀγριεμένος. Εἶχε λάβει τὴν ἀπόφασιν του, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν κοινοποιήσῃ ἀκόμη. Ἐτάλευε ἀκόμη ὁ ἔρωτας μὲ τὸ Χάρο... Στὸ τέλος ἐνίκησε ὁ ἔρωτας.

Ἐκέλευσε τὸν ἀρχιμουσικὸν του καὶ τοῦ ἔδωσε κρυφὰ μὴ διαταγὴ. Ἐκεῖνος βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Σουλτάνου καὶ πῆγε κατ' εὐθείαν στὸ χαρμὶν...

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ ἡ ὁραία Κιρκασία, πεθαμένη, μέσα σ' ἕνα σάκκο, πετάχτηκε ποτὶ γαλανὰ νερά τοῦ Βοσπόρου, ποὺ ἦσαν συνηθισμένα νὰ δέχονται τέτοια δῶρα. Καὶ ἔτσι, μὲ τὴν ὁρμή τοῦ ἔρωτός του, ὁ αἰματοδαμμένος Σουλτάνος Ἀβδὺλ Χαμίτ κατώρθωσε νὰ παρατείνῃ γιὰ λίγα ἀκόμη χρόνια τὴν ἀπαίσια ἡπαρξὶς του...

ΤΑ ΠΙΟ ΕΚΛΕΚΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ μετριοφροσύνη ἑνὸς μεγάλου στρατάρχη. Ὁ Μόλτικε καὶ ὁ ξενοδόχος του. Πῶς ἀρνήθηκε ν' ἀλλάξῃ δωμάτιο. Ὁ Φραγκίσκος Ὁ Κοιμουνδοῦρος στὸ Παρίσι. Ὁ Μεγαλέσταυρος κι' ὁ ξενοδόχος. Τὰ τρία λευδοβίκεια τοῦ Δεσμῆ. Ἡ λακωνικὴ ἀπάντησις ἑνὸς ναυάρχου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Πρὸ ἐτῶν, παρουσιάστηκε μιά μέρα σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς πόλεως Βασιλείας τῆς Ἑλβετίας ἕνας γεροντάκος, ὁ ὁποῖος ζήτησε ἀπὸ τὸν ὑπάλληλον ἕνα δωμάτιο γιὰ νὰ καταλύσῃ.

Ὁ ὑπάλληλος ἔρριξε στὸν ξένο ἕνα βλέμμα σχεδὸν περιφρονητικόν καὶ τὸν ἔστειλε στὸ πέμπτο πάτωμα σ' ἕνα δωμάτιο ἀρκετὰ καθαρό, ἀλλὰ πολὺ μικρό.

Σὲ λίγο ἕνας ἄλλος ὑπηρετὴς τοῦ ξενοδοχείου παρακάλεσε τὸν ἄγνωστο πελάτη νὰ γράψῃ στὸ βιβλίο τῶν ξένων τ' ὄνομά του.

Τότε ὁ γεροντάκος πῆρε τὴν πέννα κι' ἔγραψε:

«Στρατάρχης Μόλτικε, ἀρχιστράτηγος τῆς Γερμανίας».

Ἦτοτε ἀπὸ πέντε λεπτά ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ ξενοδοχείου εἶχε κυριολεκτικῶς ἀναστατωθεῖ.

Μόλις ἔμαθαν ὅτι ὁ ξένος τῶν ἦταν ὁ περίφημος στρατάρχης, ποὺ τὸ ὄνομά του εἶχε γίνῃ πασίγνωστο ἀπὸ τοὺς προσφάτους πολέμους, πῆγαν καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ κατεθῇ στὸ πρῶτο πάτωμα, ὅπου τοῦ εἶχαν ἐτοιμάσει ἄλλο δωμάτιο πολὺ πρὸς εὐρύχωρον, ἐπιλωμένο καὶ ἐφοδιασμένο μὲ λουτρό.

—Σὰς εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ Μόλτικε χαμογελῶντας πικρά. Ἀλλὰ εἰμαι πολὺ εὐχαριστήμενος ἀπ' τὸ δωμάτιό μου...

Μιά μέρα παρουσιάστηκε στὸν αὐτοκράτορα τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκον Ἰωσήφ, κατὰ τὴν ὁρισμένη ἡμέρα τῶν ἀκροάσεων ἕνας φτωχὸς χωρικός, ὁ ὁποῖος, μπαίνοντας στὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου, ἄρχισε νὰ περιστρέφῃ τὸ σκούφο του στὰ χέρια ἀπὸ ἀμνηστία.

—Τὶ θέλεις, καλὲ μου ἄνθρωπε; τὸν ρώτησε ὁ αὐτοκράτωρ.

—Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ χωρικός, ἀγόρασα τὴν εἰκόνα σου καὶ ἤρθε νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ γράψῃς ἐπ' αὐτὴν τ' ὄνομά σου.

—Εὐχαριστῶς, εἶπε ὁ αὐτοκράτωρ παίρνοντας τὴν εἰκόνα, ἀλλὰ δὲν ἔχω μολύβι.

—Ἐγὼ ἐγώ, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ χωρικός καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα χονδροειδέστατο μολύβι.

Ὁ Φραγκίσκος Ἰωσήφ τὸ πῆρε, ἔβαλε στὴ φωτογραφία τὴν ὑπογραφήν του καὶ τὴν ἔδωσε πίσω στὸ χωρικὸ λέγοντάς του:

—Τώρα εἶσαι εὐχαριστήμενος; Συγχρόνως, χωρὶς νὰ τὸ προσέξῃ, ἔβαλε τὸ μολύβι στὴν τσέπη του.

Ὁ χωρικός τὸν εὐχαρίστησε, ἀλλὰ δὲν ἀποφάσισε ἀκόμη νὰ φύγῃ.

—Θέλεις καὶ τίποτε ἄλλο; Λέγε μου, τοῦ εἶπε ὁ αὐτοκράτωρ.

—Ναί, Μεγαλειότατε. Περιμένω νὰ

μοῦ δώσῃς τὸ μολύβι μου...

Καὶ ὁ Φραγκίσκος Ἰωσήφ τοῦ τὸ ἔδωσε, χαμογελῶντας πάντα μὲ τὴν ἀφέλεια τοῦ χωρικοῦ.

Ὁ ἀείμνηστος πολιτικός Κοιμουνδοῦρος εἶχε πάει κάποτε στὸ Παρίσι καὶ κατέλυσε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ξενοδοχεῖα τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσος.

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ ξενοδοχείου κατὰ τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ ἔδιναν πρὸς τραπεζὶς τίς θέσεις τῆς τιμῆς σ' ὅσους πελάτες κατεῖχον μεγάλα ἀξιώματα.

Ὁ Κοιμουνδοῦρος, ἂν καὶ εἶχε Μεγαλόσταυρο τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς, δὲν τὸν φορούσε ποτὲ καὶ γι' αὐτὸ στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ εἶχαν προσφέρει μιά ἀπὸ τίς τελευταῖες θέσεις στὸ τραπέζι.

Κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἐθνικῆς ἐορτῆς

Μιά μέρα ὁ γνὸς του, μπαίνοντας μέσα στὸ γραφεῖο του, τὸν βρῆκε σκυμμένον ἐπάνω σ' ἀτέλειωτα χειρόγραφα μὲ τὴν πέννα στὸ χέρι.

—Μὰ ὡς πότε θὰ σκοτώνεσαι ἔτσι, πατέρα, στὴ δουλειά; τὸν ρώτησε. Ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ὁ γιγαντώσιμος συγγραφεὺς τῶν «Τριῶν Σωματοφυλάκων», σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ ἀνοίγοντας ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου του, εἶπε:

—Ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὴν πατρίδα μου κι' ἤρθε στὸ Παρίσι, εἶχα τρία λευδοβίκεια. Τώρα, καθὼς βλέπεις, ἡ μόνη μου περιουσία εἶνε δυὸ λευδοβίκεια ποὺ ἔχω μέσα σ' αὐτὸ τὸ συρτάρι. Ὡστόσο νὰ μπορέσω λοιπὸν νὰ συμπληρώσω καὶ τὸ τρίτο, θὰ δουλεύω χωρὶς νὰ βαρεθῶ ποτὲ τὴ δουλειά...

Ὁ Ἀμερικανὸς ναύαρχος Ντέμπι ἦταν γνωστὸς ὄχι μόνον γιὰ τὴν γενναϊότητά του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν συντομία τῶν ἀναμνησέων του.

Κάποτε, ὅταν βρισκόταν ἐπὶ κεφαλῆς μὴς μοίρας στὴν Ἀσία, ἀγόρασε μιά μεγάλη ποσότητα γαιανθράκων, χωρὶς προηγουμένως νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ναυτικῶν.

Ὅταν ἡ πράξις του ἔγινε γνωστὴ στὸ Ὑπουργεῖο, τοῦ τηλεγράφησαν ζητώντας του τὸ λόγο γιὰτὶ εἶχε ἀγοράσει τόσο πολὺν κάρβουνο.

Καὶ ὁ Ντέμπι ἀπάντησε λακωνικῶς:

«Γιὰ νὰ... τὸ κάψω!...»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

Η ΠΕΝΤΑΡΑ ΤΟΥ ΦΤΩΧΟΥ

Ἕνας ἀπ' τοὺς πρὸ καλοὺς ἠθοποιούς μας, ὁ ἀλησμόνητος Οἰκονόμου, σὲ μιά παράστασιν εἶχε ἕνα ρόλο, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο σὲ κάποια σκηνὴ ἔπρεπε νὰ δώσῃ μιά πεντάρα σ' ἕναν φτωχόν. Ὅταν ὅμως ἔκρινε τὸ χέρι στὴν τσέπη του, ἀντελήφθη πῶς εἶχε ξεχάσει νὰ ἐφοδιάσῃ μὲ τὴν σχετικὴν πεντάρα. Χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ τότε, γύρισε στὸν ἠθοποιὸ ποὺ ὑπεδύετο τὸν φτωχόν καὶ τοῦ εἶπε μὲ μεγαλοπρέπεια:

—Καλέ μου ἄνθρωπε, δὲν ἔχω λεπτά μαζί μου ἀπὸψε, μὰ δὲν πειράζει, ἔλα αὐρὸ καὶ θὰ σοῦ δώσω δυὸ πεντάρες!...

ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ μαθήματα παιδίου. Ἐπίσης προγγινάζονται δι' ἐξετάσεις μαθητὰ καὶ μαθητριά εἰς τὰ θεωρητικὰ μαθήματα καὶ Ἀρμονίας μὲ ἐλαχίστας τιμὰς. Πληροφορίες: Πέτρος 7, παράλληλος ὁδοῦ Ἀνδροῦ.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΚΛΟΤΙΛΔΗΣ ΣΟΥΛΤΖ

Στη μικρή γερμανική πόλη του Παλατινάτου Μάνχαιμ, ξεχώρισε, κατά τα μέσα του περασμένου αιώνα για την ωμορφιά της και την αρετή της, η νεαρή μοδίστρα Κλοτίλδη Σπρεγκέλ. Όλοι τη θαύμαζαν και την εκτιμούσαν. Μία μέρα, μάλιστα, ενώ η νέα καθόταν στο παράθυρό της κ' εργαζόταν, την πλησίασε ένας άγνωστος και σοβαρός κύριος, ο οποίος, αφού της ζήτησε ένα ποτήρι νερό και της είπε ότι ήταν ο περίφημος και πλούσιος δόκτωρ Σούλτζ, της εξομολογήθηκε πως την αγαπούσε και πως ήθελε να την κάνει σύζυγό του. Μά η νέα επιφυλάχθηκε να του απαντήσει, έπειτα από όχτω μέρες. Έπειτα από, μάλιστα, δύο φήμες της, η Άνσελλα κ' η Λίζη, κόρες κάποιου σιδηρουργού της πόλεως, μαζί με τους αδελφούς τους Κόνραντ και Κάραλ, παίρνουν την Κλοτίλδη και πηγαίνουν μαζί στο πανηγύρι κάποιου γειτονικού χωριού. Εκεί όμως η Κλοτίλδη θριαμβεύει με την ωμορφιά της κ' η δυο αδελφές καταλαβαίνουν από άγριο μίσος έναντιόν της κ' αποφασίζουν να την εκδικηθούν, παραδίδοντας την στους αδελφούς των, που είνε τρελά ερωτευμένοι μαζί της. Μά οι δυο αδελφοί σκοτώνονται μεταξύ τους, ενώ η Κλοτίλδη πέφτει μισοπεθαμένη από την τρομάρα της. Την περιποιείται όμως ο δόκτωρ Σούλτζ, ο οποίος την σώζει...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Ο δόκτωρ Σούλτζ, σάπασε λίγο κ' έπειτα εξακολούθησε:

— Αναπαύσου τώρα... Κι' αύριο θα κουβεντιάσουμε πάλι... Θα κουβεντιάσουμε σαν φίλοι για ό,τι σε ενδιαφέρει... Έν τώ μεταξύ βεβαίως σου, αγαπημένη μικρούλα—κι' ελπίζω πως ή βεβαίως αυτή θα κάνει καλό στην πληγωμένη σου ψυχή—ότι όλοι όσοι σ' αγαπούσαν και σε σέβονταν ως τώρα, θα σ' αγαπούν και θα σε σέβονται και στο μέλλον... Το πάτριά σου, αντί να σε ταπεινώσει, σ' ανεβάζει στην ύψληψη των άλλων, σ' ανεβάζει, ακόμα περισσότερο...

Και ο γιατρός, παίρνοντας πιά επίσημο τόνο, επρόβησε:

— Κλοτίλδη Σπρεγκέλ, άνθρωποι άπιοι και άγαθοι σ' έκαναν να κλάψεις... Μά εμένα, εγώ εδω για να πω τα δακρύα σου, όπως ήπια και το αίμα σου κατά την πρώτη μας συνάντησι... Ανάρωσε με γαλήνη... Και, όταν γίνεις εντελώς καλά... ή, εκκλησία δεν είναι μακριά από δω... "Αν το θελήσεις, Κλοτίλδη Σπρεγκέλ, ο δόκτωρ Σούλτζ θα σ' οδηγήσει σ' αυτήν ως σύζυγό σου.

Τα πράγματα έγιναν ακριβώς όπως τα είχε πει ο δόκτωρ Σούλτζ.

Η Κλοτίλδη Σπρεγκέλ, έπειτα από λίγον καιρό, έγινε εντελώς καλά και η πρώτη της έξοδος από το σπίτι της ήταν για να πάει στην εκκλησία, όπου έβγαζε τη ζωή της με τη ζωή του σωτήρος της.

Όλοι σχεδόν οι κάτοικοι του Μάνχαιμ παρακολούθησαν χαρούμενοι τη γαμήλιο αυτή τελετή.

Και όλοι οι αγαθοί αυτοί άνθρωποι χαμογέλασαν μ' ένθουσιώδες έπαιφμηές τον αξιοτίμο δόκτωρ Σούλτζ, τον έντιμο, τον πλούσιο και το φημισμένο επιστήμονα, που έδινε τόνομα του σε μία παρθένα, της οποίας την άσπιλη διαγωγή είχε κληρονομήσει ένα βελωτό έγκλημα.

Βγαίνοντας από την εκκλησία, η

Κλοτίλδη φαινόταν σαν μεταμορφωμένη. Βαδίζε με το κεφάλι ψηλά, ενώ το πρόσωπό της ακτινοβολούσε από εὐτυχία. Βλέποντάς την, θα έλεγε κανείς ότι η εὐλογία του ιερέως της είχε ξαναδώσει την παρθενική της αγνότητα.

Οι νεόνυμφοι, άμέσως μετά την τελεση του μυστηρίου, έφυγαν για την "Αϊδελβέργη, συνοδευόμενοι από τη μητέρα της Κλοτίλδης και από ένα φίλο του δόκτωρος, το δικηγόρο Ζαχαρία Μπέργκμανν.

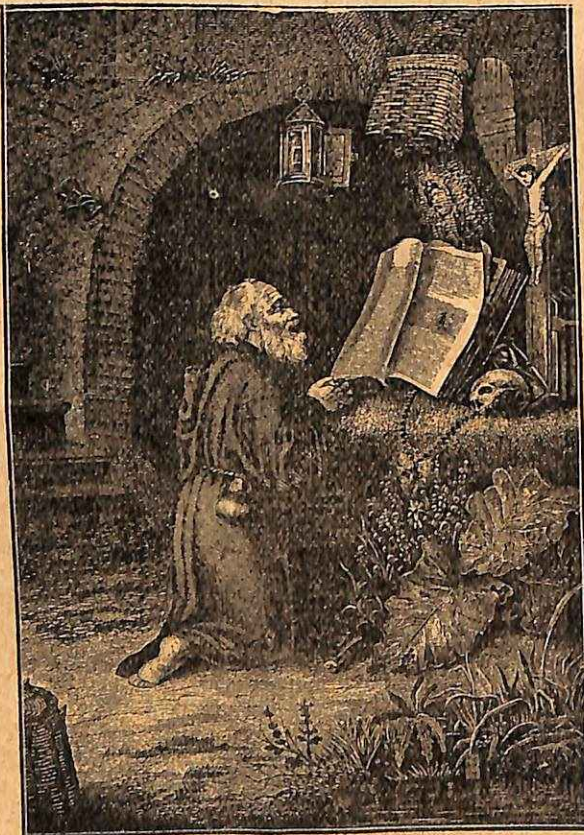
Ο Πέτρος Σούλτζ ξαναεισερχόμενος από την εὐτυχία—και από τον... κουρέα του, ο οποίος του είχε κόψει τη μακριά γενειάδα του—ώδηγγες τη

ταν ή μητέρα της Κλοτίλδης ώδηγγες την κόρη της στον γαμήλιο θάλαμο, ο δόκτωρ, ο οποίος βρισκόταν ήδη εκεί, της είπε, καθήμενος κοντά της:

— Παιδί μου, καθώς βλέπεις, έγινες πια σύζυγός σου... Αυτό σημαίνει πως έχω κάθε δικαίωμα επάνω σου... Μά σ' αγαπώ τόσο πολύ, ώστε δεν θα χρησιμοποιήσω τα δικαιώματά μου αυτά, χωρίς τη συγκατάθεσή σου. Έκτός αυτού, δεν με ξέρεις ακόμα καλά...

— Ως τώρα με θεωρούσες ως το γιατρό σου και όχι ως το μέλλοντα σύζυγό σου... Φυσικά, στην ηλικία που βρίσκομαι, δεν έχω την άξια να σου εμπνεύσω έναν φιλογερό έρωτα...

□ □ □ ΖΩΓΡΑΦΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ □ □ □

Ο Έρμητης

(Του Ζαν Κόκ)

γυναίκα του, κρατώντας την από το χέρι, στο σπίτι του.

Ήταν ένα υπέροχο σπίτι. Έβουαζε με πραγματικό πύργο και περιβαλλόταν από ένα μεγάλο πάρκο, στολισμένο με μία λίμνη και με άπειρη ταράτσα, από την οποία φαινόταν όλος ο περίφημος δρόμος του Βολφσμπρουννεν, όπου και σήμερα ακόμα οι κάτοικοι της "Αϊδελβέργης κάνουν τον περίπατό τους.

— Εδώ είναι το σπίτι σου, αγαπημένη μου, είπε ο Πέτρος Σούλτζ στην Κλοτίλδη. "Όλα όσα βρίσκονται εδω μέσα είναι δικά σου.

Το βράδυ πάλι, μετά το δείπνο, ο

Μά μπορώ να σε κάνω να με συμπαθήσεις με τις φροντίδες μου για σένα και με τη στοργή μου... "Όταν λοιπόν με συμπαθήσεις τόσο, ώστε να μη σοβ προκαλή πια καμιά άπιστοφτιά, ο έρωας μου, θα το αντιληφθώ μόνας μου και, αυτή την ημέρα, θα σπεύσω να επωφεληθώ των ευνοϊκών διαθέσεων. Τώρα, αγαπημένη μου και μικρούλα μου γυναίκο, σου εύχομαι καλή νύχτα... Κοιμήσου ειρηνικά... Και ώρεσούρα αύριο...

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, ο Πέτρος Σούλτζ αποσύρθηκε από το νυκτικό θάλαμο, αφήνοντας την Κλοτίλδη

κατασχετημένη με τη λεπτότητά του...

Αυτό και η τόσες άλλες στοργικές και τρυφερές εκδηλώσεις του δεν έργησαν να κάνουν την Κλοτίλδη να του εκδηλώσει την ευγνωμοσύνη της. Έτσι, έπειτα από όχτω μέρες, είδε πως είχε φτάσει πια η στιγμή να γίνει ευτυχισμένος...

Και έγινε πράγματι.

Οι τρεις πρώτοι μήνες που έπακο- λούθησαν μετά το γάμο της, πέρασαν πολύ ευάρεστα για την Κλοτίλδη... Δεν είχε ούτε το παραμικρό παράπονο κατά του συζύγου της...

Η μάλλον το μόνο της παράπονο ήταν κάποια κλίσις που είχε ο δόκτωρ Σούλτζ προς τη ζηλοτυπία.

Ζήλευε τη σύζυγό του χωρίς κανένα απολύτως λόγο... Έκτός από το δικηγόρο Ζαχαρία Μπέργκμανν κανείς άλλος άνδρας δεν πατούσε στο σπίτι του...

Και ο Ζαχαρίας Μπέργκμανν ήταν γέρος, εξήντα χρόνων και άσχημος... Δεν υπήρχε δε, καθώς βλέπετε, κανείς λόγος να τον ζηλεύει ο φίλος του. Και όμως...

Μία μέρα, στο δείπνο, ο Ζαχαρίας Μπέργκμανν, ο οποίος ήταν συνήθως άνθρωπος αξιοπρεπής και μετρομέ- νος στα λόγια του, έφερε την κουβέντα—ίσως γιατί είχε πει λίγο παραπάνω εκείνο το βράδυ—σε μία περίεργη διχή που γινόταν αυτές τις μέρες στο Μάνχαιμ. Κάποιος πλούσιος άρχοντς είχε καταγγείλει έναν νεαρό γείτονα του, επειδή ο τελευταίος είχε δει τη γυναίκα του πρώτου την ώρα που λουκόταν μισογυμνή στη δεξαμενή του κήπου της.

— Φτάνει, Ζαχαρία, φτάνει! τον δίστασε άπτομα ο Πέτρος Σούλτζ. "Όταν άλλη φορά μαθαίνεις τέτοιες ιστορίες, σε παρακαλώ να μη μας τις διηγείσαι...

— "Ε; Έκανε ο δικηγόρος, ξεφάν- σμένος κάπως. Μά η ιστορία αυτή είναι αληθινή... "Όλος ο κόσμος τη συζητεί στο Μάνχαιμ.

— Άς τη συζητεί όλος ο κόσμος, αφού αυτό τον διασκέδαζε... Μά εγώ δεν ταιριάζει να μιλάω για τέτοια πράγματα στο σπίτι μου. "Αν μιλούσα τόσο, θα έλεγα ότι φρόνιζε πολύ ήλληθα ο άπτος αυτός του Μάνχαιμ, ο οποίος κατήγγειλε τον άναιδό νέο στα δικαστήρια, αντί να του χώσει το μαχαίρι στο στήθος...

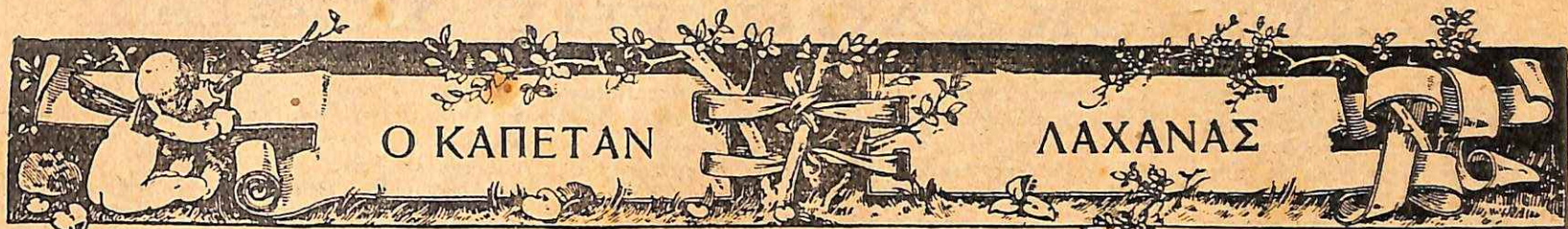
— "Ω! Έκανε ο δικηγόρος. Να σκοτώσει έναν άνθρωπο επειδή είδε τη γυναίκα του μισογυμνή. Μά αυτό πάει πολύ...

— Δεν είναι πολύ, του απάντησε ο δόκτωρ. Είναι δικαιο... "Όστόσο, αν σιωπάμε... "Αρκετά συζητήσαμε γι' αυτό το ζήτημα Μπέργκμανν...

— Καλά... Καλά... Σιωπάμε.

(Ακολουθεί.)

Η ΜΕΓΑΛΗΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ένα περίεργο έπεισόδιο της παιδικής του ηλικίας. Γιατί του κόλλησαν το παρατσούκλι Λαχανάς. Ο μικρός καυκατζής. Τι έκανε ή θεία του Λαχανά για να μη μαλώνη ο άνεψιός της. Μαζί με τον Ναπολέοντα στην εκστρατεία της Αιγύπτου. Η μάχη του "Αμπουκίρ. Καρμανιόλαι και Καλλικάντζαροι. Πολιτικές διενέξεις των Σαμιατών. Η κήρυξις της επανάστασεως στη Σάμο. Τα κατορθώματα του Λαχανά. "Οπου άνασούρει τα τουρκικά κανόνια από το βάθος της θαλάσσης, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο περίφημος, όπλαρχηγός και πρωταγωνιστής της Σαμιακής επαναστάσεως, Κωνσταντίνος Λαχανάς, γεννήθηκε στο Βαθύ της Σάμου τον "Ιανουάριο του 1769. Το πραγματικό του επώνυμο ήταν Φώκος, του έδωσαν όμως το παρατσούκλι Λαχανάς, το οποίο του έμεινε κατόπιν ως επίθετο, για την ακόλουθη αίτια.

Από μικρό παιδί τον είχε υιοθετήσει ο θείος του Γεωργίου Φώκος, ο οποίος δεν είχε καθόλου παιδιά. Ο θείος του λοιπόν είχε κοντά στο Βαθύ ένα μεγάλο περιβόλι και μία μέρα έστειλε σ' αυτό τον μικρό Κωνσταντίνο για να του φέρη μερικά λάχανα. Αφτός, άνάμεσα σ' άλλα λάχανα που έκοψε, πήρε και ένα μεγάλο, όπως καθώς "α μετέφερε, ξεχώριζε με τον όγκο του άνάμεσα σ' άλλα. Στο δρόμο λοιπόν, καθώς πήγαινε, τον συνάντησε κάποιος σωματάρχης του, ο οποίος, βλέποντάς τον να κρατάει το τεράστιο αυτό λάχανο, του φώναξε περιπατητικά:

— Γειά σου, μπας Λαχανά!

Ο μικρός Κωνσταντίνος δεν είπε τίποτε κ' εξακολούθησε το δρόμο του. Σάν έφτασε στο σπίτι του θείου του, είπε στη θεία του ότι τον είχαν φωνάξει κοροϊδευτικά Λαχανά.

Τότε η θεία του, η οποία ήξερε ότι ο μικρός άνεψιός της ήταν ευέξαπτος και καυκατζής, του είπε:

— Έσύ που κάνεις κάθε μέρα τόσους καυγάδες, πως έδεχτηκες να σου κολλήσουν ένα τέτοιο παρατσούκλι;

Αυτό ήταν άρκετο για το μικρό Κωνσταντίνο. Την ίδια μέρα κίολαζ έπιασε κ' έστειλε στο ξύλο τον πρώτο που τόλμησε να τον φωνάξει Λαχανά.

Για την πράξη του αυτή καταδικάστηκε σε πρόστιμο και να πληρώσει τις δαπάνες της θεραπείας του τραυματισθέντος, τις οποίες, έννοείται, πλήρωσε ο θείος του. "Η θεία του όμως, για να μην επαναληφθί ή σκηνη αυτή και για να μην υποβληθί ο σύζυγός της σε νέα έξοδα, μεγαλειότερα ή σως, πήρε τον άνεψιό της και του είπε:

— Από σήμερα θα λέγεσαι Λαχανάς!

Έτσι από τότε ο μικρός Κωνσταντίνος Φώκος έπηρε το επώνυμο αυτό.

Όταν μεγάλωσε λίγο, έγινε θαλασσανός και αὐδοκίμησε τόσο στη σταδιοδρομία του, ώστε μέσα σε λίγο καιρό έγινε πλοίαρχος. Κατά την έποχή εκείνη ήταν ένας άνδρας πολύ ψηλός και γεμάτος, με κεφάλι μεγάλο και φυσιογνωμία άρρενα, με μέτωπο πλατύ, με μεγάλα μαύρα μάτια και με μουστάκι μεγάλο και παχυνό.

Όταν, κατά το 1798, ο Μ. Ναπολέων έξεστράτευσε στην Αίγυπτο, για να μην έλκενλησθί τη Γαλλία, σχημάτισε σώματα από ξένους έθελοντάς. Πολλοί Έλληνες έσπευσαν τότε να

καταταχθώιν στο στρατό του μεγάλου κατακτητού και κατόρθωσαν την περίφημη "Ελληνική Λεγεώνα. Άνάμεσα σ' αυτούς ήταν κ' ο Λαχανάς κ' έλαβε μαζί τους μέρος στη φονεωτική μάχη του "Αμπουκίρ, κατά την όποια σκοτώθηκαν 3.000 Αιγύπτιοι, πήγχαν 12.000 και αιχμαλωτίστηκαν 6 άρχιστάρχηγος της Μουσταφά πασάς.

Μετά την άποχώρησι του Ναπολέοντος από την Αίγυπτο, η "Ελληνική Λεγεώνα διαλύθηκε κ' οι στρατιώτες της σκορπίστηκαν δεξιά κ' άριστερά. Τότε κ' ο Λαχανάς ξαναγύρισε στη Σάμο, όπου άρχισε να επαν-

Μά πολύ γρήγορα πάλι υπερίσχυαν οι Καρμανιόλαι κ' ο λαός της νήσου, υπό την άρχηγία του Λαχανά, προέβη σε δηλώσεις κατά του Ρωσσοκώ και "Αγγλικού προξενείου, γιατί υπέθεταν πως οι πρόξενοι των Δυνάμεων αυτών προστάτειαν τους αντίπαλους των.

Κατά τον Φεβρουάριο του 1819, ο Λαχανάς μνηθήκε στη Φιλική "Εταιρεία από το Γεράσιο Σβορόνο που ήταν αντιπρόσωπος Σάμιου. Η μνήσις αυτή τον έκανε τώρα πιο συνετό, γιατί από στιγμή σε στιγμή άναμενόταν η έκρηξις της "Επανάστασεως κ' ο Λα-

στη θεία Πηνάδι, η σημαία της επαναστάσεως, η όποια είχε γαλάζιο χρώμα, στη μέση τη γλαίκα και την επγραφή: "Ελευθερία ή Θάνατος.

Κατόπιν οι επαναστάται σκορπίστηκαν σ' όλο το νησί, κατ'αίοντες τις τουρκικές άρχες και σκοτώνοντας όσους Τούρκους προκίτους συναντούσαν μπροστά τους.

Έπειτα από λίγες μέρες άρχικροβόλησε στην παραλία της Σάμου, "Ποσειδάων ή Τουρκική άρμάδα, φέροντας μαζί της πολυάριθμα άρματα για ν' άποκαταστήσουν την τάξη στη νήσο.

Εὐτυχώς όμως όλες η προσπάθειες των Τούρκων έναντήσαν μπροστά στην άνδρεία των Σαμιατών, των όποιων ένας απ' τους άρχηγούς ήταν κ' ο Λαχανάς και στη συνδρομή του "Ελληνικού στόλου, ο οποίος, υπό την άρχηγία του "Ιακώβου Τουμάση, κατεναμάχησε την Τουρκική άρμάδα, βυθίζοντας τα περισσότερα καράδια της. Μετά την καταστροφή αυτή των Τούρκων, ο Λαχανάς πήρε μαζί του 40 άνδρες και με τη βοήθειά τους κατώρθωσε ν' άνασούρη απ' το βάθος της θαλάσσης τραυματίαι τουρκικά κανόνια του καταβυθισθέντος Τουρκικού στόλου, τα όποια και μετέφερε στη Σάμο για την υπεράσπισί της.

Κατόπιν, παίρνοντας μαζί του 300 άνδρες, πέρασε στην άπέναντι της Σάμου Μικρασιατική άκτή, κυριόλησε καμιά δεκαεπταταρία χωριά, που άπειχαν δυο και πλέον ώρες από την παραλία.

Στο προσεχές θα συνεχίσουμε την άφήγησι της περιπετειώδους ζωής του Λαχανά.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΒΑΒΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΛΟΥΜΑ

Μία μέρα ο "Αλ. Λουμάς πατήρ, γνωρίζοντας στο σπίτι βοήθη και γιό του, τον καλό τον συγγαφέα της εκουρίας με τας καμειλίας, άναίσθητο. Είχε πέσει πάνω από τη σκάλα κ' είχε χτυπήσει για καλά.

Έπειτ' από πολλές περιποιησεις, ο Λουμάς κατώρθωσε να συνεχίσει το γινώ του. Κατόπιν προσέλασε κ' ένα γιατρό, ο οποίος διέταξε να του βάλλουν βδέλλες, για να φύγη από πάνω τον το άκαθιστο αίμα.

Ο μικρός τραυματίας όμως δεν ήθελε να δεχθί αυτή τη θεραπεία και φώναζε. Και σε μία στιγμή που τον παραδόρισε ο πατέρας του, πετάχτηκε και του έλπει:

— Βάλε εσύ πρώτα, κ' ύστερα βάσω κ' εγώ.

Τότε ο Λουμάς—μπορούσε να κάνει κ' άλλους—;— άναγκάστηκε να κολλήση στο άριστερό χέρι του δυο βδέλλες για να δώση το κακό παράδειγμα.

γέλλεται και πάλι τον ναντικό.

Κατά το έτος 1807, συνέβησαν διάφορες λυπηρές σκηνές στη Σάμο μεταξύ των δύο αντιμαχόμενων πολιτικών φατριών της νήσου, των Καλλικαντζάρων και των Καρμανιολών, των όποιων ένας απ' τους άρχηγούς ήταν κ' ο Λαχανάς.

Οι Καλλικαντζαροι όμως ήταν πλούσιοι και χάρες στα άφθονα χρήματα που διέθεταν, κατώρθωσαν να πάρουν στα χέρια τους την εξουσία. Τότε οι άρχηγοί του άναπλόου κόμματος άναγκάστηκαν να εκπατρισθούν.

Ο Κωνσταντίνος Λαχανάς

Χανάς λαχαρούσε να σημετάσχη σ' αυτή.

Πράγματι, όταν έφτασε απ' την Πελοπόννησο το κήρυγμα της "Επανάστασεως, ο Λαχανάς συγκέντρωσε όλους τους συμπολίτας του και με φλογερά λόγια τους προκάλεσε να θυσιαστούν για την πατρίδα.

Ο λαός του Βαθέος άκουσε με άγαλλίασι την εύφρονην είδησι και δοκίμησε να πεθάνη για την πατρίδα. Έπειτα, ενώ χτυπούσαν η καρδιά των όλην εκκλησιών, ηψώθηκε, κατόπιν συγκινητικής ιεροτελεστίας

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

ΠΟ την παιδική του ακόμα ήλκυ φαίνονταν πώς τον είχε φωτίσει το θείο πνεύμα, κι' όταν έγινε εφηβος, πολλοί αφοσιώθηκαν σ' τήν γένεθλινά του, ζαριζάντησαν με τη μεγάλη του σοφία.

Όταν οι γονείς του του έδωσαν το χιτώνα και το δαχτυλίδι, τα σύμβολα της ανδρικής ηλικίας, τους έφίλησε και έπειτα τους άφησε για να γυρίσει τον κόσμο για το Θεό.

Εκείνη την εποχή υπήρχαν στον κόσμο πολλοί που δεν έγνωρίζαν καθόλου το Θεό ή λάτρευαν ψεύτικους θεούς, που άδιαφορούσαν για τους πιστούς των.

Ο άναχωρητής γύρισε το πρόσωπό του προς τον ήλιο και άρχισε την ομιλία του, περπατώντας χωρίς σαντάλια, όπως είχε δει και τους αγίους να βαδίζουν και έχοντας κομμάτι του σώματος του να δερμάτινο δισάκι και ένα πήλινο παγούρι.

Καθώς τραβούσε στο μεγάλο δρόμο, ήταν γεμάτος από χαρά, ή οποία προερχόταν από την επικοινωνία του με το πνεύμα του Θεού. Έπειτα από καιρό έφτασε σ' έναν τόπο ξένο με πολλές πολιτείες και πόλεις έντεκα από αυτές.

Μερικές από τις πολιτείες αυτές βρισκόντουσαν σε κοιλάδες, άλλες σ' όρθιες μεγάλες ποταμών και άλλες επάνω σε βουνόπλαγιες. Σε καθεμιά τους έβρισκε κι' από ένα μαθητή που του άφοσιωνόταν και που τον ακολουθούσε.

Αλλά και πλήθος άλλο λαού τον ακολουθούσε από παντού κι' έτσι ή διδασκαλία του Θεού απλωνόταν από μέρα σε μέρα σ' όλη τη χώρα.

Πολλοί από τους πλουσίους και τους άρχοντες έγιναν υπάδου του και οι εθνικοί ιερείς που είχαν την επίβλεψη των ειδώλων παρατηρούσαν με θλίψη τους πώς είχαν χάσει τις μισές απολαύσεις των.

Όσοι, βέβαια, περισσότερο τον ακολουθούσε ο λαός κι' όσο μεγαλύτερος γινόταν ο αριθμός των μαθητών του, μια περίεργη θλίψη κυριεύει την ψυχή του αναχωρητού.

Δεν ήξερε όμως πού ν' αποδώσει τη λύπη του αυτή κι' εξακολουθούσε πάντα να μιλάει για το Θεό, εμπνευσμένος από το πνεύμα του άγιου.

Ένα βράδυ βγήκε από την ενδεκατη πολιτεία, που ήταν Αρμενική, κι' οι μαθητές του τον ακολουθούσαν όπως πάντα μαζί με μεγάλο πλήθος κόσμου.

Ο διδάσκαλος τότε ανέβηκε σ' ένα βουνό και κάθισε επάνω σ' ένα βράχο, ενώ οι μαθητές του μαζεύθηκαν σιγίωρα και το πλήθος είχε γονατίσει κάτω στην κοιλάδα.

Ο Διδάσκαλος έγειρε το κεφάλι του και ρώτησε την ψυχή του:

— Γιατί είμαι περίλυπος και τρομαγμένος και γιατί καθένος από τους μαθητές μου μου φαίνεται σαν έχθρος μου;

Και ή ψυχή του του αποκρίθηκε: — Ο Θεός σε γέμισε με τη γνώση του και σ' έδωσε την εσκόρπισε στους άλλους. Το μαργαριτάρι το πολύτιμο τόκωνες κομμάτια και το χιτώνα τον άρραφο τον εμοιράστηκες.

— Όποιος δίνει τη σοφία του, κατανοεί στο τέλος να μείνει γυμνός. Μοιάζει μ' αυτόν που χαρίζει το θησαυρό του σ' έναν κλέφτη. Ο Θεός δεν είναι πτό σοφός από σένα; Ποιος είναι λοιπόν εσύ που παραδίδεις στους άλλους το μυστικό που σου εμπιστεύτηκε ο Θεός;

— Ήμουν άλλοτε πλούσιος και εσύ μ' έριξες στη φτώχεια. Άλλοτε έδωπα το Θεό και εσύ τώρα μου τον έκρυψες από το βλέμμα μου...

Ο διδάσκαλος άρχισε τότε να κλαίει και είπε μέσα του:

— Δεν θα ξαναμιλήσω πια για το Θεό...

Έπειτα από λίγες ώρες, οι μαθητές του πήγαν κοντά του, τον προσκύνησαν και του είπαν:

— Διδάσκαλε, μίλησε μας για το Θεό, γιατί μόλις εσύ έγνωρίζεις το θείο και κανέναν άλλος...

Κι' αυτός τους αποκρίθηκε:

— Θά σάς μιλήσω για όλα όσα υπάρχουν στον ούρανο και στη γη, μα όχι για το Θεό...

Τότε αυτοί όργιστήκαν και του είπαν:

— Μας έφερες στην έρημο και δεν μας έδωσες καμιά τροφή. Μίλησε μας για το Θεό, και αυτό μας άρκει...

Κι' αυτός πάλι τους αποκρίθηκε: — Δεν θα σάς μιλήσω για το Θεό. Το πλήθος τώρα άρχισε να μου μιλάει και να λέει:

— Μας έφερες στην έρημο και δεν μας έδωσες καμιά τροφή. Μίλησε μας για το Θεό, και αυτό μας άρκει...

— Άλλ' εκείνος δεν τους είπε ούτε λέξη, γιατί ήξερε πώς αν τους μιλούσε για το Θεό θα γινόντουσαν να του μιλούσαν.

Και οι μαθητές απομακρύνθηκαν περιλυποί και οι άγιοι γύρισε στα σπίτια του. Πολλοί από αυτούς πεθάνανε στο δρόμο από τις κακουχίες.

Όταν ο σοφός έμεινε μόνος του, σηκώθηκε και, γυρίζοντας το πρόσωπό του προς τη σελήνη, άρχισε την πεζοπορία του, χωρίς να μιλάει σε κανέναν, και περπάτησε έφτά φεγγάρια στη σιγή.

Όταν ή έδωση σελήνη βρισκόταν στη δύση της, έφτασε στην έρημο, όπου ο Θεός τον άκουσε.

— Όσο λιγότερο κηρύττεις κι' αυτούς...

— Όσο λιγότερο κηρύττεις κι' αυτούς...

του Μεγάλου Ποταμού.

Εκεί βρήκε ένα σπήλαιο, όπου είχε κατοικήσει άλλοτε ένας Κένταυρος, το κράτησε για κατοικία του, κατασκεύασε ένα στρώμα από καλάμια κι' έγινε άσκητης.

Κάθε ώρα γονάτιζε στο χώμα κι' ευχαριστούσε το Θεό που του είχε επιτρέψει να διατηρήσει τη θεική γνώση και δεν του την είχε πάρει.

Μια βραδιά, ενώ ο έρημίτης καθόταν μπρος στη σπηλιά του, παρατήρησε έναν ύμωροφο νέο που περνούσε με τα χέρια άδειανά.

Κάθε βράδυ ο νέος αυτός περνούσε από και με τα χέρια άδειανά και κάθε πρωί γύριζε έχοντας τα γεμάτα από πορφύρες και μαργαριτάρια.

Ήταν ληστής, παραφύλαγε κάτω από τ' άστρα στο δρόμο για να περάσουν τα καραβάνια των εμπόρων και τα λήστευε μαζί με τους συντρόφους του.

Ο άσκητης τον είδε και τον έσυμ- πόνεσε. Άλλά δεν είπε λέξη, γιατί ήξερε πως όποιος μιλάει, χάνει την πίστη του.

Ένα πρωί, ενώ ο νέος γύριζε φορτωμένος από πορφύρες και μαργαριτάρια, βλέποντας τον άσκητη να τον κυττάει κατάματα, σταμάτησε, κατ' ούφιασε, χτύπησε το πόδι του στον άμμο και είπε:

— Γιατί με κυττάεις έτσι όταν διαβαίνω;...

Τί είν' αυτό που βλέπω σου; Κανέναν δεν με κυττάει ποτέ με τέτοιο τρόπο, κι' αυτό μ' ένοχλει.

Κι' ο έρημίτης του αποκρίθηκε: — Αυτό που βλέπεις μέσ' στα μάτια μου είνε ή συμπόνια. Ή συμπόνια σε κυττάει μέσ' από τα μάτια μου...

Ο νέος γέλασε περιφρονητικά και είπε στον έρημίτη με πικρία:

— Εγώ έχω τα χέρια μου γεμάτα από πορφύρες και μαργαριτάρια κι' εσύ έχεις ένα στρώμα καλαμιών. Τί συμπόνια μπορείς να έχεις εσύ γι' εμένα;

— Σε συμπονά, αποκρίθηκε ο έρημίτης, γιατί δεν έχεις επίγνωσι του θεού.

— Κι' είνε πολύτιμο πράγμα αυτή ή επίγνωσι του θεού;

— Είνε πολύτιμότερο απ' όλες τις πορφύρες κι' απ' όλα τα μαργαριτάρια του κόσμου, αποκρίθηκε ο έρημίτης.

— Και σ' την έχεις; ρώτησε ο ληστής προχωρώντας ένα βήμα.

— Άλλοτε ναι, είχα επίγνωσι του θεού, είπε ο έρημίτης. Άλλά έκαμα την άνοησία να τη χάσω διαμοιράζοντας την στους άλλους. Όσοι, και

— Άλλοτε ναι, είχα επίγνωσι του θεού, είπε ο έρημίτης. Άλλά έκαμα την άνοησία να τη χάσω διαμοιράζοντας την στους άλλους. Όσοι, και

— Άλλοτε ναι, είχα επίγνωσι του θεού, είπε ο έρημίτης. Άλλά έκαμα την άνοησία να τη χάσω διαμοιράζοντας την στους άλλους. Όσοι, και

— Άλλοτε ναι, είχα επίγνωσι του θεού, είπε ο έρημίτης. Άλλά έκαμα την άνοησία να τη χάσω διαμοιράζοντας την στους άλλους. Όσοι, και

αώρα, το λίγο που μου μένει απ' αυτή, είνε για μένα πολυτιμότερο απ' όλες τις πορφύρες και τα μαργαριτάρια.

Όταν ο νεαρός ληστής το άκουσε αυτό, πέταξε κάτω τις πορφύρες του και τα μαργαριτάρια και, βιάζοντας ένα σπαθί μυτερό, είπε στον έρημίτη:

— Η θά μου δώσης κι' εμένα αυτή την επίγνωσι του θεού ή θά σε σκοτώσω. Και γιατί να μη σε σκοτώσω, αφού εσύ έχεις θησαυρό μεγαλύτερο από το δικό μου;

Ο έρημίτης άνοιξε την άγκαλιά του και είπε:

— Σκότωσέ με, αφού το θέλεις, αλλά την επίγνωσι του θεού δεν σου τη δίνω.

Ο ληστής γονάτισε και τον έκτευσε, αλλά ο έρημίτης δεν θέλησε να του μιλήσει για το Θεό.

Τότε ο ληστής σηκώθηκε κι' είπε στον έρημίτη:

— Άς γίνεις λοιπόν όπως θέλεις εσύ. Εγώ θα τραβήξω και θα πάω στην πολιτεία των Έφτά Άμαρτιών, που απέχει τριών ημερών δρόμο από δω. Εκεί αντί της πορφύρας μου θα μου δώσουν ήδονες και αντί των μαργαριτάρων μου χαρά...

Κι' αφού μάζεψε το θησαυρό του απομακρύνθηκε.

Ο έρημίτης τον κάλεσε να γυρίσει πίσω, άλλά εκείνος δεν τον άκουσε. Τρεις μέρες ακολουθούσε το ληστή και τον παρακαλούσε να μη απή στην πόλη των Έφτά Άμαρτιών.

Ο ληστής από καιρό γύριζε στον έρημίτη, τον ερώταζε και του έλεγε:

— Γιατί δεν μου δίνεις την επίγνωσι του Θεού, που είνε πολυτιμότερη από πορφύρες κι' από μαργαριτάρια; Άν θελήσεις να μου τη δώσης, τότε δεν πηγαίνω στην πόλη.

Άλλά ο έρημίτης του αποκρινόταν δολέντα:

— Όλα τα υπάρχοντά μου σου τα δίνω, εκτός μόνο απ' αυτό. Γιατί αυτό δεν μου επιτρέπεται να σου το δώσω.

Όταν έδωσε ο ήλιος της τρίτης ή μέρας, βρέθηκαν κοντά στις μεγάλες ποσοφές πύλες της πόλεως των Έφτά Άμαρτιών.

Από την πόλη ερχόταν ή βουή μιας άπεραντης εθνομίας, στην οποία ο ληστής απάντησε με τη γαρά του και σηκώσε το χέρι για να χτυπήσει την πύλη.

Εκείνη τη στιγμή ο έρημίτης ώρμησε ερέχοντας και τον άπαιξε απ' την άκρη του χιτώνα λέγοντάς του:

— Άπλωσε τα χέρια σου και βάλτα γύρω από το λαιμό μου. Άκούμπησε τ' αυτί σου επάνω στα γόνατά μου και θά σου δώσω ό,τι μου άπομένει από την επίγνωσι του Θεού...

Ο ληστής σταμάτησε και ο έρη-

— Άπλωσε τα χέρια σου και βάλτα γύρω από το λαιμό μου. Άκούμπησε τ' αυτί σου επάνω στα γόνατά μου και θά σου δώσω ό,τι μου άπομένει από την επίγνωσι του Θεού...

Ο ληστής σταμάτησε και ο έρη-

θίσα τα μάτια μου μέσ' στα μεγάλα αρχαγγελικά της μάτια κι' έπειτα κένετέ με ό,τι σ' άρέσει, κυρία... Ω! μιλήστε, κυρία... Πίστε μου ότι μου δείξετε την κόρη μου... Θεέ μου! Ζή, δεν είν' έτσι;

— Ζή! είπε με άπάθεια ή Μαλφιέρα.

— Ζή! φώναζε σαν τρελλός ο Λαζάριο. Ή Σπεράτα είνε ζωντανή... Πώς τόλμησα να ύψωσω το χέρι μου επάνω σε σ'... σε σ' τον άγγελο που μου έφερε μια είδησι που θά την πληρώνα με όλο μου το αίμα... Ζή... Έλεος, κυρία!... Άφήστε με να τρέξω κοντά της... Τί σ' άρετά;... Να τη δώ μια ώρα, μια στιγμή μόνο... Άν θέλετε... Δεν θά άρντηθεις βέβαια σ' έναν πατέρα να δ'η το παιδί του. Μα συλλογισθήτε πόσα χρόνια έχω να τη δω... Ή κόρη μου, ή Σπεράτα μου ζή... Ω, πρέπει να την ιδώ άμέσως.

— Δεν θά τη δ'ης! είπε τότε ή Μαλφιέρα, πιάνοντάς τον από τα χέρια. Άκουσε και θά μάθεις τί άπόγινε ή κόρη σου... Την άρπαξαν μερικοί φριχτοί άταίγγανοι, οι οποίοι την έφεραν από πόλη σε πόλη, άνάμεσα στη Γαλλία, στη Γερμανία και άλλου, μαθαίνοντάς την το φριχτό τους επάγγελμα και αναγκάζοντας την να ζητιανεύει!... Άκούς, σ' νά γαζαν την κόρη σου να ζητιανεύει... Μα άκουσε ή κόρη σου... Κάθε μέρα την έδεωναν με το ραβδί ή με το ματιγίο και την έκαναν να μαρτυράει... Μα δεν ύπόφεραν μονάχα ή πληγιασμένες και ματωμένες σάρκες της... Υπόφεραν ακόμα περισσότερα μέσα στην ψυχή της... Ολόγυρα της δεν συναντούσε τίποτε άλλο από το μίσος... Την έκαναν να μισήσει τον πατέρα της και τη μητέρα της ή μάλλον την έκαναν να τους ξεχάσει και να τους καταριέταν, λέγοντάς της ότι αυτοί την είχαν παραδώσει στα χέρια τους... Μα περιμένας λοιπόν... Δεν έτελείωσα ή κόρη σου... Ή φριχτή αυτή ζωή βάστηξε δέκα ολόκληρα χρόνια... Ναι, δέκα χρόνια κατά τα οποία ή κόρη σου γνώρισε όλους τους εξευτελισμούς, όλα τα βασανιστήρια, όλους τους πόνο! Δέκα ολόκληρα χρόνια κατά τα οποία ούτε μια μέρα δεν πέρασε χωρίς να τη δειρουν σαν φωριασμένο σκυλί... Μα άκουσε, άκουσε... Ή Σπεράτα είνε παιδί μια νέας κόρης... Μια τελευταία ντροπή της έμεινε ακόμα που δεν την είχε ύποστεί... Μια τελευταία

Λαζάριο... Άκούστε, ή κόρη μου, ή Σπεράτα μου ζή... Ω, πρέπει να την ιδώ άμέσως.

— Δεν θά τη δ'ης! είπε τότε ή Μαλφιέρα, πιάνοντάς τον από τα χέρια. Άκούσε και θά μάθεις τί άπόγινε ή κόρη σου... Την άρπαξαν μερικοί φριχτοί άταίγγανοι, οι οποίοι την έφεραν από πόλη σε πόλη, άνάμεσα στη Γαλλία, στη Γερμανία και άλλου, μαθαίνοντάς την το φριχτό τους επάγγελμα και αναγκάζοντας την να ζητιανεύει!... Άκούς, σ' νά γαζαν την κόρη σου να ζητιανεύει... Μα άκουσε ή κόρη σου... Κάθε μέρα την έδεωναν με το ραβδί ή με το ματιγίο και την έκαναν να μαρτυράει... Μα δεν ύπόφεραν μονάχα ή πληγιασμένες και ματωμένες σάρκες της... Υπόφεραν ακόμα περισσότερα μέσα στην ψυχή της... Ολόγυρα της δεν συναντούσε τίποτε άλλο από το μίσος... Την έκαναν να μισήσει τον πατέρα της και τη μητέρα της ή μάλλον την έκαναν να τους ξεχάσει και να τους καταριέταν, λέγοντάς της ότι αυτοί την είχαν παραδώσει στα χέρια τους... Μα περιμένας λοιπόν... Δεν έτελείωσα ή κόρη σου... Ή φριχτή αυτή ζωή βάστηξε δέκα ολόκληρα χρόνια... Ναι, δέκα χρόνια κατά τα οποία ή κόρη σου γνώρισε όλους τους εξευτελισμούς, όλα τα βασανιστήρια, όλους τους πόνο! Δέκα ολόκληρα χρόνια κατά τα οποία ούτε μια μέρα δεν πέρασε χωρίς να τη δειρουν σαν φωριασμένο σκυλί... Μα άκουσε, άκουσε... Ή Σπεράτα είνε παιδί μια νέας κόρης... Μια τελευταία ντροπή της έμεινε ακόμα που δεν την είχε ύποστεί... Μια τελευταία

Λαζάριο... Άκούστε, ή κόρη μου, ή Σπεράτα μου ζή... Ω, πρέπει να την ιδώ άμέσως.

— Δεν θά τη δ'ης! είπε τότε ή Μαλφιέρα, πιάνοντάς τον από τα χέρια. Άκούσε και θά μάθεις τί άπόγινε ή κόρη σου... Την άρπαξαν μερικοί φριχτοί άταίγγανοι, οι οποίοι την έφεραν από πόλη σε πόλη, άνάμεσα στη Γαλλία, στη Γερμανία και άλλου, μαθαίνοντάς την το φριχτό τους επάγγελμα και αναγκάζοντας την να ζητιανεύει!... Άκούς, σ' νά γαζαν την κόρη σου να ζητιανεύει... Μα άκουσε ή κόρη σου... Κάθε μέρα την έδεωναν με το ραβδί ή με το ματιγίο και την έκαναν να μαρτυράει... Μα δεν ύπόφεραν μονάχα ή πληγιασμένες και ματωμένες σάρκες της... Υπόφεραν ακόμα περισσότερα μέσα στην ψυχή της... Ολόγυρα της δεν συναντούσε τίποτε άλλο από το μίσος... Την έκαναν να μισήσει τον πατέρα της και τη μητέρα της ή μάλλον την έκαναν να τους ξεχάσει και να τους καταριέταν, λέγοντάς της ότι αυτοί την είχαν παραδώσει στα χέρια τους... Μα περιμένας λοιπόν... Δεν έτελείωσα ή κόρη σου... Ή φριχτή αυτή ζωή βάστηξε δέκα ολόκληρα χρόνια... Ναι, δέκα χρόνια κατά τα οποία ή κόρη σου γνώρισε όλους τους εξευτελισμούς, όλα τα βασανιστήρια, όλους τους πόνο! Δέκα ολόκληρα χρόνια κατά τα οποία ούτε μια μέρα δεν πέρασε χωρίς να τη δειρουν σαν φωριασμένο σκυλί... Μα άκουσε, άκουσε... Ή Σπεράτα είνε παιδί μια νέας κόρης... Μια τελευταία ντροπή της έμεινε ακόμα που δεν την είχε ύποστεί... Μια τελευταία

Λαζάριο... Άκούστε, ή κόρη μου, ή Σπεράτα μου ζή... Ω, πρέπει να την ιδώ άμέσως.

— Δεν θά τη δ'ης! είπε τότε ή Μαλφιέρα, πιάνοντάς τον από τα χέρια. Άκούσε και θά μάθεις τί άπόγινε ή κόρη σου... Την άρπαξαν μερικοί φριχτοί άταίγγανοι, οι οποίοι την έφεραν από πόλη σε πόλη, άνάμεσα στη Γαλλία, στη Γερμανία και άλλου, μαθαίνοντάς την το φριχτό τους επάγγελμα και αναγκάζοντας την να ζητιανεύει!... Άκούς, σ' νά γαζαν την κόρη σου να ζητιανεύει... Μα άκουσε ή κόρη σου... Κάθε μέρα την έδεωναν με το ραβδί ή με το ματιγίο και την έκαναν να μαρτυράει... Μα δεν ύπόφεραν μονάχα ή πληγιασμένες και ματωμένες σάρκες της... Υπόφεραν ακόμα περισσότερα μέσα στην ψυχή της... Ολόγυρα της δεν συναντούσε τίποτε άλλο από το μίσος... Την έκαναν να μισήσει τον πατέρα της και τη μητέρα της ή μάλλον την έκαναν να τους ξεχάσει και να τους καταριέταν, λέγοντάς της ότι αυτοί την είχαν παραδώσει στα χέρια τους... Μα περιμένας λοιπόν... Δεν έτελείωσα ή κόρη σου... Ή φριχτή αυτή ζωή βάστηξε δέκα ολόκληρα χρόνια... Ναι, δέκα χρόνια κατά τα οποία ή κόρη σου γνώρισε όλους τους εξευτελισμούς, όλα τα βασανιστήρια, όλους τους πόνο! Δέκα ολόκληρα χρόνια κατά τα οποία ούτε μια μέρα δεν πέρασε χωρίς να τη δειρουν σαν φωριασμένο σκυλί... Μα άκουσε, άκουσε... Ή Σπεράτα είνε παιδί μια νέας κόρης... Μια τελευταία ντροπή της έμεινε ακόμα που δεν την είχε ύποστεί... Μια τελευταία

Λαζάριο... Άκούστε, ή κόρη μου, ή Σπεράτα μου ζή... Ω, πρέπει να την ιδώ άμέσως.

— Δεν θά τη δ'ης! είπε τότε ή Μαλφιέρα, πιάνοντάς τον από τα χέρια. Άκούσε και θά μάθεις τί άπόγινε ή κόρη σου... Την άρπαξαν μερικοί φριχτοί άταίγγανοι, οι οποίοι την έφεραν από πόλη σε πόλη, άνάμεσα στη Γαλλία, στη Γερμανία και άλλου, μαθαίνοντάς την το φριχτό τους επάγγελμα και αναγκάζοντας την να ζητιανεύει!... Άκούς, σ' νά γαζαν την κόρη σου να ζητιανεύει... Μα άκουσε ή κόρη σου... Κάθε μέρα την έδεωναν με το ραβδί ή με το ματιγίο και την έκαναν να μαρτυράει... Μα δεν ύπόφεραν μονάχα ή πληγιασμένες και ματωμένες σάρκες της... Υπόφεραν ακόμα περισσότερα μέσα στην ψυχή της... Ολόγυρα της δεν συναντούσε τίποτε άλλο από το μίσος... Την έκαναν να μισήσει τον πατέρα της και τη μητέρα της ή μάλλον την έκαναν να τους ξεχάσει και να τους καταριέταν, λέγοντάς της ότι αυτοί την είχαν παραδώσει στα χέρια τους... Μα περιμένας λοιπόν... Δεν έτελείωσα ή κόρη σου... Ή φριχτή αυτή ζωή βάστηξε δέκα ολόκληρα χρόνια... Ναι, δέκα χρόνια κατά τα οποία ή κόρη σου γνώρισε όλους τους εξευτελισμούς, όλα τα βασανιστήρια, όλους τους πόνο! Δέκα ολόκληρα χρόνια κατά τα οποία ούτε μια μέρα δεν πέρασε χωρίς να τη δειρουν σαν φωριασμένο σκυλί... Μα άκουσε, άκουσε... Ή Σπεράτα είνε παιδί μια νέας κόρης... Μια τελευταία ντροπή της έμεινε ακόμα που δεν την είχε ύποστεί... Μια τελευταία

Λαζάριο... Άκούστε, ή κόρη μου, ή Σπεράτα μου ζή... Ω, πρέπει να την ιδώ άμέσως.

— Δεν θά τη δ'ης! είπε τότε ή Μαλφιέρα, πιάνοντάς τον από τα χέρια. Άκούσε και θά μάθεις τί άπόγινε ή κόρη σου... Την άρπαξαν μερικοί φριχτοί άταίγγανοι, οι οποίοι την έφεραν από πόλη σε πόλη, άνάμεσα στη Γαλλία, στη Γερμανία και άλλου, μαθαίνοντάς την το φριχτό τους επάγγελμα και αναγκάζοντας την να ζητιανεύει!... Άκούς, σ' νά γαζαν την κόρη σου να ζητιανεύει... Μα άκουσε ή κόρη σου... Κάθε μέρα την έδεωναν με το ραβδί ή με το ματιγίο και την έκαναν να μαρτυράει... Μα δεν ύπόφεραν μονάχα ή πληγιασμένες και ματωμένες σάρκες της... Υπόφεραν ακόμα περισσότερα μέσα στην ψυχή της... Ολόγυρα της δεν συναντούσε τίποτε άλλο από το μίσος... Την έκαναν να μισήσει τον πατέρα της και τη μητέρα της ή μάλλον την έκαναν να τους ξεχάσει και να τους καταριέταν, λέγοντάς της ότι αυτοί την είχαν παραδώσει στα χέρια τους... Μα περιμένας λοιπόν... Δεν έτελείωσα ή κόρη σου... Ή φριχτή αυτή ζωή βάστηξε δέκα ολόκληρα χρόνια... Ναι, δέκα χρόνια κατά τα οποία ή κόρη σου γνώρισε όλους τους εξευτελισμούς, όλα τα βασανιστήρια, όλους τους πόνο! Δέκα ολόκληρα χρόνια κατά τα οποία ούτε μια μέρα δεν πέρασε χωρίς να τη δειρουν σαν φωριασμένο σκυλί... Μα άκουσε, άκουσε... Ή Σπεράτα είνε παιδί μια νέας κόρης... Μια τελευταία ντροπή της έμεινε ακόμα που δεν την είχε ύποστεί... Μια τελευταία

Λαζάριο... Άκούστε, ή κόρη μου, ή Σπεράτα μου ζή... Ω, πρέπει να την ιδώ άμέσως.

— Δεν θά τη δ'ης! είπε τότε ή Μαλφιέρα, πιάνοντάς τον από τα χέρια. Άκούσε και θά μάθεις τί άπόγινε ή κόρη σου... Την άρπαξαν μερικοί φριχτοί άταίγγανοι, οι οποίοι την έφεραν από πόλη σε πόλη, άνάμεσα στη Γαλλία, στη Γερμανία και άλλου, μαθαίνοντάς την το φριχτό τους επάγγελμα και αναγκάζοντας την να ζητιανεύει!... Άκούς, σ' νά γαζαν την κόρη σου να ζητιανεύει... Μα άκουσε ή κόρη σου... Κάθε μέρα την έδεωναν με το ραβδί ή με το ματιγίο και την έκαναν να μαρτυράει... Μα δεν ύπόφεραν μονάχα ή πληγιασμένες και ματωμένες σάρκες της... Υπόφεραν ακόμα περισσότερα μέσα στην ψυχή της... Ολόγυρα της δεν συναντούσε τίποτε άλλο από το μίσος... Την έκαναν να μισήσει τον πατέρα της και τη μητέρα της ή μάλλον την έκαναν να τους ξεχάσει και να τους καταριέταν, λέγοντάς της ότι αυτοί την είχαν παραδώσει στα χέρια τους... Μα περιμένας λοιπόν... Δεν έτελείωσα ή κόρη σου... Ή φριχτή αυτή ζωή βάστηξε δέκα ολόκληρα χρόνια... Ναι, δέκα χρόνια κατά τα οποία ή κόρη σου γνώρισε όλους τους εξευτελισμούς, όλα τα βασανιστήρια, όλους τους πόνο! Δέκα ολόκληρα χρόνια κατά τα οποία ούτε μια μέρα δεν πέρασε χωρίς να τη δειρουν σαν φωριασμένο σκυλί... Μα άκουσε, άκουσε... Ή Σπεράτα είνε παιδί μια νέας κόρης... Μια τελευταία ντροπή της έμεινε ακόμα που δεν την είχε ύποστεί... Μια τελευταία

Λαζάριο... Άκούστε, ή κόρη μου, ή Σπεράτα μου ζή... Ω, πρέπει να την ιδώ άμέσως.

— Δεν θά τη δ'ης! είπε τότε ή Μαλφιέρα, πιάνοντάς τον από τα χέρια. Άκούσε και θά μάθεις τί άπόγινε ή κόρη σου... Την άρπαξαν μερικοί φριχτοί άταίγγανοι, οι οποίοι την έφεραν από πόλη σε πόλη, άνάμεσα στη Γαλλία, στη Γερμανία και άλλου, μαθαίνοντάς την το φριχτό τους επάγγελμα και αναγκάζοντας την να ζητιανεύει!... Άκούς, σ' νά γαζαν την κόρη σου να ζητιανεύει... Μα άκουσε ή κόρη σου... Κάθε μέρα την έδεωναν με το ραβδί ή με το ματιγίο και την έκαναν να μαρτυράει... Μα δεν ύπόφεραν μονάχα ή πληγιασμένες και ματωμένες σάρκες της... Υπόφεραν ακόμα περισσότερα μέσα στην ψυχή της... Ολόγυρα της δεν συναντούσε τίποτε άλλο από το μίσος... Την έκαναν να μισήσει τον πατέρα της και τη μητέρα της ή μάλλον την έκαναν να τους ξεχάσει και να τους καταριέταν, λέγοντάς της ότι αυτοί την είχαν παραδώσει στα χέρια τους... Μα περιμένας λοιπόν... Δεν έτελείωσα ή κόρη σου... Ή φριχτή αυτή ζωή βάστηξε δέκα ολόκληρα χρόνια... Ναι, δέκα χρόνια κατά τα οποία ή κόρη σου γνώρισε όλους τους εξευτελισμούς, όλα τα βασανιστήρια, όλους τους πόνο! Δέκα ολόκληρα χρόνια κατά τα οποία ούτε μια μέρα δεν πέρασε χωρίς να τη δειρουν σαν φωριασμένο σκυλί... Μα άκουσε, άκουσε... Ή Σπεράτα είνε παιδί μια νέας κόρης... Μια τελευταία ντροπή της έμεινε ακόμα που δεν την είχε ύποστεί... Μια τελευταία

Λαζάριο... Άκούστε, ή κόρη μου, ή Σπεράτα μου ζή... Ω, πρέπει να την ιδώ άμέσως.

— Δεν θά τη δ'ης! είπε τότε ή Μαλφιέρα, πιάνοντάς τον από τα χέρια. Άκούσε και θά μάθεις τί άπόγινε ή κόρη σου... Την άρπαξαν μερικοί φριχτοί άταίγγανοι, οι οποίοι την έφεραν από πόλη σε πόλη, άνάμεσα στη Γαλλία, στη Γερμανία και άλλου, μαθαίνοντάς την το φριχτό τους επάγγελμα και αναγκάζοντας την να ζητιανεύει!... Άκούς, σ' νά γαζαν την κόρη σου να ζητιανεύει... Μα άκουσε ή κόρη σου... Κάθε μέρα την έδεωναν με το ραβδί ή με το ματιγίο και την έκαναν να μαρτυράει... Μα δεν ύπόφεραν μονάχα ή πληγιασμένες και ματωμένες σάρκες της... Υπόφεραν ακόμα περισσότερα μέσα στην ψυχή της... Ολόγυρα της δεν συναντούσε τίποτε άλλο από το μίσος... Την έκαναν να μισήσει τον πατέρα της και τη μητέρα της ή μάλλον την έκαναν να τους ξεχάσει και να τους καταριέταν, λέγοντάς της ότι αυτοί την είχαν παραδώσει στα χέρια τους... Μα περιμένας λοιπόν... Δεν έτελείωσα ή κόρη σου... Ή φριχτή αυτή ζωή βάστηξε δέκα ολόκληρα χρόνια... Ναι, δέκα χρόνια κατά τα οποία ή κόρη σου γνώρισε όλους τους εξευτελισμούς, όλα τα βασανιστήρια, όλους τους πόνο! Δέκα ολόκληρα χρόνια κατά τα οποία ούτε μια μέρα δεν πέρασε χωρίς να τη δειρουν σαν φωριασμένο σκυλί... Μα άκουσε, άκουσε... Ή Σπεράτα είνε παιδί μια νέας κόρης... Μια τελευταία ντροπή της έμεινε ακόμα που δεν την είχε ύποστεί... Μια τελευταία

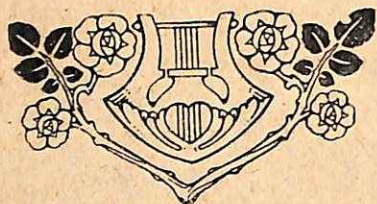
Λαζάριο... Άκούστε, ή κόρη μου, ή Σπεράτα μου ζή... Ω, πρέπει να την ιδώ άμέσως.

— Δεν θά τη δ'ης! είπε τότε ή Μαλφιέρα, πιάνοντάς τον από τα χέρια. Άκούσε και θά μάθεις τί άπόγινε ή κόρη σου... Την άρπαξαν μερικοί φριχτοί άταίγγανοι, οι οποίοι την έφεραν από πόλη σε πόλη, άνάμεσα στη Γαλλία, στη Γερμανία και άλλου, μαθαίνοντάς την το φριχτό τους επάγγελμα και αναγκάζοντας την να ζητιανεύει!... Άκούς, σ' νά γαζαν την κόρη σου να ζητιανεύει... Μα άκουσε ή κόρη σου... Κάθε μέρα την έδεωναν με το ραβδί ή με το ματιγίο και την έκαναν να μαρτυράει... Μα δεν ύπόφεραν μονάχα ή πληγιασμένες και ματωμένες σάρκες της... Υπόφεραν ακόμα περισσότε

(Ἀραβική)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ!...

TOY VILLIERS DE L' ISLE-ADAM

πρόσκληση για κάποιο χορό που θα δι-
νόταν το ίδιο βράδυ στης κυρίας ντέ
Φρεβίλλ, δόξας αγίου Όνωριου. Έπει-
τα, επειδή η κυρία αυτή είχε πολύ γνωστή
μου και δεν μπορούσα να κάνω αλλι-
ως, και κατά την διάρκεια της διασκε-
δάσεως φαντάζεσαι τι μου συνέβη; Ά-
ναγκαστήκα να ρίξω το γάντι μου κα-
τά πρόσωπο ενός κυρίου, μπροστά σ' έ-
λον τόν κόσμο.

Κατάλαβα πως αυτή ήταν η πρώτη
σημνη του έργου.

—Ω, ω, πολύ ώραά έμπνευσι για
πρώτο δράμα! του φώναξα. Ναί, αλλά

ποιά είνε η συνέχεια, ή κεντρική ιδέα,
ή δραματική σύγκρουσι τέλος; Πές
μου το με γενικές γραμμές... Λέγε
λοιπόν...

—Αίτια όλων αυτών, φίλε μου, ήταν
μιά ύβριστική φράσι έναντίον της μη-

—Ναί, είμαι εδώ από χτές, μου απο-
καίθηκε.

—Πόσος καιρός πέρασε από τότε
που χωριστήκαμε! του είπα. Ά, είμαι
πολύ ευτυχισμένος που σε ξαναβλέπω.

—Άλλ' άς είνε, θα μιλήσουμε στο πό-
τευμα για τα περασμένα; Έρχεσαι τώ-
ρα από τη Βρετάνη;

—Ναί, είμαι εδώ από χτές, μου απο-
καίθηκε.

—Φόρεσα βιαστικά μια τυτζίμα, έρρι-
ξα σε δυο ποτήρια κρασί της Μοδέρας
κι άφου κάθησα απέναντι στο φίλο μου,
έξακολούθησα:

—Ραούλ, μου φάνεσαι πολύ σκεφτι-
κός και άφηρημένος. Έτσι είσαι πάντα;

—Όχι, είνε άπ' τη συγκίνησή μου.

—Συγκίνησι! Μήπως έχασες στο
χορματιστήριο;

—Ο φίλος μου κούνησε το κεφάλι του
και με ρώτησε μ' άπλότητα:

—Έχεις άκουσι ποτέ να μιλούν για
μονομαχίες μέχρι θανάτου;

—Η ερώτησή του ήταν άπροσδόκητη
και, όμολογώ, με παραξένεψε.

—Άστειν πράγματα! του απάντησα,
για να πω κάτι, και τόν κούταξα στα
μάτια.

Ομιλήθηκα τότε τις παλές φιλολογι-
κές ασχολίες του και νόμισα ότι επρό-
κειτο να μου διηγηθή την υπόθεσι κανε-
νός θεατρικού έργου του που είχε γρά-
ψει στην ήσυχία της επαρχίας του.

—Άν έχω άκούσει! του απάντησα
εύθυμα. Μά μιν' ξεχνάς ότι είμαι δρα-
ματικός συγγραφέας και ότι είμαι συ-
νηθισμένος να σκαρώνω και να λύω πε-
ρίφημα αυτού του είδους τις υποθέσεις.

—Αιπόν, για κάτι τέτοιο πρόκειται
τόρα...

Τόν κούταξα πύ προσεκτικά. Ο
Ραούλ φαινόταν σκεφτικός, όνειροπό-
λος. Η ματιά του όμως ή ή φωνή του
ήσαν ήσυχες, δεν είχαν τίποτε το ξεχω-
ριστό.

Σκέφτηκα τότε ότι θα διατελούσε
υπό την επίδρασι της έμπνευσέως του,
για να παρουσιάξω αυτή την έκφρασι,
και ότι ένδεχόμενο νάχε και κάποιο τα-
λέντο.

—Γρήγορα, φώναξα με άνυπομονη-
σία. Πές μου γρήγορα την υπόθεσι...

—Τήν υπόθεσι; άποκρίθηκε ο Ραούλ
άνοήγιστα διάπλατα τα μάτια του. Μά
είνε πολύ άπλή... Χτές το πρωί, μόλις
έφτασα στο ξενοδοχείο μου, βρήκα μια

κοινή για το θέατρο, ήταν σοβαρωτάτη
για τη ζωή. Κατέβηκα λοιπόν χωρίς να
χάσω ούτε στιγμή.

Ο δεύτερος μάρτυς, ο Πρόσπερος
Βιντάλ, ήταν ένας νεαρός γιατρός, πολ-
λὺ μετρημένος στις κινήσεις και στα
λόγια του. Άφου έγιναν μεταξύ μας ή
άπαραίτητες συστάσεις, μπήκαμε στο
άμάξι, το όποιο προχώρησε προς το
βουλεβάρτο Μπον-Νουβέλ, όπου ήταν
το ξενοδοχείο του Ραούλ.

Άνεβήκαμε επάνω και βρήκαμε στο
δωμάτιό του δυο κυρίες άγνώστους,
κοιμωμένους από πάνω ως κάτω και
ντυμένους σύμφωνα με την περασμένη
μόδα. Ήσαν οι μάρτυρες του αντιπά-
λου του Ραούλ.

Χαιρετιστήκαμε κι ύστερα από δέκα
λεπτά είχαμε κανονίσει τους όρους. Έ-
κτος των άλλων, ώρισάμε ως όπλο το
πιστόλι.

Τα πράγματα
αυτά με συγκί-
νησαν πολύ.
Σας βεβαιώνω
πως δεν είχα
σκα καθόλου ά-
στέια αυτή την
ιστορία, όταν ή-
στερ' από μισή
ώρα πήραμε το
τραίνο για το
Έρεκλίν, με τα
δύο μέσα σε
μιά βαλίτσα.

Η καρδιά μου
χτυπούσε δυνα-
τά—ναί, στο
λόγο της τιμής
μου— περισσό-
τερο άπ' όσο
χτυπά στις πρε-
μιέρες των έρ-
γων μου.

Ποτέ μου δεν
αισθάνθηκα ει-
λικρινέστερα η
φιρία για τόν
παλιό μου συμ-
μαθητή. Τη βρα-
διά που μένα-
με στο ξενοδο-
χείο, δεν κοιμή-
θηκα ούτε ένα

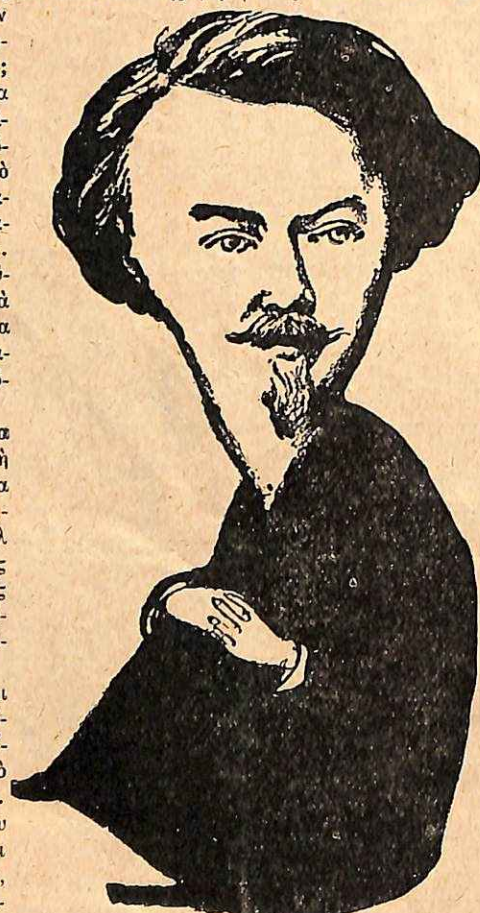
δευτερόλεπτο, παρ' όλη την κόυρασι
που αισθανόμουν.

Έπ' τέλος, όταν έφτασε ή ώρα τεσ-
σερσήμουν τόπωρι, κινήθηκα και πλύ-
θηκα, χύνοντας λίγο κρύο νερό στο κε-
φάλι μου. Ντύθηκα γρήγορα και μπήκα
στο δωμάτιο του Ραούλ. Είχα περάσει
δύο ώρες τη νύχτα γράφοντας, και τό-
ρα κοιμόμουν κοντά στο τραπέζι, επά-
νω σε μια πολυθρόνα. Με το θόρυβο
που έκανα μπαίνοντας μέσα, ξύπνησε
και κούταξε το ρολόι του.

—Έγινε να μου είπες σφίγγοντάς
μου το χέρι. Ο Πρόσπερος είνε έτοι-
μος; Έχουμε να περπατήσουμε μισή
ώρα, αλλά υποθέτω πως προφταίνουμε.

Σε λίγα λεπτά κατεβήκαμε κι οι
τρεις κι ύστερ' από μισή ώρα βρισκό-
μαστε στο μεγάλο δρόμο που φέρνει
στο Έρεκλίν.

Ο συγγραφέας του διηγήματος Βιλλιέ
ντέ λ' Άνταμ
(Ξένη γελοιογραφία)

Ο Πρόσπερος κρατούσε τα πιστό-
λια. Έγώ ήμουν άνησυχος και δεν κοι-
νίζω ούτε τώρα που το λέω.

Ο Ραούλ ήταν θαυμαστος, μέσα στα
κατάμαυρα ρούχα του, με το σοβαρό
κι άπορραιστικό έθος του, πολύ ήρε-
μος κι επιβλητικός μέσ' στην άπλότη-
τά του και στη φυσικότητά του.

Φτάσαμε στο μέρος της μονομαχίας
την ίδια στιγμή άκουθώς με τους αντι-
πάλους. Έγώ στο μεταξύ βασανιζόμουν
όλοένα από ένα κακό προσάθημα.

Ο αντίπαλος του Ραούλ ήταν ένας
άνθρωπος ψηλός, με παρουσιαστικό ά-
ξιοματικό, χωρίς έλευθερα κινήσεων.
Έπειδή ήσαν περσιττές ή συζητήσεις,
φροντίσαμε να τους δώσουμε άμέσως
τά όπλα.

Έγώ μέτρησα την απόστασι και κα-
τέβαλα μεγάλη προσπάθεια για να κού-
νησι την συγκίνησή μου. Έπειτα γύρισα
κοντά στο Ραούλ, τόν έφίλησα και του-
σφισα το χέρι. Στα μάτια μου είχα δά-
κρυα, δάκρυα πραγματικά, όχι ψεύ-
τικα...

—Λοιπόν, άγαπητέ μου, τί συμβαί-
νει; με ρώτησε ήρεμα.

Στα λόγια αυτά τόν κούταξα καλύ-
τερα, με θαυμασμό. Ο Σαιν-Σεδέρ ή-
ταν θαυμαστος και, βλέποντάς τον κα-
νείς έτσι, θα νόμιζε πως έπαιξε επάνω
στη σημνή.

Οι δυο άντίπαλοι τοποθετήθηκαν ό
ένας απέναντι στον άλλον με το πόδι
προτεταμένο και το πιστόλι στο χέρι.
Τότε έγώ γύρισα το κεφάλι προς τα
πίσω, νοιώθοντας να μου σφίγγει την
καρδιά μια φοβερή άγωνία.

Τα πουλιά κελαδοῦσαν... Στις ρίζες
των δέντρων ήσαν φυτεγμένα πολύ-
χρωμα λουλούδια... Ποτέ δεν είχα δει
πύ όραση τόπωρι...

—Ένα, δυο, τρία! φώναξε δυνατά
ο Πρόσπερος.

Το θέαμα μου ήταν τόσο πολύ ζα-
λισμένο, ώστε νόμισα πως άκουσα τα
τρία προειδοποιητικά χτυπήματα για το
άνοιγμα της αιάλας.

Μά έξαφνα ένας διπλός πυροβολι-
σμός άκούστηκε! Άχ, Θεέ μου...

—Λοιπόν, τί συνέβη; ρώτησαν άνυ-
πόμνοι οι συνδαιτημόνες.

Ο Ραούλ είχε πέσει στη γλήσι, ά-
κοιμισμένος εκεί με το ένα του γόνα-
το, άφου προηγουμένως έκανε μια βόλ-
τα γύρω από τόν έαυτό του. Ή σφαίρα
τόν είχε χτυπήσει κατάκαρδα. Το στό-
μα του ήταν πλημμυρισμένο από αίμα...

Κούταξα τότε προς το μέρος του ά-
ντιπάλου του κι είδα πως είχε χτυπηθεί
κι αυτός στον ώμο και τού έπέδεναν
το τραύμα.

Πήρα το φτωχό μου φίλο στην άγ-
καλιά, ενώ ο Πρόσπερος τού είχε πιά-
σει το κεφάλι.

Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο πέρασαν
άπ' το νου μου όλες ή άναμνήσεις της
παιδικής μας ήλικίας. Ή διασκεδάσεις,
τά γέλια, ή μέρες της έξοδου, ή σχο-
λικές διακοπές...

Μου φαινόταν σαν όνειρο. Έγώ τόν
ένύπνισα, αλλά εκείνος δεν μ' έβλεπε...
Ξεφύσησε... Και με πόση άπλότητα,
με πόση άξιοπρέπεια... Ούτε ένα παρά-
πονο δεν έβγαλα από το στόμα μου.

Δυο δάκρυα κύλησαν από τα μάτια
μου, δυο δάκρυα άληθινά. Ψιθύρισα με
δυσκολία ένα τελευταίο χωρίς στο φίλο

ΑΝΕΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Θαρρείτε, γιατί πέρασε ή νεότητι μου
(και πεί, πώς μες στα φύλλα της καρδιάς άγάπη
(δεν μου μένει, πώς δεν θα κόψω δροσερό λουλούδι από
(το Μάη, κι' από το χέρι μου άνθρ κανείς δεν πε-
(ριμένει; Γελίστε, πρώτα έδινα λουλούδια σε μια
(μύνη, μα τώρα τις άγάπες μου πληθύνανε οι
(χρόνοι.

Ο Χάρος μου τις άβησε! "Όλα μαζί
(συμμένα του Μάη τα τριαντάφυλλα δεν φτάνουν
(να τα δώσω στους λατρεμένους μου νεκρούς και
(χώματα άγιασμένα μ' έκεινα να μυρώσω
(Αχ, κι' άπ' αυτόν τόν έρωτα, κι' από
(αυτόν, άνόμα, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

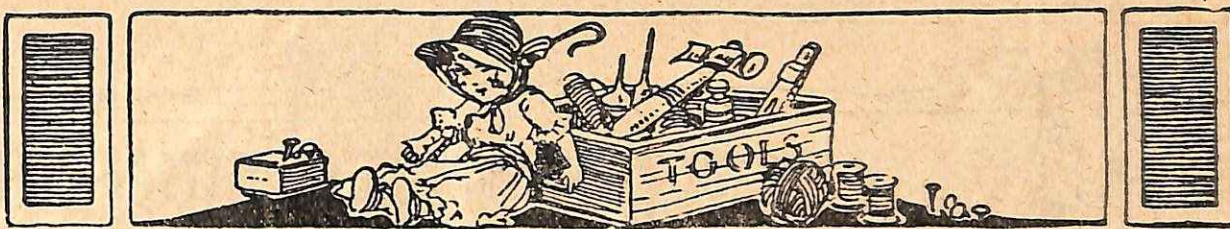
Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

Έχουν το περιβόλι τους άκόμα κι' οι
(νεκροί μας, ο Χάρος δίνει πύ πολλά τριαντάφυλλα
(του Μάη, γιατί' έχει περισσότερες άγάπες μες στο
(χώμα. Μετρά το χέρι της ζωής, ο Χάρος δεν
(μετράει!

ΑΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΝΙΟΥ

Πώς εισήχθησαν τα τραπουλόχαρτα στην Εύρώπη. Ή πανάκριβες ζωγραφιστές τράπουλες. Τι παρι-
στάνουν τα διάφορα χαρτιά της τράπουλας. Ο Έρρικος Δ' χαρτοπαίκτης και... χαρτοκλέπτης. Ή
χασούρες του Φίλιππου του Ήραιο. Χαρτοπαίξια εν ώρα μάχης!... Τα κέρδη της κυρίας Μοντε-
σπάν. Ο καρδινάλιος κι' ή κόρησας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τα παιγνιόχαρτα και ή χρήση τους
έγιναν γνωστά για πρώτη φορά στην
Εύρώπη κατά τις άρχές του μεσαίωνα
από τους Άταγγάνους, οι όποιοι τα
μετέφεραν από την Άσία και από τους
Άραβες, οι όποιοι είχαν κατακτήσει
τότε την Ίδρηκη Χερσόνησο. Άμέσως
όλοι σχεδόν οι Εύρωπαίοι ξετρελλάθη-
καν με τη νέα αυτή διασκέδασι.

Στην Ίσπανία, μάλιστα, το πάθος
της χαρτοπαίξιας είχε φτάσει σε τέτοιο
σημείο ώστε σε μια ταβέρνα μπορούσε
να μιν' ύπρχε... κρασί, αλλά ήταν ά-
δύνατο να λείπει ή τράπουλα!

Στην άρχή, μέχρι τού 1423, όποτε
άνεκαλύφθη ή ξυλογραφία, τα χαρτιά
της τράπουλας ήσαν ζωγραφιστά
με το χέρι, έθεωρούντο μάλιστα ως
είδος πολυτελείας και γι' αυτό δεν
μπορούσαν να τα έχουν παρὰ μόνον
οι μεγιστάνες και οι πλούσιοι.

Σχετικώς αναφέρεται ότι ο δούξ
του Μιλάνου Βισκόντι άναγκάστηκε
κάποτε να πληρώσει 1500 χρυσά νο-
μίσματα, για να άποκτήσει μια και
μόνη τράπουλα.

Έπειτα όμως από την άνακάλυ-
ψι της ξυλογραφίας, τα τραπουλό-
χαρτα διεδόθησαν και μεταξύ των
λαϊκών τάξεων και ή συμβολικές
παραστάσεις τους άπεικονίζαν διά-
φορα ιστορικά πρόσωπα.

Έτσι ο Β

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΜΑΓΟΥ ΝΟΣΤΡΑΔΑΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Ο Νοστράδαμος τούς επέδωλε το γόδο του στη διαδοχή της πόλεως που γινόταν για την δυνάστην λαμπρότερη υποδοχή των Μεγαλειότητων των στο Σαλόν. Μήπως άλλωστε το ταξίδι αυτό δεν γινόταν αποκλειστικά γι' αυτόν;

Εν τω μεταξύ όμως η πανούχλα είχε ενσκήψει πάλι στο Σαλόν και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού του βρισκόταν προσβεβλημένο από τη φοιτητική αρρώστεια ή είχε καταφύγει έξω από την πόλη.

Οι νεκροί ήταν παραπάνω από χίλιους και η έλλειψη αυτή ανθρώπων δυσκόλευε πολύ τους οργανωτές της βασιλικής υποδοχής ν' αποτελειώσουν τις προετοιμασίες τους. "Οσάκις έκαναν κι αυτοί ό,τι μπορούσαν.

Κατά το διάστημα αυτό, οι βασιλείς ταξίδευαν ακολουθούμενοι από δόλοκληρη συνοδεία άμαξιών, κάρρων, αλικιών και άξιωματικών, διευθυνόμενοι προς το Σαλόν.

Επήγαιναν από πόλη σε πόλη, άναγγελλόμενοι από κήρυκες, οι οποίοι εκάλυπταν φωνάζοντας μές' στις μακρές τους τρουμπέτες και φωνάζοντας το όνομα του βασιλέως.

Είχαν περάσει από το Ρουάν, το Μοντελιμάρ, το Αδινιόν και τον Σαιν-Ρεμύ.

Τέλος, έκαναν την είσοδό τους και στο Σαλόν από την πόλη του Αγίου Λαζάρου. Ο βασιλεύς Κάρολος Θ', που δεν ήταν ακόμα ούτε δεκάξι χρόνων, καθάλλιχε ένα υπέροχο άσπιο κι έβλεπε με βελούδινα και γουστουλισητέ σέλλα και φορούσε βολέ βελούδινο μανδύα άσημακοντυμένο. Στο κεφάλι είχε ένα υπέροχο, επίσης βολέ, γυναικείο νήμα-νύσο με διαμάντια.

"Ολοι οι επίστοι, όλες η Άουά-ποδ Σαλόν βουκλόντουσαν στην υποδοχή του. Μεταξύ αυτών ήταν και ο Νοστράδαμος καταπνευμένο.

Η συγκίνησή του όμως μεγάλωσε ακόμα περισσότερο, όταν ο βασιλεύς απάντησε στην προσφώνησή του διοικητού της πόλεως, με τη φράση: — "Ήρθα εδώ για να δω το Νοστράδαμο."

Τότε ο διοικητής της πόλεως του έδειξε τον προφήτη και ο νεαρός μονάρχης του γιομώλεσε χαιρετώντας τον με μία φιλική κίνηση.

Ο Νοστράδαμος έκανε μία βαθειά υπόκλιση και αλεδόνοντας με το ένα χέρι το σκούφο του και με το άλλο το μπιστόνι του, φώναξε με όλη τη δύναμη των γερωνικών του πνευμόνων: — Ζήτω ο βασιλεύς!...

"Επειτα, γυρίζοντας προς τον συγκεντωμένο όγλο, ο οποίος δεν είχε πάλιν να τον θεωρήσει ως παραλάττο και Λαοφροσύνη, ξαναφώναξε: — "Ω άχρηστη πόλις, στην όποια

δίνω κάποια δόξα, δες λοιπόν την τιμή που μου κάνει ο βασιλεύς!

Συγχρόνως ο Κάρολος Θ' τον πλησίασε, τον έπηρε από το χέρι και τον ανέβασε επάνω στο άλογο ενός των αλικιών του. "Επειτα διεκέρυξε δηυσία ότι οι έχθροι του Νοστράδαμου θά γινόντουσαν και δικοί του έχθροι και συνεχάρη τον προφήτη για τη μεγαλοφυΐα του.

"Επειτα η πομπή προχώρησε κάτω από τις θριαμβευτικές άψίδες που είχαν στηθεί επίτηδες και διευθυήθηκε προς τον πόργο της πόλεως υπό τον ήχο των σαλπίγγων και της έπευσημίας του όγλου, ο οποίος φώναζε: "Ζήτω ο βασιλεύς! Ζήτω η βασιλομήτωρ!

Ο βασιλεύς της Γαλλίας Κάρολος Θ', ο οποίος μετέβη στο Σαλόν, επίτηδες για να έπισκεφθή τον Νοστράδαμον

Ζήτω ο Νοστράδαμος!

Η βασιλομήτωρ Αικατερίνη των Μεδίκων συνόδουσαν και από την περηνήπισσα Μαργαρίτα—την κατόπιν βασίλισσα Μαργκό—η όποια ήταν τότε δώδεκα χρόνων και η έπαρχιώτισσες κυρίες του Σαλόν, σκυμμένες στα παράθυρά τους, έπείχαν να σκύσουν από τη ζήλεια τους βλέποντας την ώμορφη των κυριών της τιμής.

Το βράδυ της ίδιας ημέρας έγινε δεκτός στον πόργο από τις Μεγαλειότητές τους και τότε παρουσιάσε μάλιστα δόλοκληρη την οικογένειά του, συμπεριλαμβανομένης και μιας νεογέννητης κόρης, η όποια βρισκόταν ακόμα στην κούνια.

Την άλλη μέρα, η Αικατερίνη των Μεδίκων, ενώ ο βασιλεύς κοιμόταν ακόμα, προσκάλεσε το Νοστράδαμο και τον παρακάλεσε να βγάλει το ώροσκόπιο του γιού της Άλεξάνδρου, δούκως του Άνζου (του κατόπιν βασιλέως "Ερρίκου Γ').

Ο μάγος, αφού κούταξε τον πρίγκηπα και αφού η βασιλομήτωρ τον έβεβαίωσε για την εχεμύθεια των προσώπων που ήταν παρόντα την ώρα εκείνη, προσήτεψε πως όδούς του Άνζου θά διαδεχόταν μία μέρα στο θρόνο τον άδελφό του, όπως κι' έγινε.

Μά κοντά στο δώδεκα του Άνζου, ο Νοστράδαμος είδε κι' έναν άλλο πρίγκηπα, τον γιού της βασιλίσσης της

δή γυνός. Άφου τον κούταξε κάμποση ώρα, είπε στον παιδαγωγό του: — "Αν ο Θεός σάς επιτρέψει και ζήσετε, θά δήτε μία μέρα τον μικρό σας κύριο παντοδύναμο βασιλέα της Γαλλίας και της Ναβάρρας..."

Ο Κάρολος Θ' έγκατέλειπε το Σαλόν στις 18 "Οκτωβρίου 1564, γυρίζοντας στο Παρίσι...

Ο Νοστράδαμος, αφού συνάδουσε ως άρκετο διάστημα τη βασιλική ακολουθία, ξαναγύρισε άργα και μελαγχολικά στην πόλη.

Μά έξαρνα, καθώς προχωρούσε, ένας διαβάτης, γυνάτις υπερόστου. Παραπέρα, δεύτερος... Τρίτος... Τέταρτος... "Ολοι όσοι τον έβλεπαν έπεφταν γονατιστοί μπροστά του..."

Μά γιατί αυτή η μεταβολή; Τι είχε συμβεί λοιπόν;... Πώς αυτοί οι άνθρωποι που πρό όλιγων ακόμα ήμερών τον θεωρούσαν ως δαιμονισμένο και μάγο, του έφέροντο τώρα σαν να ήταν προφήτης και ήγιος...

Άπλουστατα, η έπισκεψις του βασιλέως στην πόλη τους για να δη το Νοστράδαμο, είχε προκαλέσει καταπληκτική εντύπωση σ' όλον τον κόσμο. "Ολοι τον έθεθαίξαν τώρα, όλοι τον θαύμαζαν!..." "Όταν περνούσε, στηριζόμενος στο μπιστόνι του, όλοι παραμύριζαν για να του άνοιξουν δρόμο..."

Το όνομά του προσφερόταν στις προσευγές του λαού και ήταν έμπαινε μέσα στην έκκλησία, οι πιστοί σηκώνοντουσαν και υποκλινόντουσαν μπροστά του με μεγάλο θαυμασμό...

Και όχι μόνον αυτό... Η όργη του όγλου είχε στραφεί ακόμα εναντίον των σκουσαντών του. "Οργή άγρια, τρομερή, που δεν άργησε να ξεσπάσει..."

Πράγματι, ένα άπόγευμα, όλος ο λαός του Σαλόν σηκώθηκε και, βγάζοντας τους έχθρους του προφήτου διά της βίας από τα σπίτια τους, του-κυνήγησε με ραβδιά και με πέτρες και τους έβγαλε κακήν κακώς έξω από την πόλη, άπαγορεύοντάς τους επί ποινή θανάτου να ξαναπατήσουν το πόδι τους σ' αυτήν...

"Υπήρχαν βέβαια και άλλοι έχθροι του Νοστράδαμου κρυφοί... Μά η τιμωρία αυτή τους έκανε να μη τολμήσουν κανέναν πειά να πη την παραμικρή λέξη εναντίον του προφήτου.

"Ετσι ο Νοστράδαμος δεν έβλεπε πειά γόδο του παρά πόσωπα που του χαμογέλουσαν με σεβασμό, όταν έξαφνα η Αικατερίνη των Μεδίκων, η όποια βρισκόταν στο "Αρλ μαζί με το βασιλέα και δεν μπορούσε να φύνη όλο της πλινυμίας του Ρήνου. τον φώναζε πάλι κοντά της για να την συμβουλευτή ακόμα μία σοσά..."

Η έπιστολή της στον προφήτη ήταν τέτη, όστε δεν μπορούσε να κάνει τίποτε χωρίς να τον ρωτήσει.

(Ακολουθεί).

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΟΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Απ' τη Συλλογή έρωτικών Έπιστολών των Μεγάλων Προσώπων της "Ιστορίας του Γάλλου Άκαδημαϊκού Πιέρ ντε Νολάκ, η όποια έξεδόθη τελευταία στο Παρίσι).

Ο Ναπολέων προς την "Ιωσηφίνα:

Άγαπημένη μου και γλυκιά μου φίλη, Έλαβα όλες σου τις έπιστολές, αλλά καμία δεν μου έκανε τόσο εντύπωση, όσο η τελευταία. Τα σκέφτηκες πρώτα, λατρεμένη μου φίλη, αυτά τα λόγια που μου γράφεις;... Νομίζεις λοιπόν ότι η θέσι μου δεν είναι άρκετά σκληρή κι' έχρσαι κι' εσύ με τα γραφόμενά σου να μεγαλώσης τις θλίψεις μου και ν' άναστατάσης την ψυχή μου;

Ω άγαπημένη μου, μη μου γράφεις άλλη φορά τόσο πικρά λόγια...

Μή με συντροβείς... Σέρεις, άλλωστε, τόσο δυστυχισμένος είμαι μακριά από σένα...

Άγάπα με σαν τα μάτια σου... "Όχι, αυτό δεν μου φτάνει... Άγάπα με σαν τον ίδιο τον έαυτό σου, περισσότερο από τη ζωή σου κι' από την ψυχή σου, περισσότερο άπ' ό,τι έχεις στον κόσμο..."

Αν θέλεις να παρηγοηθής λίγο, έδω στη μοναξιά μου και στην άτόγνωσή μου, γράφε μου, κάθε φορά που μου στέλνεις γράμμα, από δέκα σελίδες... Γράφε μου ό,τι σου συμβαίνει, όλα τα γεγονότα της καθημερινής σου ζωής, μέχρι της παραμικρότερης των λεπτομερειών, χωρίς να παραλείψεις τίποτε...

Έμαθα πως ήσουν άδιάθετη... Είναι αλήθεια αυτό; "Ω, γιατί δεν μου έγραψες τίποτε;... "Ισως για να μη με άνησυχήσης, καλή μου φίλη... Κ' έγώ που σε κατηγορούσα ότι από άδιαφορία δεν έσπευδεις νάρθης κοντά μου... Συχώρα με, άγαπημένη μου φίλη... "Ο έρωας, τον όποιον μου έμπνέεις, μ' έκανε να χάσω το λογικό μου και δεν θά το άποκτήσω, άλλοίμονο, ποτέ πειά...

"Όλες μου η σκέψεις έχουν συγκεντρωθεί τώρα στο κρεβάτι της άρρώστειας σου, στην καρδιά σου. "Εκείνο που με άπασχολεί τώρα άδιάκοπα και άποκλειστικά, νύχτα και μέρα, είναι η άρρώστεια σου... Δεν έχω πειά όρεξη για τίποτε, στερήθηκα τον ύπνο μου κι' άδιαφορώ για τη φίλια, για τη δόξα και γι' αυτή την πατρίδα ακόμα...

Εσύ, μονάχα εσύ, υπάρχεις για μένα... "Όλος ο άλλος κόσμος έσπανε πειά να όφισταται, μου είναι άδιάφορος..."

Αν θέλω να νικήσω τους έχθρούς μου, το κάνω αυτό, γιατί αυτό άρέσει σ' εσένα... Άλλοιώς θά έγκατέλειπα τα πάντα και θαρχόμουν να σωριαστώ στα πόδια σου, έκλιπαρώντας τον έρωτά σου...

Σ' αγαπώ περισσότερο άπ' ό,τι μπορείς να φανταστής, όλες μου η στιγμές είναι άφιερωμένες σε σένα, η σκέψη μου σου άνήκει δόλοκληρη!... Ούτε

στιγμή δεν περνάει χωρίς να σε σιλλογιστώ, και ποτέ δεν νομίζω να κιντώ άλλη γυναίκα, γιατί άφούτου γνώρισα εσένα, όλες μου φαίνονται άσχημες, άχαρες, κούτες... Εσύ μονάχα μου άρέσεις, εσύ μονάχα μου άπορροφάς όλες τις δυνάμεις της ψυχής μου, εσύ με κάνεις να συγκλονίζομαι δόλοκληρος, εσύ άπασχολείς κάθε συλλογισμό μου...

Εσύ τώρα μπορεί να με περιπαίζεις,

"Υγίαινε!... "Υγίαινε!... Θα πλαγιάσω τώρα... Παρακαλώ το Θεό να σε ιδώ στον ύπνο μου... Χαίρε, άγαπημένη μου...

Ο ίδιος προς την ίδια:

Γλυκιά μου φίλη, Σου στέλνω την έπιστολή αυτή με ειδικό ταχυδρόμο, ο όποιος έχρεται έπίτηδες για το σκοπό αυτό στο Παρίσι... "Ο άλλος ταχυδρόμος, ο Λεπενούα, με τον όποιο μου έστειλες το γράμμα

και άλλοίμονο του!... Για την ευτυχία μου, για την αγάπη σου, είμαι ικανός να διαπράξω τα χειρότερα και τα φοιχτότερα των έγκλημάτων... Μά θά έχω δική σου ό,τι κι' αν κάνω, γιατί χωρίς εσένα, δεν μπορεί να υπάρξη για μένα ούτε ευτυχία, ούτε ζωή... Άκουσες;... "Αν λοιπόν υπάρχει κανένα αίσθημα στην καρδιά σου, αίσθημα άπευθυνόμε-νο σε άλλον και όχι σε μένα, η ζωή μου καταστράφηκε...

Πές μου, βεβαίωσε με ότι μ' αγαπάς... Έντομεταξύ δέξου χίλια φιλήματα άπ' τον άνθρωπο που σε λατρεύει άπ' τα τριςάθα της ψυχής του...

Ο Λονδοδίκος της Βαυαρίας προς τη Δόλα Μοντέζ:

"Ω Λολίττα μου, άχτιδα ήλιοι μέσα στις σκοτεινές ήμέρες μου, παρήγορο φώς μέσ' στις φοιχτές νύχτες μου... Η αγάπη σου μ' έκανε να γίνω πάλι σαν ένα παιδί είκοσι χρόνων και ν' άντικρύζω τη ζωή σαν ένα όνειρο, γεμάτο γοητεία...

Κοντά σου δεν νοιώθω τίποτε άλλο από χαρά κι' ευτυχία...

Διώχνεις κάθε μου θλίψη, κάθε μου άστενοχώρια και με πλημμυρίζεις με μία άπεραντή μεθη...

Μά πές μου, γιατί εσύ έχασες τον τελευταίο καιρό την ευθυμία σου... Μήπως ή καταδιώξεις των έχθρών σου, που είναι και δικοί μου έχθροι, σ' άνησυχούν;...

Φοβάμαι μήπως άρρωστήσεις... Εσύ, άγαπημένη μου, έχει έμπιστοσύνη σε μένα... Σε βεβαιώνω πως η αγάπη μου είναι τόσο, ώστε κανέναν στον κόσμο δεν μπορεί να μ' άφισση...

Ο έπιστολής ντε Γκραμμόν προς την Νινόν ντε Λαγκλό:

Σκληρή Νινόν!... Χτες στην έσπε-ρίδα του δούκως μου συντημης ακόμα μία φορά την καρδιά μου... Δεν γύρι-σες ούτε μία φορά να με κιντώξεις, δεν εδδόνησες μία στιγμή να μου χαμογελάσεις και καθ' όλη τη διάρκεια της έ-ορτής μ' άπόφνευες συστηματικά...

Γιατί το έκανες αυτό;... Ούτε άγνω-στος αν σου ήμουν δεν θά μου φερό-σουν με τέτοιον τρόπο... Η καρδιά μου παραδόταν και σ' όχρενες μαζί με τους άλλους προσκαλισμένους...

Θά ήθελα να φύγω, να πάω να χα-θω μέσα στους σκοτεινούς δρόμους της νύχτας, μά, δεν μπορούσα... "Όσο σε έβλεπα κοντά μου, έννοιωθα τον έαυτό μου χαφωμένο στη θέσι μου... Σκληρή Νινόν, γιατί μ' έξευτελλίζεις, γιατί με σκοτώνεις, γιατί με έμηνδονίζεις...

Πέφτω στα πόδια σου γονατιστός, έκτενώντας την αγάπη σου...

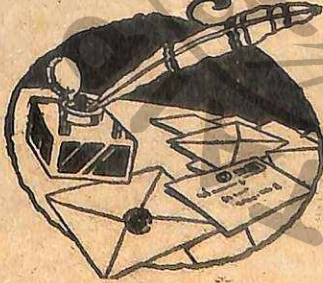
Αυτήσου με...

μπορεί να μη ενδιαφέρεσαι καθόλου για μένα, μπορεί να διασκεδάσης στο Παρίσι μαζί με άλλους φίλους σου... "Οι αυτά μπορεί να συμβαίνουν ή να συμβούν στο μέλλον, μά έγώ δεν θά πάω ποτέ να σ' αγαπώ... Θά σ' αγαπάω, μάλιστα, δέκα φορές περισσότερο...

Πές μου δεν είν' αυτό τρέλλα, μά νία, πυρετός, παραλο-γισμός;... "Ω! άλλοί-μονο, δεν θά θεραπευ-θώ ποτέ άπ' το κακό μου... Θά σ' αγαπώ πάντα μέχρι παραφρο-σύνης και ποτέ ή φτω-χή μου καρδιά δεν θά πάψει να χτυπά για σένα...

Σ' αγαπώ περισσότερο άπ' ό,τι μπορείς να φανταστής, όλες μου η στιγμές είναι άφιερωμένες σε σένα, η σκέψη μου σου άνήκει δόλοκληρη!... Ούτε

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΣΚΟΤΩΜΕΝΗΣ

Ο Μωζάρ κα-
θ' ἡ σ' α' ν' στο
τραπέζι, γιὰ νὰ
δειπνήσουν. Ὁ
πατέρας, ἔν' α' σ'
ἡ λ' ι' ο' καμμένος
καὶ σκυθρωπὸς
χωρικός, ἔτρω-
γε ἀμίλητος, ἔ-
νω ἡ γυναῖκα
του, μιά παχου-
λὴ ξανθιά, τὰ-
ξε τὰ δυὸ μι-
κρά παιδάκια της, ποὺ καθόντουσαν
δίπλα της. Ἐνα λυχνάρι, ἀκουμπι-
σμένο στὴ μέση τοῦ τραπέζιου, φωτί-
ζε τὸ χαμηλοτάβανο δωμάτιο. Στὴν ἀν-
τιμέτωπο ἦσαν χυμένη μυρωδιά σου-
πας με λαρδί.

Πλησίαζε φθινόπωρος... Ἡ μαρὰ εἶ-
χαν ἀρχίσει νὰ μικραίνουν καὶ οἱ χω-
ρικοὶ μαζεύονταν ἀπὸ νωρὲς στὰ σπί-
τια των. Βαθεῖα σιωπὴ βαπίζετο ἔξω
στοὺς δρόμους.

Ἡ οἰκογένεια ἔτρωγε χωρὶς νὰ βγά-
ζῃ κανεὶς λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του. Ὁ
πατέρας φαινόταν συλλογισμένος. Κά-
τι τέτοιες στιγμὲς, κανεὶς δὲν πολ-
μοῦσε νὰ μιλήσῃ, νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ.
Τὰ μακρὰ χέρια τοῦ Μωζάρ δὲν χω-
ράτευαν...

Ἐξαφνα, τρεῖς χτύποι ἀκούστηκαν
στὸ ταβάνι.

— Ἡ γοργὴ θὰ ζητᾷ νὰ φάῃ! εἶ-
πε ὁ Μωζάρ, σκάνοντας ψηλά τὸ
κεφάλι του. Πήγαίνε της, Γιαννούλα,
τὴ σούπα της.

Ἡ γυναῖκα του σηκώθηκε ἀπρόθυ-
μα, ἀνάψε ἕνα ἄλλο λυχνάρι, γέμισε
ἕνα πιάτο σούπα καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ
δωμάτιο. Ἡ «γοργὴ» ἦταν ἡ θεὰ Μα-
ρία, παράλυτη ἀπὸ χρόνια. Οἱ Μωζάρ
τὴν εἶχαν πάρει σπίτι τους καὶ τὴν
ἔβαλαν στὴ σοφίτα, ποὺ βρισκόταν
πάνω ἀπὸ τὸ δωμάτιο ὅπου ἔτρωγαν.
Ἡ γοργὴ δὲν μπορούσε νὰ κουνιθῇ
ἀπὸ τὸ κρεβάτι της. Ὅταν χρειάζο-
ταν τίποτα, ἔπιανε τὸ υπαστύνι, ποὺ
ἦταν πάντα ἀκουμπισμένο δίπλα στὸ
προσκέφαλό της, καὶ χτυποῦσε τρεῖς
φορὲς στὸ πάτωμα. Ὅποιος ἦταν τότε
κάτω, ἀνέβαινε νὰ δῇ τί «θέλει» πάλι
ἡ παλινόρητος.

«Ὅλοι στὸ σπίτι τὴν μισοῦσαν, κ' ἡ
αὐτὴ ἀκόμα τὰ μικρὰ παιδιὰ, γιατί
ἀκούγαν τοὺς γογγύς τους νὰ γκρινι-
ζουν ὀλοένα μαζὺ της. Μὰ ἡ γοργὴ εἶ-
χε ἕνα κτήμα, ποὺ ἔβριζε πολλὰ λεπτὰ
καὶ γι' αὐτὸ ὁ Μωζάρ δὲν ἔδωκε τὴν
ὥρα νὰ κλείσῃ τὰ μάτια της.

— Αὐτὴ ἡ γοργὴ κατάντησε ἀνυπό-
φορη! εἶπε, ἀηδισμένη, ἡ Γιαννούλα
ὅταν ξανακατέβηκε κάτω. Δὲν μπο-
ρεῖ νὰ μείνῃ οὔτε μιά ὥρα καθιστή...
Τί τὴν ἀφίνει ὁ Θεὸς νὰ ζῇ; Γιὰ νὰ
βασιλεύῃ ἐμεῖς;

— Καὶ φαίνεται πὼς θὰ ζήσῃ πολ-
λὰ χρόνια ἀκόμα! Φθόρισε ὁ Μωζάρ
μὲ ὑπόκλιση φωνή. Αὐτὴ θὰ μᾶς θά-
ψῃ ὅλους... Μὰ, δὲν πρέπει, δὲν πρέ-
πει!...

Ἐπὶ ἀπὸ μιά ὥρα, ὅλοι κοιμόν-
τουσαν στὸ σπίτι. Μονάχα ὁ Μωζάρ
δὲν μπορούσε νὰ κλείσῃ μάτι. Στρεφο-
γύριζε στὸ στρώμα του—ἀπὸ καιρὸ

τώρα κοιμόταν μόνος του—καί, κάθε
τόσο, ἀναστέναζε καὶ βογγούσε. Εἶχε
μεγάλες οἰκονομικὲς ἀνάγκες. Ἐστε-
ρα ἀπὸ λίγες μέρες, ἔπρεπε νὰ πλη-
ρώσῃ στὸ συμβολαιογράφο τοὺς τό-
κους ἀπὸ κάτι χρήματα ποὺ εἶχε δα-
νειστεί. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό,
εἶχε νὰ πληρώσῃ κ' ἕνα σωρὸ φόρους.
Καὶ ὅσο ὁ Μωζάρ συλλογιζόταν ὅτι
ἡ νεροποντὴ τοῦ εἶχαν καταστρέψει,
ἐκείνη τὴ χρονιά, ἕνα μεγάλο μέρος
ἀπὸ τὴ συγκομιδὴ, ἐννοίως τὸ μυα-
λό του νὰ σαλεύῃ... Ποῦ θὰ εὑρίσκε-
τοσα χρήματα!...

Ἐνα μέσον ὅ-
πως γιὰ νὰ
βγῇ ἀπὸ τὴ δύ-
σκολη αὐτὴ θέ-
σι. Ἀπὸ πολὺν
καιρὸ ὁ Μωζάρ
σχεδίαζε νὰ
πραγματοποιήσῃ
τὴν ἀπόφασί του,
μὰ πάντα δειλιά-
ζε τὴν τελευταία
στιγμὴ... Τώρα
ὅμως ποὺ εἶχε
φτάσει τὸ μαχαί-
ρι στὸν κόμπο,
δὲν ἔπρεπε πει-
σὰ νὰ διστάζῃ πε-
ρισσότερο... Ἄν
δὲν τὸ ἔκανε
«αὐτὸν», ἦταν κα-
τεστραμμένος.

Καὶ ὁ Μω-
ζάρ ἀναγκάστη-
κε στὸ στρώμα
του. Δὲν ἀκού-
γταν στὸ δωμάτιο ὁ παρακινδύ-
νους. Τὸ σπίτι, τὸ χωριό, ἡ πλάσι;
ὀλόκληρη, εἶχαν πέσει σὲ βαθὺν ὕπνο.
Βῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, πετώντας στί-
μυτες τῶν ποδιῶν του καὶ ἀνέβηκε
στὴν σοφίτα, ὅπου ἔμενε ἡ γοργὴ.

Ἡ θεὰ Μαρία κοιμόταν. Ἡ ἀνα-
πνοὴ της ἦταν ἐλαφρὰ λαχανιασμένη,
μὰ κανονικὴ. Ὁ Μωζάρ τὴν πλησία-
σε, ὥρμησε πάνω της σὰν ἄγριο θηρίο,
τὴς ἔκλεισε μὲ τὸ ἕνα χεῖρ τὸ στόμα
καὶ μὲ τὸ ἄλλο
τὴς ἔπιασε τὰ ρου-
θούνια.

Ἡ γοργὴ ζύπη-
σε κ' ἄρχισε νὰ
παρταράξῃ, ζητών-
τας νὰ ἐλευθερώ-
σῃ τὰ ρουθούνια
καὶ τὸ στόμα της
γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ.
Τὰ νύχια της ἐξ-
σχιζάν τὰ χέρια
τοῦ Μωζάρ, μὰ
αὐτὸς δὲν τὴν ἄ-
φρινε. Σιγὰ-σιγὰ,
τὰ ὑπόκωφα βογ-
γίζαν τὴς θεῖας
Μαρίας ἔγναν ἀ-
σθενέστερα. Τὰ
χέρια της ἔπιαν
ἄτονα στὸ πάπλω-
μα. Δὲν ἀνάνη-
κε!

Ἦταν νε-
κρή...
Ὁ Μωζάρ χα-
λάρωσε τότε τὸ

σώμα, ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του στὸ
πτεῖθος τῆς γοργῆς καὶ βεβαίωθηκε ὅτι
ἡ καρδιά της δὲν χτυποῦσε πιά. Δι-
ότι τῆς γοργῆς ν' ἀκούμπησε καλὰ στὸ
μαξιλάρι καὶ ξανακατέβηκε κάτω, στὸ
δωμάτιό του. Ἐπείσε σὰν πτώμα στὸ
στρώμα του, μὲ ἰδρωμένο μέτωπο. Δὲν
ἄρχισε νὰ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος. Ἐνας
ὑπνος βαρὺς, μολυβένιος, δίχως ἔ-
νεια.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ἡ γυναῖκα
του τὸν ζήτησε
νὰ τραχηλίσῃ
φωνή:

— Ἡ θεὰ πέ-
θανε!... Ἡ θεὰ
πέθανε!...

Ὁ Μωζάρ κύ-
ταξε στὴν ἀρχὴ
τῆς Γιαννούλα κα-
τάπληκτος, ζα-
λισμένος ἀκόμα
ἀπὸ τὸν ὕπνο...
Μὰ, ὅταν θυμή-
θηκε τί εἶχε γί-
νει τὴν περασμέ-
νη νύχτα, ἀπο-
κρίθηκε, χωρὶς
νὰ δείξῃ τὴν πα-
ρακινδύνουσα
Μήπως κά-
νεις λάθος, Γιαν-
νούλα; Δὲν πι-
στεύω νὰ πέθα-
νε ἡ γοργὴ... Θὰ
κοιμάται ἴσως
βαθεῖα...

— Σὺρε νὰ δῇς
καὶ σὺ! τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα του.
Ὁ Μωζάρ ἀνέβηκε πάνω. Ἡ γοργὴ
εἶχε πεθάνει.

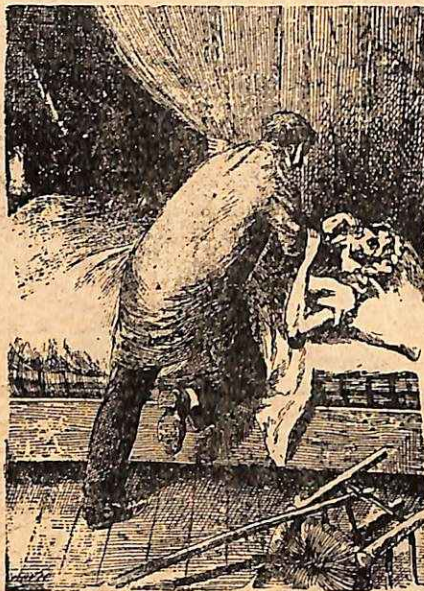
— Ναί, καλὰ λές, εἶπε στὴ γυναί-
κα του, ὅταν ξανακατέβηκε. Ἡ θεὰ
Μαρία μᾶς ἄφησε χρόνους! Τὴν καὶ
βῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, πετώντας στί-
μυτες τῶν ποδιῶν του καὶ ἀνέβηκε
στὴν σοφίτα, ὅπου ἔμενε ἡ γοργὴ.

Ἡ θεὰ Μαρία κοιμόταν. Ἡ ἀνα-
πνοὴ της ἦταν ἐλαφρὰ λαχανιασμένη,
μὰ κανονικὴ. Ὁ Μωζάρ τὴν πλησία-
σε, ὥρμησε πάνω της σὰν ἄγριο θηρίο,
τὴς ἔκλεισε μὲ τὸ ἕνα χεῖρ τὸ στόμα
καὶ μὲ τὸ ἄλλο
τὴς ἔπιασε τὰ ρου-
θούνια.

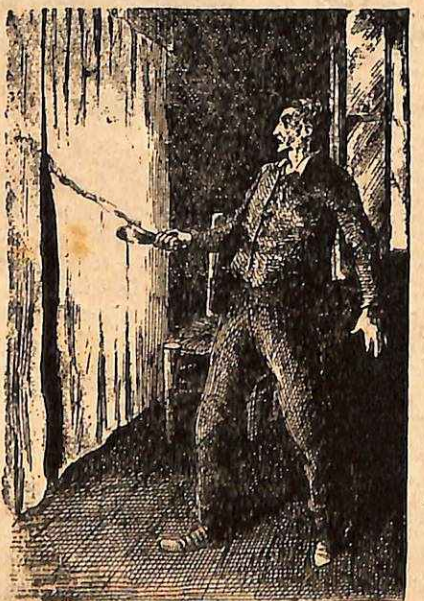
Ἡ γοργὴ ζύπη-
σε κ' ἄρχισε νὰ
παρταράξῃ, ζητών-
τας νὰ ἐλευθερώ-
σῃ τὰ ρουθούνια
καὶ τὸ στόμα της
γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ.
Τὰ νύχια της ἐξ-
σχιζάν τὰ χέρια
τοῦ Μωζάρ, μὰ
αὐτὸς δὲν τὴν ἄ-
φρινε. Σιγὰ-σιγὰ,
τὰ ὑπόκωφα βογ-
γίζαν τὴς θεῖας
Μαρίας ἔγναν ἀ-
σθενέστερα. Τὰ
χέρια της ἔπιαν
ἄτονα στὸ πάπλω-
μα. Δὲν ἀνάνη-
κε!

Ἦταν νε-
κρή...
Ὁ Μωζάρ χα-
λάρωσε τότε τὸ

σώμα, ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του στὸ
πτεῖθος τῆς γοργῆς καὶ βεβαίωθηκε ὅτι
ἡ καρδιά της δὲν χτυποῦσε πιά. Δι-
ότι τῆς γοργῆς ν' ἀκούμπησε καλὰ στὸ
μαξιλάρι καὶ ξανακατέβηκε κάτω, στὸ
δωμάτιό του. Ἐπείσε σὰν πτώμα στὸ
στρώμα του, μὲ ἰδρωμένο μέτωπο. Δὲν
ἄρχισε νὰ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος. Ἐνας
ὑπνος βαρὺς, μολυβένιος, δίχως ἔ-
νεια.

Ἡ γοργὴ ζύπησε κ' ἄρχισε νὰ παρ-
ταράξῃ...

Ὁ Μωζάρ κοινοστάθηκε λίγο μπρὸς
στὴν πόρτα...

πορρώσεις του. Ἡ γυναῖκα του ἐν-
χαριστοῦσε τὸ Θεὸ ἐπειδὴ πῆρε κοντά
του τὴ θεὰ Μαρία σὲ τόσο κατὰλλη-
λὴ στιγμὴ!...

Περίεργο πρᾶγμα ὅμως! Ὁ Μω-
ζάρ, ἀντὶ νὰ εἶνε εὐχαριστημένος ἐ-
πειδὴ βγήκε, ἀνέλειπτα, ἀπὸ ἕνα οἰ-
κονομικὸ ἀδιέξοδο, εἶχε γίνῃ πῶς σκυ-
θρωπὸς καὶ μελαγχολικὸς ἀπὸ κάθε
ἄλλῃ φορὰ. Καὶ ὅταν ἡ γυναῖκα του
τὸν ρωτοῦσε ἀντήσυχ' τί ἔχει, ἐκεῖνος
τὴς ἔλεγε ἀπότομα νὰ τὸν ἀφήσῃ ἢ
συγο.

Ἦρθε καὶ ὁ Νοέμβριος. Ὁ ἀέρας
ἄρχισε νὰ φυσᾷ καὶ νὰ σφυρίζῃ σὰν
θέρητος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ γυμὰ κλαδιά
τῶν δένδρων. Τὰ ἔξαικα ἔχ' ἄν' ἀνά-
ψει στὰ σπίτια καὶ οἱ δρόμοι ἐρήμω-
ναν μὲ τὴν ἀνέμω. Ὁ ἥλιος.

Ἐνα βαρὺ καὶ μελαγχολικὸ βρά-
δυ, ὁ Μωζάρ, ἀντὶ νὰ πᾶν σὲ κανέ-
να γαίτονα, νὰ φᾶνε καρδία, νὰ πιῶν
κρασί καὶ νὰ διηγηθῶν παλιὰς ἱστο-
ρίας τοῦ τόπου, προτίμησε νὰ μείνῃ
σπίτι, μὲ τὴν γυναῖκα του. Κουδούνισ-
σαν λίγο μαζὺ γιὰ τίς δουλειές τους,
ποὺ πήγαιναν πολὺ καλὰ. Ὑστερὰ ἡ
Γιαννούλα σηκώθηκε γιὰ νὰ κοιμηθῇ.
Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ὁ Μωζάρ ἦταν
ἐτοιμος νὰ σηκωθῇ καὶ αὐτός, τοῦ
φάνηκε πὼς ἔκουσε τρεῖς
χτύπους στὸ ταβάνι!

Ὁ Μωζάρ ἔγινε κίτρινος σὰν τὸ
λεμόνι καὶ πιάστηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι
γιὰ νὰ μὴν πέσῃ κάτω.

— Ἀκούσες τίποτα, Γιαννούλα;
ρώτησε μὲ ὑπόκωφη φωνή.
— Ὅχι! Ὁ ἀπαράκοπος, φαίνεται!
τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ γυναῖκα του.

— Ἀκούσα κάτι ἐκεῖ πάνω! Φθό-
ρισε ὁ Μωζάρ, δείχνοντας μὲ τὸ δά-
χτυλό του τὰ ταβάνι.

— Ὅ, εἶνε κανένας ποντικός! εἶ-
πε ἡ Γιαννούλα, ποὺ δὲν κούταξε τὴν
ὥρα νὰ πέσῃ νὰ κοιμηθῇ. Ἰσως καὶ
καμμιὰ γάτα, συμπλήρωσε.

Μὰ ὁ Μωζάρ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔ-
χῃ τεντωμένο τὸ αὐτί του.

— Ὅ, ἡ γοργὴ! σκέφτηκε. Ὁ ἄ-
νέγκης ξεφάνικα τὸ αἷμα στὸ κεφάλι
μου καί...!

Τὴν ἴδια ὥρα στιγμὴ, ἔκουσε
καὶ πάλι τρεῖς χτύπους
στὸ ταβάνι!

Ἐνα σιδερένιο χεῖρ ἔσφιξε τὸ λαί-
μό του.
— Δὲν ἀκούσες τώρα τίποτα; ξα-
ναρώτησε τὴ γυναῖκα του, μὲ βραχνή
φωνή.

— Μὰ, σὰν τί ἤθελες; ν' ἀκούσω;
— Τίποτα, τίποτα... Πρέπει νὰ
πᾶω νὰ δῶ τί γίνεται πάνω... Ἀνάψῃ
τὸ λυχνάρι!

Ἡ γυναῖκα του τοῦ ἀνάψῃ τὸ λυ-
χνάρι. Ὁ Μωζάρ τὸ πῆρε καὶ ἀνέβη-
κε τὴ σκάλα, ποὺ ἔβγαζε στὴν ἀλεια-
νὴ τώρα σοφίτα. Τὰ γόνατά του λυγί-
σαν, τὰ δόντια του χτυποῦσαν ἀπὸ
τὸ φόβο. Μὰ ἤθελε ν' ἀνέβῃ πάνω,
νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν συνέβαινε τίπο-
τα, ὅτι εἶχε παρακούσει!...

Κοντοστάθηκε λίγο μπρὸς στὴν
πόρτα. Φοβόταν νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Τέ-
λος, τὴν ἔσπρωξε ἀπότομα, μὲ ἀπο-
φασιστικὸ κίνημα καὶ μπῆκε μέσα...

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Πῶς παντρεύονται οἱ Κινέζοι. Ἡ ἀνταλλαγή τῶν δώρων τῶν μνηστήρων. Ἡ μεταφορὰ τῆς νύφης. Ἡ ἀγγαρείς τῶν γαμπρῶν στὴν Κορέα. Οἱ περίεργοι Ἀρμενικοὶ γάμοι. Κοινωνησιμὴ ἐπὶ τῆς συ-
ζύγου. Ἀγροικαὶ ἀνταλλαγὴ γυναικῶν. Τὰ εὐχελα διαζύγια τῶν Ἀθηναίων. Περίεργες γαμήλιες συνήθειες
ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα. Πῶς παντρεύονταν οἱ Ὀσκαί, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στὴν Κίνα, ἡ ἀγαμία θεωρεῖται
μὰ ἀπὸ τίς χειρότερες ντροπὲς καὶ
γι' αὐτὸ οἱ Κινέζοι φροντίζουν νὰ παν-
τρεύονται ἀπὸ πολὺ μικροί.

Νέος ποὺ πέρασε τὰ δεκάξι χρό-
να καὶ κόρη ἀνω τῶν δεκατριῶν, χω-
ρὶς νὰ παντρευτοῦν, εἶνε δύσκολο καὶ
ἀποκατασταθῶν, γιατί θεωροῦνται...
περασμένοι στὴν ἡλικία.

Μόλις γίνῃ ἡ ἐκλογὴ τῆς νύφης,
οἱ γονεῖς τοῦ γαμπροῦ ἀπευθύνουν μὴ
ἐπίσημη αἴτηση στοὺς μέλλοντας συμ-
πεθέρους των καὶ κατόπιν, ἀν ἡ αἴτη-
σις αὐτὴ γίνῃ δεκτὴ, ἀκολουθεῖ ἡ τε-
λετὴ τῶν ἀραβάνων.

Ἐπειτα ὁ μνηστὴρ στέλνει στὴν
μνηστὴρ τοῦ διὸ περιδέραια χρυσὰ ἢ
ἀργυρὰ, ἀναλόγως τῆς οἰκονομικῆς
τοῦ καταστάσεως, καὶ αὐτὴ πάλι τοῦ
στέλνει σουβριό, ἀνάλογο μὲ τὴν κοι-
νωνικὴν του τάξιν.

Τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου, οἱ γο-
νεῖς τῆς νύφης στέλνουν μὲ λαμπρὴν
συνοδείαν τὴν προίκα καί, κατὰ τὸ βρά-
δυ, ἡ οἰκογένεια τοῦ γαμπροῦ στέλνει
τῇ νύφῃ ἕνα φορεῖο στρωμένο μὲ
χρυσόκεντρο κόκκινο μεταξωτὸ ὕ-
φασμα.

Τὸ φορεῖο αὐτὸ συνοδεύεται ἀπὸ
μουσικοὺς καὶ ὑπηρετὲς ποὺ κρατοῦν
φανάρια, δάδες καὶ πανακίδες, ἐπάνω
στὶς ὁποῖες ἀναγράφονται οἱ τίτλοι
τῆς οἰκογενείας.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωῒ-πρωῒ, κι-
νοῦν ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ τέσσα-
ρες συγγενεῖς ἢ φίλοι του καὶ πάνε
γιὰ νὰ παραλάβουν τὴν νύφη, ἡ ὁποία
ἀνεβαίνει στὸ φορεῖο αὐτὸ ποὺ τὸ βα-
στούν τέσσαρες ἢ ὀχτὼ ὑπηρετὲς, ἀ-
ναλόγως τῆς καταγωγῆς της.

Στὸ αἶμα τοῦ γαμπροῦ, τὸ φορεῖο,
τοῦ ὁποίου τὸν ἐρχομὸ ἀναγγέλλουν
κοινωνικοὶ καὶ πνευματικοὶ καὶ
ἐισάγεται μέσα στὴν αἰθούσα, ὅπου εἶ-
νε μαζεμένοι οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι
τοῦ γαμπροῦ.

Τότε μὴ ἀπ' τίς κομπιάρες ἀνοί-
γει τὰ παραπέτασματά τοῦ φορείου
καὶ προσκαλεῖ τὴν πεπλοφόρο νύφη νὰ
μπῇ μέσα στὸ νυφικὸ θάλαμο, μέσα
στον ὁποῖο τὴν περιμένει ὁ μνηστὴρ
της.

Ἀπὸ οἱ μελλοντικοὶ ἰδωθῶν ἐ-
κεῖ... γιὰ πρώτη φορὰ, παραλαμβάνουν
ἀπὸ ἕνα ξεῖνος παντρεμένον
συγγενῶν των, ποὺ ἔχουν ἀποκτήσῃ
ἀρσενικά παιδιὰ, καὶ οδηγοῦνται στὴν
αἰθούσα τοῦ γάμου.

Στὴ μέση τῆς αἰθούσας εἶνε στρω-
μένο ἕνα τραπέζι κ' ἐπάνω σ' αὐτὸ
ἵαρχοντες θυμιάματα, φρούτα καὶ κρα-
σί.

Οἱ μελλοντικοὶ γονατίζουν τότε
προσὰ τὸ τραπέζι καὶ δοξολογοῦν
τὸ Ὑπεράτο Πνεῦμα ποὺ τοὺς ἐλά-
σε, τὴ Γῆ ποὺ τοὺς ἔθρεψε, τὸν Αὐ-
τοκράτορα ποὺ τοὺς ἐπροστάτευε καὶ
τοὺς γονεῖς των ποὺ τοὺς ἐμεγάλωσαν.

Καὶ ἔτσι τελειώνει ὁ γάμος. Στὺς
γάμους τῶν Κινέζων οἱ παπᾶδες δὲν

λαμβάνουν μέρος παρὰ ὡς δημόσιοι ὁ-
πάλληλοι καὶ ὡς μάρτυρες χρησιμεύ-
ουν μόνον οἱ οἰκεῖοι καὶ οἱ φίλοι.

Στὴν Κορέα, ὁ μνηστὴρ γιὰ νὰ
μπορέσῃ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἐλεγκτὴ του,
πρέπει προηγουμένως ν' ἀναλάβῃ καὶ
νὰ φέρῃ εἰς πέρας βαρεῖς ἐργασίες
στὸ αἶμα τῆς νύφης καὶ νὰ ὑπερβῇ
ἀμέτρητα προσκόμματα, τὰ ὁποῖα βά-
ζουν ἐπὶ τῆς μεροῦς τοῦ.

Στὴν Ἀρμενία, κατὰ τὴν τελετὴν
τοῦ γάμου, τυλίγουν τὸν μὲν γαμπρὸ
μὲ... μὰ νύμφη, τὴ δὲ νύφη μ' ἕνα
σακί καὶ συγχρόνως βάζουν ἐπάνω
στὸ κεφάλι τους ἕνα δοχεῖο.

Στὴν Κοχινγκίνα, ὅταν μὴ σὺζυ-
γος παραβῇ τὴν συγγενικὴν τῆς πίστι,
συλλαμβάνεται κ' ἀφίεται σ' ἕνα δά-
σος στὴ διάρκεια τῶν ἐλαφάντων, οἱ
ὁποῖοι συνήθως τὴν καταπατοῦν.

Στὴ Βιωμανία, οἱ φτωχοὶ ὅταν
βρεθῶν σὲ μεγάλη ἀνάγκη, δὲν δι-
στάζουν νὰ πωλήσουν τὰς συζύγους
καὶ τίς κόρες των στοὺς ξένους.

Στὸ Θιβέτ, ὅταν μὴ οἰκογένεια
ἔχει πολλοὺς γιουὺς, ὁ μεγαλύτερος
ἀδελφὸς ἐκλέγει μιά νύφη, τὴν ὁποία

ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ... νέμονται ὁ-
λοι.

Στὸ Ἀφγανιστάν, ὅταν μὴ κόρη
ἀγαπήσῃ ἕνα νέον, κρεμᾷ στὸ καπέλο
τοῦ ἕνα παντῆρι κ' αὐτὸς ὑποχρεού-
ται τότε νὰ τὴν πάρῃ, ἀφοῦ προηγου-
μένως πληρώσῃ τὸν πατέρα της ἕνα
ὀρισμένον χρηματικὸν ποσόν.

Στὸν Ἄνω Νεῖλο, ὅπου ἱσχύει ἡ
πολυγαμία, οἱ ἄνδρες ἀγοράζουν εἰς
γυναῖκες των καὶ τίς πληρώνουν τίς
ἐίδους, καταβάλλοντας ὅλην τὴν σὸν
πεθερὸν γελᾶδες καί... αὐγὰ. Ἐτοί, μὴ
ὅμοια γυναῖκα ἐκεῖ μπορεῖ ν' ἀνταλλά-
γῃ μὲ 30—60 γελᾶδες.

Στὴ Δαρφούρη τῆς Ἀφρικῆς, ἐ-
κπράττει ἡ συνήθεια νὰ παντρεύονται
οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς. Στὸ Βαμ-
βὸν πάλι ἀγοράζουν τὴν γυναῖκα, δι-
νόντας ἕνα ἐγγυερὶ βόδια ἢ... μὴ
λίτρα ἀλάτι.

Οἱ Ἀθηναῖοι μποροῦν νὰ διαζευ-
χθῶν ὅποτε θέλουν, ἀρκεῖ νὰ μοιρα-
στούν μὲ τὴν τ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΝΕΡΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η λεηλασία των καλλιτεχνικών θησαυρών της Ελλάδας. Πώς σπολίστηκε η Ρώμη μετά την πυρπόλησή της. Πώς έχασε εν' άριστοῦργμα του Φειδία. Η... τουρνέ του Νέρωνα στην Ελλάδα. 5.000 κλακέρ! Όπου οι Έλληνες τον χειροκροτούν άναγκαστικῶς. Τὸ πάθημα τοῦ Νέρωνα στην Όλυμπια. Η πραγματική τύχη τοῦ μίμου Ήπειρώτη. Γιατί ο Νέρων δὲν έπεσκέφθη τὰς Ἀθήνας. Τὰ έργλήματά του στην Ελλάδα, κ.τ.λ. κτλ.

ΡΟΤΟΥ ἔλθει στην Ελλάδα ο Νέρων, ο τρομερός αυτός αυτοκράτωρ, που τὸ ὄνομά του συμβολίζει κάθε θηριωδία, έγινε γνωστός στὴ χώρα μας ἀπὸ τὴν ἀπαγή των καλλιτεχνικών τῆς θησαυρῶν. Όταν δηλαδὴ πυρπολήθηκε κατὰ διαταγήν του ἡ Ρώμη, σκέφτηκε νὰ τὴν ξαναχτίσει μὲ τὴν μεγαλοπρέπεια, ὥστε νὰ μὴν ἀπέχῃ ἄλλη πόλις σὰν κι' αὐτὴ στὸν κόσμον ὁλόκληρον. Ὁπότε λοιπὸν πράκτορές του στὴν Ελλάδα μὲ τὴ διαταγήν ἄρπαξουν ὅσα μπορούσαν περισσότερα ἀριστουργήματα τέχνης. Καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι του, ἐκτελώντας τὴν ἐντολή του, ἔκαναν σωστὴ λεηλασία στὸν πόπο μας. Τὰ ἀνάθημα, τὰ χρυσὰ καὶ ἀσημένια εἰκονίσματα καὶ ὅσα ποὺ βορσιόντουσαν στοὺς ναοὺς, μετέφερον ὅλα στὴ Ρώμη, ὅπου στέλλαν τὰ ἱερὰ καὶ τὰ δημόσια οἰκοδομήματα. Πολλὰ μάλιστα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἔλυσαν καὶ τὰ μετέβαλλαν σὲ χρυσὰ κι' ἀσημένια νομίσματα. Ἐπίσης οἱ περίφημοι «Χρυσὸς Οἶκος» τοῦ Νέρωνα σπολίστηκε ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ ἀριστουργήματα καὶ ἐστὶ ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, τὰ ἱερὰ τῶν Δελφῶν, Ὁλυμπία, Ἐπίδαυρον, γυμνάσιον σχεδὸν ἐντελὲς ἀπὸ τοὺς ἀνεκτιμήτους θησαυροὺς των.

Μονάχα ἀπὸ τοὺς Δελφοὺς ἐκλάπησαν τότε πεντακόσια χάλκινα ἀγάλματα θεῶν καὶ ἀνδριάντες διασημῶν ἀνδρῶν. Καὶ μαζὺ μ' αὐτὰ ἐπῆρε γιὰ δευτέρω φορὰ τὸ δράμα τῆς Ρώμης καὶ τοῦ ἀριστοῦργμα τοῦ Πραξιτέλη, ὁ «Βωρ». Τὸ ὑπέροχο αὐτὸ ἔργο καὶ ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ εἶχαν κλέψει οἱ Ρωμαῖοι, ἀλλ' ὁ αὐτοκράτωρ Κλαύδιος, γιὰ νὰ περιποιηθῇ τοὺς Ἕλληνες, τοὺς τὸ ἐπέστρεψε. Τώρα ὅμως ὁ Νέρων τὸ ἄρπαξε ἀπὸ τὰς Θεσπίας, ὅπου βορσιόταν καὶ τὸ ἐπῆρε στὴ Ρώμη. Κατὰ καὶν δὲ τὴν τὸ ἀριστοῦργμα αὐτὸ κήκε ἀργότερα σὲ μιὰ πυρκαϊά. Ὁπότε ἀπὸ τὴ διαφύλαξήν αὐτὴ πρῶτῃ γνωρίμα, οἱ Ἕλληνες εἶχαν τὴν ἀτυχία νὰ γνωρίσουν καὶ προσωπικῶς τὸ Νέρωνα. Ὁ παρὰ τὸν αὐτὸς αὐτοκράτωρ εἶχε τὴ μάιν νὰ νοτὸς αὐτοκράτωρ, ὅπως ὠνομάζονταν τότε οἱ κλακέρ, οἱ ὁποῖοι μόνο προορισμὸν εἶχαν νὰ χειροκροτοῦν τὸν αὐτοκράτορα.

Κατὰ πλῆθος οἱ Κερκυραῖοι, εἶδαν ὅλη αὐτὴ τὴ συνοδεία, μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν αὐτοκράτορα, νὰ διευθύνεται στὴν Κασσιόπη, ὅπου ἦταν τὸ ἱερὸ τοῦ Διός. Ἐκεῖ ὁ Νέρων, κρατώντας τὸ χεῖρ ἄνω καὶ στεφανωμένος μὲ κλάδους δάφνης, τραγοῦδῃ τοὺς ὕμνους του, τοὺς ὁποῖους εἶχε συνθέσει ὁ ἑαυτοῦ.

Καὶ οἱ Κερκυραῖοι, ὅπως ἔκαναν

ἔπειτα καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι Ἕλληνες, χειροκροτῶν, μαζὺ μὲ τοὺς πέντε χιλιάδες κλακέρ του, τὸν αὐτοκράτορα. Μὰ καὶ τί μπορούσαν νὰ κάνουν; Νὰ τὸν σφύριζον; Ἦξεσαν καλὰ ὅτι ἡ ζωὴ τους κρεμόταν ἀπὸ μιὰ λέξι του καὶ δὲν ἦσαν τόσο ἀνόητοι ὥστε νὰ προκαλέσουν τὴν ὀργή του.

Ἀπὸ τὴν Κέρκυρα λοιπὸν ἄρχισε ἡ τουρνέ τοῦ αὐτοκράτορος στὴν Ελλάδα, ὁ ὁποῖος παρουσιάζονταν στὰ πλῆθη ὡς κιθαριστὴς, συνθέτης, τραγουδιστὴς, δραματικὸς, ποιητὴς, ἡθοποιὸς καὶ ἀμακλήτης! Ἀπὸ τὴν Κέρκυρα πέρασε στὴν Ἀχαΐα, ὅπως λεγόταν τότε ἡ Πελοπόννησος. Ὁπου κι' ἂν ἐπῆγγαινε, προκαλοῦσε τοὺς καλλιτέχνες νὰ συναγωνιστοῦν μαζὺ του. Ἐνε δὲ περιττὸν νὰ ποῦμε ὅτι ὁ Νέρων νικούσε πάντα τοὺς ἀγῶνες.

Ἡ Ὀλυμπία καὶ ἡ Κόρινθος τὸν ὑποδέχτηκαν στοὺς ἀγῶνες τῶν Ὀλυμπίων καὶ Ἰσθμίων καὶ ἀνεκέρουσαν οἱ Ἕλληνες «τεσολομπιονικήν» τὸν Νέρωνα, τρέμοντας μήπως δὲν τὸν εὐχαριστήσουν μὲ τίς τιμὲς ποὺ τοῦ ἔκαναν. Βέβαια, μὲσα στὴν ψυχὴ τους, δὲν μπορούσαν παρὰ νὰ ἐλαινολογοῦν τὸν τρολλὸ αὐτοκράτορα, ἀλλὰ τί μπορούσαν νὰ κάνουν, ἀφοῦ ἤξεσαν ὅτι ὁ Νέρων εἶχε μαζὺ του ὁλόκληρη ὑπηρεσία ἀπὸ χαφιέδες, ποὺ παραμόνευαν ν' ἀκούσουν τί λέγει οἱ Ἕλληνες γι' αὐτὸν γιὰ νὰ τοῦ τὰ καταδώσουν; Κι' ἐστὶ ἀπέρωτος νὰ πάντα

στὴν Ελλάδα, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ὁ Νέρων βρῆκε εὐκαρία νὰ ξεφορτωθῇ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους αὐλικούς του, ποὺ τοὺς υποπεύονταν. Καὶ δὲν εἰδίστασε νὰ τοὺς σκοτώσῃ. Λίγο ἔλειψε μάλιστα νὰ διατάξῃ νὰ σκοτώσουν καὶ αὐτὸ τὸν Βεσπασιανὸ, ποὺ γίνθηκε ἀργότερα αὐτοκράτωρ, γιὰ τὴν Ἀχαΐα, ἐνῶ αὐτὸς ἐφαλλε τοὺς ἀγῶνες, ὁ Βεσπασιανὸς ἀποκοιμήθηκε! Ἀλλ' ἂν ἐγλύτωνα αὐτὸς, πολλοὶ ἄλλοι ἀφῆκαν τὰ κορμιά τους στὸ ἐλληνικὸ χῶμα.

Φεύγοντας ἀπὸ τὴν Ελλάδα, ὁ Νέρων εἰσέταξε τοὺς αὐλικούς του νὰ μαζέψουν ὅσο περισσότερα μπορούσαν ἀγάλματα καὶ καλλιτεχνικὰ ἀριστουργήματα, γιὰ νὰ στολιστῇ ἀκόμα περισσότερο τὴ Ρώμη. Καὶ οἱ αὐλικοὶ του εἶχαν ἀρκετοὺς κλακέρ γιὰ νὰ τοὺς χρησιμοποιήσουν γιὰ τὴν ἀπαγὴ αὐτῇ. Ἀυστυχῶς τὸ ταξεῖδι τῆς ἐπιστροφῆς του ἦταν ἀσχημά. Μία τρομερὴ τρικυμία τοὺς βρῆκε κοντὰ στὰ ἰταλικά παράλια κι' ἐπὶ ἀναγκάστηκαν, γιὰ νὰ ἐλαφρώσῃ τὸ φορτίο τῶν πλοίων, νὰ πετάξουν στὴ θάλασσα τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ ἀριστουργήματα, τὰ ὁποῖα ἐπὶ χάθηκαν γιὰ πάντα.

Δὲν εἶχε λοιπὸν ἄδικο ὁ σύγχρονος συγγραφεὺς Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, ποὺ ἔγραψε ὅτι δὲν μπορούσε κανεὶς νὰ πῇ ἂν ἦταν πῶς ἐπὶ ζήμιος γιὰ τὴν Ελλάδα ὁ Νέρων μὲ τὰ τραγοῦδία του παρὰ ὁ Σέρξης μὲ τίς μυθριάδες τῶν πολεμίων του!

Τέλος ὅμως βρέθηκε καὶ κάποιος, ὁ ὁποῖος τόλμησε ν' ἀνισταθῇ στὴν τροχὴ τοῦ μεγαλομανία. Ἀλλὰ ὁ δυστυχημένος αὐτὸς πλήρωσε μὲ τὴ ζωὴ του τὴν τόλμη του. Αὐτὸς ὁ κα-

ποιος ἦταν ὁ Ἡπειρώτης, ὁ καλύτερος μίμος τῆς Ελλάδας, ὁ ὁποῖος στὰ Ἰσθμια ἀποφάσισε νὰ νικήσῃ τὸν Νέρωνα. Ὁταν λοιπὸν ἄρχισε ὁ ποιητικὸς διαγωνισμὸς, ὁ Ἡπειρώτης εἰδείξεν ὅλη τὴν τέχνην του καὶ ὁ Νέρων ἔδωκε ὅτι θὰ νικήθῃ. Ὁπότε τότε ἔσαν κλακέρ του στὸν Ἡπειρώτη καὶ τοῦ εἶπε νὰ μὴ συναγωνίζεταί τὸν αὐτοκράτορα κι' ἐπειδὴ ἐκείνος δὲν ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ τίποτε, διὰ Ρωμαῖοι ἔτρεξαν, τὸν ἄρπαξαν καὶ τὸν ἐστραγγάλισαν, γιὰ τὴν ἀνισταθὴν στὴ θέλῃ τοῦ βίου αὐτοκράτορος!...

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ παράδειγμα αὐτό, πῶς θὰ τοίμοιτε κανεὶς ν' ἀνισταθῇ στὴ θέλῃ τοῦ Νέρωνα; Καὶ πῶς θὰ μπορούσε νὰ κατηγορήσῃ κανεὶς τοὺς Ἕλληνες γιὰ τὴ δουλοπρέπεια ποὺ εἰδείξαν ἀπέναντί του;

Αἱ Ἀθῆναι ὥστόσο ξέφυγαν ἀπὸ τὴν ταπεινίαν νὰ χειροκροτήσουν τὸν τρολλὸ αὐτοκράτορα, γιὰ τὸ Νέρων δὲν τόλμησε νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του στὴν πόλιν, ὅπου εἶχαν τὸ ἱερὸ τους αἱ Ἐρινύες, γιὰ τὴν ἤξερε ὅτι τὸν καταδίκαιε ἡ κατὰ τῆς μητροκτονίας, ἀφοῦ προ ολίγου καιροῦ εἶχε σκοτώσει τὴ μάνα του.

Στὴν Ελλάδα, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ὁ Νέρων βρῆκε εὐκαρία νὰ ξεφορτωθῇ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους αὐλικούς του, ποὺ τοὺς υποπεύονταν. Καὶ δὲν εἰδίστασε νὰ τοὺς σκοτώσῃ. Λίγο ἔλειψε μάλιστα νὰ διατάξῃ νὰ σκοτώσουν καὶ αὐτὸ τὸν Βεσπασιανὸ, ποὺ γίνθηκε ἀργότερα αὐτοκράτωρ, γιὰ τὴν Ἀχαΐα, ἐνῶ αὐτὸς ἐφαλλε τοὺς ἀγῶνες, ὁ Βεσπασιανὸς ἀποκοιμήθηκε! Ἀλλ' ἂν ἐγλύτωνα αὐτὸς, πολλοὶ ἄλλοι ἀφῆκαν τὰ κορμιά τους στὸ ἐλληνικὸ χῶμα.

Φεύγοντας ἀπὸ τὴν Ελλάδα, ὁ Νέρων εἰσέταξε τοὺς αὐλικούς του νὰ μαζέψουν ὅσο περισσότερα μπορούσαν ἀγάλματα καὶ καλλιτεχνικὰ ἀριστουργήματα, γιὰ νὰ στολιστῇ ἀκόμα περισσότερο τὴ Ρώμη. Καὶ οἱ αὐλικοὶ του εἶχαν ἀρκετοὺς κλακέρ γιὰ νὰ τοὺς χρησιμοποιήσουν γιὰ τὴν ἀπαγὴ αὐτῇ. Ἀυστυχῶς τὸ ταξεῖδι τῆς ἐπιστροφῆς του ἦταν ἀσχημά. Μία τρομερὴ τρικυμία τοὺς βρῆκε κοντὰ στὰ ἰταλικά παράλια κι' ἐπὶ ἀναγκάστηκαν, γιὰ νὰ ἐλαφρώσῃ τὸ φορτίο τῶν πλοίων, νὰ πετάξουν στὴ θάλασσα τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ ἀριστουργήματα, τὰ ὁποῖα ἐπὶ χάθηκαν γιὰ πάντα.

Δὲν εἶχε λοιπὸν ἄδικο ὁ σύγχρονος συγγραφεὺς Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, ποὺ ἔγραψε ὅτι δὲν μπορούσε κανεὶς νὰ πῇ ἂν ἦταν πῶς ἐπὶ ζήμιος γιὰ τὴν Ελλάδα ὁ Νέρων μὲ τὰ τραγοῦδία του παρὰ ὁ Σέρξης μὲ τίς μυθριάδες τῶν πολεμίων του!

Τέλος ὅμως βρέθηκε καὶ κάποιος, ὁ ὁποῖος τόλμησε ν' ἀνισταθῇ στὴν τροχὴ τοῦ μεγαλομανία. Ἀλλὰ ὁ δυστυχημένος αὐτὸς πλήρωσε μὲ τὴ ζωὴ του τὴν τόλμη του. Αὐτὸς ὁ κα-

Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΕΝΑΣ ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ένα παιδί με πολλά χαρίσματα. Η όμορφη μελαχροινή χήρα Έλεονώρα. Ο δεκαετής Ναπολέων γοητεύεται από τη θεία του. Η εύλογία του Λουκιανού Βοναπάρτου. Όπου τα δύο αδέλφια χωρίζονται. Απέναντι στα δωμάτια της όμορφης θείας... Μία νύχτα καταγίδος. Ο ψευτικός φόβος του Ναπολέοντος. Η άκατανίκητη θέληση του μικρού έρωτευμένου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η Λατινική Βοναπάρτου, τὸ γένος Ραμολέ, ἡ μητέρα τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ἀπέκτησε δεκατρία ἐν ὅλῳ παιδιά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὅμως τῆς ἔζησαν μόνο ὀγτώ. Ὁ Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος ἐχρημάτισε ἀργότερα βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας, ἦταν ὁ πρωτότοκος καὶ ὁ Ναπολέων ὁ δεύτερος.

Ὁ Ναπολέων, ἀπὸ δέκα χρόνων παιδί, ἦταν ζωηρός, ἐξυπνος καὶ εὐθύμος. Ἐπίσης εἶνε ἀπὸ τότε δαίμονας τῆς μεγάλης θελήσεώς του καὶ τῆς ἐπιβολῆς του στοὺς ἄλλους... Μὰ ἀπὸ τότε ἐπίσης ἦταν καὶ... ἐρωτόληπτος.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ λοιπὸν ἐκείνη, μὴ ἀδελφῆ τοῦ Καρόλου-Βοναπάρτου, τοῦ πατέρα τοῦ Ναπολέοντος, ἡ ὁποία εἶχε χάσει τὸ σύζυγό της, ἐγκατέλειπε τὴν ἐξοχὴ στὴν ὁποία ἔμενε ὡς τότε καὶ πῆγε στὸ Ἀίχιο τῆς Κορσικῆς, ὅπου ζήτησε φιλοξενία κοντὰ στὸν ἐξάδελφό της.

Ὁ πατέρας τοῦ Ναπολέοντος δέχτηκε πρόθυμα τὴ χήρα τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τὴν ἐγκατέστησε στὸ σπίτι του ὡς μέλος τῆς οἰκογενείας του.

Ἡ κυρία αὐτὴ, τῆς ὁποίας αὐτὸν τὸ μικρὸ ὄνομα μὰς διέσωσε ἡ ἱστορία, λεγόταν Ἐλεονώρα καὶ εἶχε περάσει τὰ τριάντα. Ἡ μελαχροινὴ ὅμως ὡμορφία της ἦταν γοητευτικὴ καὶ τὰ ὡραία μαῦρα μάτια της ἀνάδιναν φλόγες καὶ καὶ τοὺς ὅποιον τ' ἀντίκριζε... Ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἦταν γυναικῶν ἀγαθὴ κι' ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητη καὶ λεπτὴ στοὺς τρόπους της.

Τῆς εἰσέτασαν λοιπὸν στὸ σπίτι τοῦ Καρόλου-Βοναπάρτου ἕνα ἰδιαίτερο διαμέρισμα, τὸ ὁποῖο χωρίζονταν ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο σπίτι μ' ἕνα μακρὸ διάδρομο.

Ὁ Ναπολέων, ὁ ὁποῖος, ὅπως εἴπαμε, δὲν εἶχε κλείσει τότε τὰ δέκα χρόνια του, κοιμόταν στὸ ἴδιο κρεβάτι μαζὺ μὲ τὸν ἀδελφὸν του Λουκιανό. Ἐξέφανε ὅμως ὁ Λουκιανὸς ἀρρώστησε καὶ ἐπειδὴ ὁ γιαντὸς ὁ ὁποῖος τὸν ἐζήτασε, ἀνεκάλυψε συμπτώματα εὐλογίας, ἔπεσαν νὰ τὸν χωρίσουν ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν του...

Ἐπὶ ὁ Ναπολέων μεταφέρθηκε σ' ἕνα δωμάτιο ποὺ ἦταν ἀκριβὸς ἀπέναντι στὸ διαμέρισμα τῆς χαριτωμένης θείας του, στῆς ὁποίας τὴ συντροφίαν ὁ μικρὸς Βοναπάρτης εὗρισκε ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον. Κάθε πρωὶ μάλιστα, ἡ πρώτη του δουλειὰ μόλις ξυπνοῦσε, ἦταν νὰ τρέξῃ στὸ δωμάτιο τῆς θείας Ἐλεονώρας καὶ νὰ τὴ φιλήσῃ, λέγοντάς της τὴν καλημέρα.

Ἐκείνη, βλέποντας μπροστὰ τῆς

ἕνα παιδάκι, τὸν ἄφανε νὰ τὴ φιλήσῃ χωρὶς δυσπιστία καὶ τὸν ἐδεχόταν πολλὰς φορὲς μὲ τὰ νυχτικά της, χωρὶς νὰ φροντίξῃ νὰ κρύβῃ τὰ θέληγτρα τοῦ ὡραίου της σώματος.

Δὲν μπορούσε ἡ δυστυχισμένη νὰ φαντασθῇ ὅτι αὐτὸ ἔφτανε γιὰ νὰ προκαλέσῃ ἀναθρασμὸν στὸ αἷμα τοῦ Ναπολέοντος, ὁ ὁποῖος, παρ' ὅλη τὴν παιδικὴν του ἡλικία, τὴν εἶχε ἐρωτευθεῖ στὰ σοβαρά, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει καὶ ὁ ἴδιος τὸ αἰσθητὰ του. Τὸν τελευταῖο μάλιστα καιρὸ εἶχε χάσει τὴν εὐθυμία του, ζήτησε τὴ μοναξιά, ἀπέφυγε τὰ παιγνίδια μὲ τοὺς ἀδελφούς του καὶ, βλέποντάς τον κανεὶς, ἦταν εὐκόλῳ νὰ μαντεύσῃ ὅτι ὑπέφε-

ρε, ὅτι ὅμως καὶ νὰ καταλάβῃ τὴν αἰτία τοῦ πάθους του.

Σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση βορσιόντουσαν τὰ πάθημα, ὅταν ἕνα πρωὶ ὁ μικρὸς Ναπολέων, ὁ ὁποῖος σηκώθηκε ἐπὶ τῆς νυκτὸς ἀπὸ τὴ συνήθειά του καὶ, βρῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό του καὶ, κρατώντας τὴν ἀνὰ πρὸς τὸν, διευθύνθηκε πρὸς τὸ δωμάτιον ἀκόμα βαθεῖα.

Ἐπειδὴ ἔκανε πολλὸ ζέστη, ἡ ὡραία θεία τοῦ μελλόντος αὐτοκράτορος τῶν Γάλλων εἶχε ἀφήσει ὅχι μόνο τὰ παραπετάσματα ἀνοιχτά, ἀλλὰ καὶ τὰ δύο μπόστια τῆς βορσιόντουσαν ἀπὸ τὰ ἀνεπαίστατα τῆς καὶ ὁ ὑπερόχος λαμὸς τῆς ἦταν ἐντελὲς γυμνός.

Ἐκείνη, εὐχόμενος νὰ γίνῃ ἀντιληπτός, κατάρθωσε νὰ προχωρήσῃ ὡς τὸ κρεβάτι τῆς καὶ βλέποντας τὰ κάλλη της, ἐνοιωσε τὸ πρόσωπό του νὰ κοκκινίξῃ καὶ τὴν καρδιά του νὰ χτυπήσῃ δυνατὰ.

Δὲν ἤξερε οὐτε ὁ ἴδιος τί αἰσθάνονταν, οὐτε τί ἐπιθυμοῦσε...

Τὸ μόνο ποὺ καταλάβαινε ἦταν ὅτι ὑπέφερε τρομερὰ κι' ὅτι ἐνοιώθει μιὰ ἀκατανίκητὴ δύναμιν νὰ τὸν σπρώχνῃ πρὸς τὸ κρεβάτι τῆς ὡραίας κοιμημένης.

Ἐκεῖ στάθηκε ἀκίνητος μερικά λεπτά, θαυμάζοντας μὲ ὅλη τὴν ἀνεναντία τῆς θείας του...

Κατόπιν, μὴ μπορώντας πεῖ νὰ νούριση στὴν ἀγκαλιά της... Ναι! Πρέπει!... Τὸ θέλω...

Ἀπὸ τότε ἀκόμα ἡ θέλησις ἀποστρεφτικὸν αὐτὸν ἐξαιρετικὸν ψυχικὴν δύναμιν. Καὶ ἀποφάσισε νὰ πραγματοποιήσῃ ἐντὸς τῆς ἡμέρας τὸ σχέδιό του. Ἡ τύχη, ἡ ὁποία τόσο τὸν ἐνόησε ἀργότερα, τὸν ἐνόησε καὶ τότε...

Ἀπὸ βραδὺς ὁ οὐρανὸς ἦταν συννεφιασμένος καὶ, κατὰ τίς δέκα τῆς νύχτας, ὅταν περὶ ὅλη τὴν οἰκονομία Βοναπάρτου εἶχε ἀποσυρθεῖ στὰ διαμερίσματα τῆς γιὰ νὰ κοιμηθῇ, ξέσπασε ξαφνικὰ τρομερὴ ὑπόρα.

Ἀμέσως ὁ Ναπολέων πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, διευθύνθηκε πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς θείας του καὶ χτύπησε τὴν πόρτα. Ἡ θεία του, ἡ ὁποία δὲν εἶχε ἀποκοιμηθεῖ ἀκόμα, ρώτησε ἀπὸ μέσα ποίος εἶνε.

— Κοιμᾶσθε, ὡραία μου θεία; τῆς ρώτησε τότε ὁ μικρὸς ἐρωτευμένος.

— Ὁχι, ἀκούα, παιδί μου, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Τί θέλεις;

— Νά, θεία μου, ἡ θέλησα αὐτὴ μὲ τρομάζει... Φοβάμαι μόνος μου στὸ δωμάτιό μου...

— Μὴ φοβάσαι... Δὲν εἶνε τίποτε.

— Ὁ, φοβάμαι, θεία μου... Ἄν ἦταν δυνατόν νὰ μ' ἀφήσετε νὰ περᾶσω τὴ νύχτα μου κοντὰ σας! Φιθύρισε ἱκετικῶς ὁ Ναπολέων.

— Μὰ δὲν εἴμαστε μακριὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον...

— Καὶ ὅμως... Μοῖ φαίνεται ὅτι θὰ φοβόμουν λιγώτερο μέσα στὴν ἀνὰ πρὸς σας...

Τότε ἡ Ἐλεονώρα, μὴ υποψιαζομένη τίποτε, σηκώθηκε καὶ τοῦ ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου.

Ἀμέσως τότε ὁ Ναπολέων ὤρμησε μέσα καὶ μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε στὴν ἀγκαλιά τῆς ὡραίας του θείας...

Τί συνέβη τῇ νύχτῃ ἐκείνῃ;... Εἶνε κάπως ἀγνωστὸν, ἀν καὶ πολλοὶ συγγραφεῖς δίδουν σκεπτικὰς διάφορας ἀδίκαιες πληροφωρίδας. Ἐκείνο ποὺ ἐμεῖς ἐξομολογούμε εἶνε ὅτι ὁ μικρὸς Ναπολέων ἔμενε ἀπὸ τότε περισσότερο ἐρωτικῶς στὴν θεία του.

Στὸ τέλος μάλιστα ἡ ὡραία Ἐλεονώρα, μὴ μπορώντας νὰ τὸν ὑποφέρει περὶ, ἐφρόντισε κοντὰ στὸ στρατηγὸν Μαρμπερ, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε τὸν Ναπολέωνα ἀπὸ τὴν προστασία του καὶ τὸν ἐστειλε νὰ σπουδάζῃ στὴ στρατιωτικὴ Σχολὴ τῆς Βοιωνίας.

Ἐπὶ τὴν ξεφορτώθηκε κι' ἐστὶ ἔληξε τὸ πρῶτον παιδικὸν εἰδύλλιόν τοῦ μεγαλοκατακτητοῦ.

Ο Μ. Ναπολέων Αυτοκράτωρ

ἡ ὡραία μελαχροινὴ χήρα Ἐλεονώρα. Ὁ δεκαετής Ναπολέων γοητεύεται ἀπὸ τὴ θεία του. Ἡ εύλογία τοῦ Λουκιανού Βοναπάρτου. Ὁπου τὰ δύο αδέλφια χωρίζονται. Απέναντι στὰ δωμάτια τῆς ὡραίας θείας... Μία νύχτα καταγίδος. Ὁ ψευτικός φόβος τοῦ Ναπολέοντος. Ἡ ἀκατανίκητη θέληση τοῦ μικροῦ ἐρωτευμένου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἡ Λατινική Βοναπάρτου, τὸ γένος Ραμολέ, ἡ μητέρα τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ἀπέκτησε δεκατρία ἐν ὅλῳ παιδιά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὅμως τῆς ἔζησαν μόνο ὀγτώ. Ὁ Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος ἐχρημάτισε ἀργότερα βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας, ἦταν ὁ πρωτότοκος καὶ ὁ Ναπολέων ὁ δεύτερος.

Ὁ Ναπολέων, ἀπὸ δέκα χρόνων παιδί, ἦταν ζωηρός, ἐξυπνος καὶ εὐθύμος. Ἐπίσης εἶνε ἀπὸ τότε δαίμονας τῆς μεγάλης θελήσεώς του καὶ τῆς ἐπιβολῆς του στοὺς ἄλλους... Μὰ ἀπὸ τότε ἐπίσης ἦταν καὶ... ἐρωτόληπτος.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ λοιπὸν ἐκείνη, μὴ ἀδελφῆ τοῦ Καρόλου-Βοναπάρτου, τοῦ πατέρα τοῦ Ναπολέοντος, ἡ ὁποία εἶχε χάσει τὸ σύζυγό της, ἐγκατέλειπε τὴν ἐξοχὴ στὴν ὁποία ἔμενε ὡς τότε καὶ πῆγε στὸ Ἀίχιο τῆς Κορσικῆς, ὅπου ζήτησε φιλοξενία κοντὰ στὸν ἐξάδελφό της.

Ὁ πατέρας τοῦ Ναπολέοντος δέχτηκε πρόθυμα τὴ χήρα τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τὴν ἐγκατέστησε στὸ σπίτι του ὡς μέλος τῆς οἰκογενείας του.

Ἡ κυρία αὐτὴ, τῆς ὁποίας αὐτὸν τὸ μικρὸ ὄνομα μὰς διέσωσε ἡ ἱστορία, λεγόταν Ἐλεονώρα καὶ εἶχε περάσει τὰ τριάντα. Ἡ μελαχροινὴ ὅμως ὡμορφία της ἦταν γοητευτικὴ καὶ τὰ ὡραία μαῦρα μάτια της ἀνάδιναν φλόγες καὶ καὶ τοὺς ὅποιον τ' ἀντίκριζε... Ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἦταν γυναικῶν ἀγαθὴ κι' ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητη καὶ λεπτὴ στοὺς τρόπους της.

SCARLO

Τὸ ὄνειρό σας, ὅπως τὸ ὄνειρο κάθε χρηστοῦ πολίτου, εἶναι νὰ βρῆτε τὴν ἀνεσι πού σας πρέπει, μέσα στὸ γαλήνιο περιβάλλον τοῦ σπιτιοῦ σας, μόλις γλυτώσετε ἀπὸ τὴ σκληρὴ καθημερινὴ βιοπάλη.

Αὐτὸ τὸ ὄνειρο μπορεῖτε νὰ τὸ πραγματοποιήσετε ἂν ἐγκαταστήσετε στὸ σπίτι σας ἕνα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ.

Ὑπὸ τὴν ἐξευγενιστικὴν ἐπίδρασιν τῆς τελείας μουσικῆς ποῦ θὰ ἀναδίδεται ἀπὸ τὸ γραμμόφωνον Στάρρ, μετὰ τοὺς σημερινούς ἀπαραμίλλους ἠλεκτρικοὺς δίσκους, θὰ ζῆτε εὐτυχισμένες εἰρηνικὰς στιγμὰς, ξεχνώντας τὸν θέρυθο καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ σκληροῦ ἀγῶνος γιὰ τὴ ζωὴ.

Ἀλλὰ τὸ πῶς σπουδαῖο ἀπὸ ὅλα εἶναι τὸ ἐξῆς: Ἡ πραγματοποιήσις τοῦ ὀραίου τούτου ὀνείρου σας δὲν θὰ φέρῃ καμμίαν ἀνωμαλίαν στὰ οικονομικά σας, γιατί μπορεῖτε μὲ πολὺ λογικὰς τιμὰς, καὶ μὲ πολὺ μικρὰς δόσεις κατὰ μῆνα, νὰ ἀποκτήσετε ἕνα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ ἀπὸ τὴν

ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

Ἀθῆναι: Στοὰ Ἀρσενείου 12 Θεσσαλονίκη: Ὁδὸς Βενιζέλου 22
Πειραιεύς: Ὁδὸς Φίλωνος 48 Βόλος: Ὁδὸς Ἑρμοῦ 111
Πάτραι: Ὁδὸς Ρήγα Φερραίου 84
Καὶ ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος.